

สำนักวิทยบริการและเทคโนโลยีสารสนเทศ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

วิทยานิพนธ์ งานวิจัย

131644

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถ
ด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

นางสาวสุวรรณา ดรมิ่งคุณ

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2565

สงวนลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ใบอนุญาตวิทยานิพนธ์
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ของ นางสาวสุวรรณา ตรีมิ่งคุณ แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ประธานกรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศาดรา สหัสทัศน์)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรรค้ำ)

กรรมการ

(อาจารย์ ดร.ประยงค์ หัตถพรหม)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร สุจารี)

กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกันต์ จังหาร)

มหาวิทยาลัยอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)

คณบดีคณะครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรรค้ำ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน.....ปี.....

ชื่อเรื่อง : การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนา
ความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ผู้วิจัย : นางสาวสุวรรณา ตรีมิ่งคุณ

ปริญญา : ครุศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการเรียนการสอน)
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร สุจारी
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกันต์ จังหาร

ปีที่สำเร็จการศึกษา : 2565

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนา
ความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพ
ตามเกณฑ์ 80/80 2) เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน
ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน 3) ศึกษาความพึงพอใจ
ของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 16 คน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 6 แผน แบบประเมินความสามารถ
ด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ และแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน สถิติที่ใช้ในการ
วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ร้อยละ (%) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และทดสอบ
สมมติฐานโดยใช้ t-test (Dependent Samples)

ผลการวิจัยพบว่า 1) กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้าน
การฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ ($E1/E2$) เท่ากับ
82.92/80.78 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) นักเรียนที่เรียนโดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้
แบบ B-SLIM Model มีความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM
Model โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.81, S.D. = 0.17$)

คำสำคัญ: กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model, ความสามารถ, การฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

Title : Development of Learning Activities Based on the B-SLIM Model
to Develop the Listening-Speaking Ability of English for Grade 4

Author : Miss Suwanna Dornmingkhun

Degree : Master of Education (Curriculum and Instruction)
Rajabhat Maha Sarakham University

Advisor : Assistant Professor Dr.Tipaporn Sujaree
Assistant Professor Dr.Surakan Jungharn

Year : 2022

ABSTRACT

The research aimed to: 1) develop learning activities based on the B-SLIM Model to develop the English listening-speaking ability for grade 4 students to meet the 80/80 criterion of efficiency; 2) compare the English listening-speaking ability of grade 4 by Using learning activities based on the B-SLIM Model before and after learning; 3) study the satisfaction of the participants with the learning activities based on the B-SLIM Model of grade 4 students. The target group comprised 16 grade 4 students in the 2nd semester of the academic year 2021 using a purposive sampling. Research tools consisted of 6 learning activities organization plans, the English listening-speaking ability test and the assessment of student satisfaction. The statistics used for analyzing data were mean ($\bar{X}$), percentage (%), standard deviation (*S.D.*) and hypothesis testing using t-test (Dependent Samples)

The findings revealed that: 1) the B-SLIM Model learning activities to develop English listening-speaking abilities for grade 4 students that developed, had an efficiency (E1/E2) of 82.92/80.78 according to the specified criteria. 2) Students who study using the B-SLIM Model learning activities have the ability to listening-speaking English after learning was significantly higher than before learning at the .01 level. 3) the satisfaction of student who learned the B-SLIM Model learning activities were the most satisfied ($\bar{X} = 4.25$, *S.D.* = 0.56)

Keywords: B-SLIM Model Learning Activities, Abilities, Listening-Speaking English

Major Advisor

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดีจากความกรุณาและการอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ทิพาพร สุจारी อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรกานต์ จังหาร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ศาดรา สหัสทัศน์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ไพศาล วรคำ และอาจารย์ ดร.ประยงค์ หัตถพรหม คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิสอบวิทยานิพนธ์ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษาและตรวจสอบ การทำวิทยานิพนธ์ ตลอดจนเสนอแนะและแก้ไขข้อบกพร่อง จนกระทั่งทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้สำเร็จ ตามความมุ่งหมาย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณคณะผู้เชี่ยวชาญประกอบด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุขศิลป์ ประสงค์สุข ดร.เกตน์สิรี เทียนประเสริฐ และนางนันทิมา สุทธิประภา นางปวีณา ภูหัตถการ นางสาวชญญาภัค ภูสิติน ครุชำนาญการพิเศษ ทั้ง 3 ท่าน จากโรงเรียนห้วยเม็กวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 24 ที่กรุณาให้ข้อเสนอแนะในการพัฒนาและตรวจสอบประเมิน เครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในการทำวิจัย

ขอขอบคุณเจ้าของเอกสาร หนังสือ ตำรา ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ที่ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า และอ้างอิง และขอบคุณผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ช่วยเหลือให้คำปรึกษา ชี้แนะแนวทางในการพัฒนา เครื่องมือการทำวิจัยครั้งนี้ขอขอบพระคุณ ผู้บริหาร คณะครู บุคลากรทางการศึกษาโรงเรียนบ้านแห่ บริหารวิทย และโรงเรียนเกียรติขจรวิทยา

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีต่อผู้สนใจศึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ขอมอบแต่บิดา มารดา และ บุรพาจารย์ที่เคยอบรมสั่งสอนมา ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน

นางสาวสุวรรณา ดร.มิ่งคุณ

สารบัญ

หัวเรื่อง	หน้า
บทคัดย่อ	ก
ABSTRACT	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญภาพ	ช
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.3 ขอบเขตการวิจัย	3
1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	6
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	7
2.1 หลักสูตรแกนกลางขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551	7
2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการฟัง-การพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ	17
2.3 รูปแบบการสอนแบบ B-Slim Model	41
2.4 แผนการจัดการเรียนรู้	46
2.5 การหาประสิทธิภาพ	50
2.6 แนวคิดทฤษฎีความพึงพอใจ	51
2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	53
2.8 กรอบแนวคิดการวิจัย	57
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	58
3.1 กลุ่มทดลอง	58
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	58
3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ	59
3.4 แบบแผนการวิจัย	65
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	65

หัวเรื่อง	หน้า
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	66
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	66
บทที่ 4 ผลการวิจัย	69
4.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	69
4.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ แบบ B-SLIM Model ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน	70
4.3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ แบบ B-SLIM Model	71
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	73
5.1 สรุป	73
5.2 อภิปรายผล	73
5.3 ข้อเสนอแนะ	76
บรรณานุกรม	78
ภาคผนวก	84
ภาคผนวก ก เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	85
ภาคผนวก ข ผลการวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	100
ภาคผนวก ค หนังสือขอความอนุเคราะห์	109
การเผยแพร่ผลงานวิจัย	116
ประวัติผู้วิจัย	117

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1	มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล 11
2.2	มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ 13
2.3	มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน 14
2.4	มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ 15
2.5	มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม .. 15
2.6	มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน 16
2.7	มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน 17
2.8	มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก 17
2.9	ระดับเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด 40
3.1	แผนการจัดการเรียนรู้ 59
3.2	เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถการฟัง-การพูด แบบ Rubric score 62
3.3	One Group Pretest Posttest Design 65
4.1	ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model 69
4.2	ผลเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ 70
4.3	ผลวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ B-SLIM Model ... 71
ข.1	ผลการพิจารณาของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้น ป. 4 ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน 101
ข.2	ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบประเมินความสามารถการฟัง-การพูดกับจุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 5 ท่าน 103

ตารางที่	หน้า
ข.3 ผลวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม ตามเกณฑ์ 80/80 ของขั้นการทดลอง จากกลุ่มตัวอย่าง	104
ข.4 คะแนนเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรม การเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	105
ข.5 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	106
ข.6 ผลการประเมินความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถ ด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	106
ข.7 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรม การเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-การพูด ภาษาอังกฤษ	108

สารบัญภาพ

ภาพที่

หน้า

2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย	57
------------------------------	----

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือสำคัญในสังคมแห่งการเรียนรู้เพราะองค์ความรู้ที่สำคัญของโลกส่วนใหญ่ถูกบันทึกและเผยแพร่เป็นภาษาอังกฤษ จึงมีความจำเป็นต้องจัดให้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เพื่อให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือเข้าถึงองค์ความรู้ และก้าวทันโลก (กระทรวงศึกษาธิการ, 2560) และสังคมโลกปัจจุบันเป็นสังคมข้อมูลข่าวสารและความเจริญก้าวหน้าในด้านต่าง ๆ การสื่อสารที่ สะดวกรวดเร็ว ทำให้โลกดูเหมือนมีขนาดเล็กลง ความก้าวหน้า ความเคลื่อนไหวตลอดจนการเปลี่ยนแปลงทางด้านเศรษฐกิจรวมทั้งวัฒนธรรมมีผลกระทบอย่างทั่วถึงรวดเร็ว บุคคลในสังคมต้องติดต่อ พบปะเพื่อดำเนินกิจกรรมทางสังคมและเศรษฐกิจเพิ่มขึ้น ภาษาต่างประเทศจึงกลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญยิ่งในการสื่อสารความรู้สึกรู้สึกนึกคิดเพื่อให้เกิดความเข้าใจกัน และกันในการศึกษาหาข้อมูลความรู้ ถ่ายทอดวิทยาการรวมถึงทางด้านเศรษฐกิจ ภาษามีความจำเป็นยิ่งขึ้นเมื่อมีการเจรจาต่อรองด้านการค้ารวมทั้งการประกอบอาชีพต่าง ๆ อย่างมีประสิทธิภาพ การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะช่วยสร้างสัมพันธ์ภาพอันดีระหว่างชนชาติต่าง ๆ เพราะภาษาจะสร้าง ให้มีความเข้าใจวัฒนธรรมที่แตกต่างกันของแต่ละเชื้อชาติทำให้สามารถปฏิบัติติดต่อกันได้อย่างถูกต้องเหมาะสม มีความเข้าใจในภาษา และวัฒนธรรมสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมของชาติไทยไปสู่สังคมโลกภาษาจึงเป็นสื่อกลางที่สำคัญในการติดต่อสื่อสารของชนชาติต่าง ๆ (จรินทร์ธ ภัทรพงศ์โอฬาร, 2560)

ปัจจัยที่ทำให้เด็กไทยไม่เก่งภาษาอังกฤษเท่าที่ควร อาจจะมาจากปัญหาด้านการขาดแรงจูงใจ และการกระตุ้นให้เกิดการอยากเรียนรู้และฝึกฝนภาษาอังกฤษ รวมทั้งเด็กไทยรู้สึกที่ภาษาอังกฤษไม่สำคัญ และไม่ได้ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งส่วนหนึ่งอาจมาจากนโยบายการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น จึงควรสอดแทรกภาษาอังกฤษเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในชีวิตประจำวันของนักเรียนทุกคน ผ่านสื่อการเรียนการสอนและสิ่งต่าง ๆ รอบตัว เพื่อช่วยเพิ่มความน่าสนใจและกระตุ้นให้เกิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษมากยิ่งขึ้น (คมชัดลึก, 2560)

ปัญหาด้านความสามารถในการพูด การสนทนา และการติดต่อสื่อสารภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่สำคัญของคนไทย กล่าวคือ คนไทยที่พูดภาษาอังกฤษได้อย่างถูกต้องนั้นมีน้อย ส่วนใหญ่คือพอสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ไวยากรณ์ไม่ถูกต้อง ออกเสียงคำผิด ออกเสียงสระหรือพยัญชนะผิดลงเสียงเน้นหนักผิดพยางค์ ทำนองเสียงในประโยคผิด ทำให้การสื่อความหมายผิดพลาดได้

(สิริวรินทร์ เกรย์, 2562, น. 268) การเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนบ้านแห่งบริหารวิทย ยังประสบปัญหาด้านการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียน จากผลสัมฤทธิ์ปีการศึกษา 2563 และ 2564 นักเรียนที่ได้เกรด 3 ขึ้นไปคิดเป็นร้อยละ 53.3 และ 42.8 ตามลำดับ มีเปอร์เซ็นต์ที่ต่ำและลดลง กล่าวคือนักเรียนฟังภาษาอังกฤษไม่รู้เรื่อง ไม่สามารถฟังเนื้อหาที่ครูสอนแล้วเข้าใจได้ทันที พูดภาษาอังกฤษได้น้อยมากคือไม่สามารถโต้ตอบกับครูได้อย่างคล่องแคล่ว อีกทั้งนักเรียนยังขาดความมั่นใจในการพูด ทำให้นักเรียนไม่มีความกระตือรือร้นในการเรียนภาษาอังกฤษ ปารณัท ศุภพิมล และจารุณี มณีกุล (2561, น. 133) กล่าวว่าจากปัญหาของการสอนทักษะทางภาษา จะพบได้ว่าการทำการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในไทยไม่อาจที่จะพัฒนาทักษะทั้ง 4 การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ จากการศึกษาการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษ พบว่า การสอนแบบบีสลิม (B-SLIM Model) นั้นมีประสิทธิภาพในการสอนเพื่อส่งเสริมทักษะความสามารถทางภาษาอังกฤษ โดยวิธีการสอนแบบบีสลิมเป็นการสอนภาษาที่สองเพื่อเน้นทักษะการสื่อสารตามหลักการแนวคิดทฤษฎีด้านความรู้ความเข้าใจอาศัยแนวคิดของ Piaget Vygotsky และ Gagne อีกทั้งทฤษฎีการสร้างความรู้ด้วยตนเอง Constructivism ตามแนวคิดของ Bruner ก็คือการเรียนรู้คือการที่ผู้เรียนได้กระทำด้วยตัวเองจะทำให้มีประสิทธิภาพและพื้นความรู้ที่ไม่เหมือนกัน การเรียนรู้จะเกิดจากการที่ผู้เรียนพบเจอระหว่างสิ่งที่พบใหม่กับความรู้เดิมแล้วนำมาสร้างเป็นความหมายใหม่ โดยการสอนนี้สอดคล้องตามแนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language Teaching) หลักการของวิธีสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมีจุดประสงค์ให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่เรียนในการสื่อสารทำความเข้าใจระหว่างกัน การสอนแบบบีสลิมนั้นเป็นการที่ส่งเสริมผู้เรียนให้สามารถนำความรู้ที่มีอยู่แล้วมาผสมผสานกับความรู้ใหม่พร้อมกับสร้างองค์ความรู้ด้วยตัวเองได้ ซึ่งจะทำให้เกิดกระบวนการคิดที่มีประสิทธิภาพ และกิจกรรมการเรียนการสอนได้เน้นที่การพัฒนาที่ดีของความสามารถในการสื่อสารนั้นต้องมีการพัฒนาทั้ง 4 ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนโดยพัฒนาไปพร้อม ๆ กัน ทักษะเหล่านี้จะถูกส่งเสริมและพัฒนาในกิจกรรมการสอนแบบบีสลิม เพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษ โดยมีการเลือกเนื้อหาให้สอดคล้องกับระดับของผู้เรียน และมีความสอดคล้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จากนั้นนำเนื้อหาที่เหมาะสมมาเขียนแผนการสอนแบบบีสลิมเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษ

ดังนั้น ผู้วิจัยมีความสนใจในการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ใช้จัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model โรงเรียนบ้านแห่งบริหารวิทย สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 เพื่อเพิ่มความสามารถด้านการฟังและการพูดของนักเรียนอันเป็นผลดีต่อสื่อสารต่อไป และสร้างเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ยิ่งขึ้น

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80

1.2.2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

1.2.3 เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model

1.3 ขอบเขตการวิจัย

1.3.1 กลุ่มทดลอง

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนบ้านแห่บริหารวิทย อำเภอกอสุ่มพิสัย จังหวัดมหาสารคาม จำนวน 16 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง

1.3.2 ด้านตัวแปรที่ศึกษา

1.3.2.1 ตัวแปรอิสระ คือ กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model

1.3.2.2 ตัวแปรตาม คือ 1) ความสามารถด้านการฟัง-พูดภาษาอังกฤษ 2) ความพึงพอใจของนักเรียน

1.3.3 ด้านเนื้อหาสาระ

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองในครั้งนี้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สอดคล้องกับ

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1: เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล (มฐ.ต 1.1 ป.4/2), (มฐ.ต 1.1 ป.4/3)

มาตรฐาน ต 1.2: มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ (มฐ.ต 1.2 ป.4/1), (มฐ.ต 1.2 ป.4/4) (มฐ.ต 1.2ป.4/5)

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1: เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ (มฐ.ต 2.1 ป.4/1)

แบ่งเนื้อหาออกเป็น 6 เรื่อง เวลา 12 ชั่วโมง

1. I like sport
2. What time is it?
3. Seasons and Weather
4. Vehicles
5. Daily life
6. Occupation

4. ด้านระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ใช้เวลาในภาคเรียนที่ 1-2 ปีการศึกษา 2564

1.4 นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ หมายถึงพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกมา เพื่อแสดงความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก และแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้ฟังได้รับรู้ ผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องภาษาอย่างเช่น คำศัพท์ การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็นต้น

การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model หมายถึง รูปแบบการสอนภาษาที่สองที่มีเน้นการสอน เพื่อการสื่อสารตามหลักการและแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการเชอวัวร์ปีอาเจต์ (Piaget) ทฤษฎีพัฒนาการเชอวัวร์ปีอาเจต์ของวิกโกทสกี (Vygotsky) และทฤษฎีการเรียนรู้โดยการค้นพบของ บรุนเนอร์ (Discovery Approach) การสอนภาษาที่สองของ บิลาช Bilash's Second Language Instructional Model หรือ B-SLIM Model.

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model หมายถึง ขั้นตอนการจัดกิจกรรม ภาษาอังกฤษที่ประกอบไปด้วย 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นวางแผนและการเตรียม (Planning and Preparation) ครูจะต้องเลือกกิจกรรม และเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สื่อ อุปกรณ์และความสนใจของผู้เรียน และมีการทบทวนความรู้เดิม

ขั้นที่ 2 ขั้นทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ (Comprehensible Input) ครูต้อง อธิบายขยายองค์ความรู้ใหม่ ข้อมูลหรือตัวป้อนใหม่ โดยตั้งอยู่บนฐานความรู้เดิมของผู้เรียน

ขั้นที่ 3 ขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึกทักษะ (Intake Activity) ครูจะจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจข้อมูลใหม่ ๆ เรียกว่า กิจกรรมเพื่อความเข้าใจ (Intake-Getting) กิจกรรมเพื่อความเข้าใจจะทำกิจกรรมจนกว่าจะแน่ใจได้ว่าผู้เรียนจะเข้าใจในสิ่งที่ป้อน Input

หลังจากที่นักเรียนเข้าใจในข้อมูลใหม่ที่ครูป้อนให้แล้ว ครูอาจจะออกแบบ 4-5 กิจกรรม ให้นักเรียนทำกิจกรรมอาจจะมึระดับความยากและความซับซ้อนมากขึ้น เพื่อเป็นโอกาสที่ผู้เรียนจะได้ฝึกฝน เรียกว่า กิจกรรมฝึกใช้ภาษา (Intake-Using It) เป็นกิจกรรมเป็นธรรมชาติที่ใช้ฝึกเพื่อพูดสื่อสาร

ขั้นที่ 4 ขั้นผล (Output) เป็นขั้นของการทำกิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการใช้ภาษา นอกห้องเรียนทั้งการฟังและการพูด กิจกรรมส่วนมากนั้นจะเป็นกิจกรรมเดี่ยวเป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์

ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินผล (Evaluation) เป็นขั้นของการที่ครูได้เก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากการสังเกตหรือซักถามผู้เรียนในชั้นต่าง ๆ เพื่อให้ทราบถึงปัญหาที่ต้องการแก้ไข และเป็นประโยชน์ในการจัดเรียนการสอนในชั่วโมงต่อไป ขั้นประเมินผลนี้เป็นขั้นการประเมินผลการเรียนของนักเรียน ครูใช้การประเมินทักษะตามสภาพจริง (Authentic Assessment) และการทดสอบเก็บคะแนนหลังการเรียนรู้

ประสิทธิภาพ หมายถึง คุณภาพของการจัดกิจกรรม โดยการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ในการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วนำไปทดลองและหาประสิทธิภาพและมีผลเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80

เกณฑ์ 80/80 หมายถึง ระดับคะแนนที่กำหนดขึ้นเพื่อประเมินผลการทดสอบการใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ในการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งกำหนดให้ระดับคะแนน ดังนี้

80 (E_1) ตัวแรก คือ ร้อยละคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนทุกคนที่ได้จากใบกิจกรรมระหว่างเรียน ด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

80 (E_2) ตัวหลัง คือ คะแนนเฉลี่ยร้อยละของคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบหลังการเรียนรู้อาการพูดภาษาอังกฤษหลังจากการพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ซึ่งได้คะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่าร้อยละ 80

ความพึงพอใจ หมายถึง เป็นการแสดงออกทางพฤติกรรม ความรู้สึกหรือเจตคติที่มีการตอบสนองที่ดี ทำให้เกิดความสุขจากความคาดหวังจากสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งมีผลทางด้านร่างกายและจิตใจ ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 นักเรียนได้พัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ และสามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน ตลอดจนสามารถเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ต่อไป

1.5.2 เป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนในการนำรูปแบบการสอนไปจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียน

1.5.3 เป็นแนวทางสำหรับเป็นแนวทางให้สถานศึกษาในการวางแผนบริหารจัดการด้านการพัฒนาสื่อนวัตกรรมเพื่อการเรียนการสอน

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
2. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนการฟัง-การพูดในฐานะภาษาต่างประเทศ
3. รูปแบบการสอนแบบ B-Slim Model
4. แผนการจัดการเรียนรู้
5. การหาประสิทธิภาพ
6. แนวคิดทฤษฎีความพึงพอใจ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวคิดการวิจัย

2.1 หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

2.1.1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

2.1.1.1 ทำไมต้องเรียนภาษาต่างประเทศ

ปัจจุบันการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความจำเป็นอย่างยิ่งในการใช้ชีวิตประจำวันในสังคมโลกยุคนี้เพราะเป็นสิ่งสำคัญเพื่อใช้ในการติดต่อกัน ใช้ประสานงานกันนำไปใช้ในการประกอบอาชีพ และเพื่อสร้างความเข้าใจส่งเสริมวัฒนธรรมแก่กันและกัน ในสังคมโลกและตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งความสัมพันธ์อันดีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมืองการปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศ และใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตร การศึกษา ชั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษา ที่จะจัดทำรายวิชาและจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม

2.1.1.2 เรียนรู้อะไรในภาษาต่างประเทศ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ สื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษา ต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วย สาระสำคัญ ดังนี้

- 1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
- 2) ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
- 3) ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศ ในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และ เปิดโลกทัศน์ของตน
- 4) ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐาน ในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

2.1.2 คุณภาพผู้เรียน

2.1.2.1 จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

- 1) ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและ กลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย ตอบคำถาม จากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ
- 2) พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

3) พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

4) พูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

5) บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

6) บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

7) ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

8) ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

9) มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง-พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300-450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

10) ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) ประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

2.1.2.2 จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6

1) ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้อง และคำแนะนำที่ฟังและอ่าน อ่านออกเสียง ประโยค ข้อความ นิทาน และบทกลอนสั้น ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน เลือก/ระบุประโยคและข้อความตรงตามความหมายของสัญลักษณ์หรือเครื่องหมายที่อ่าน บอกใจความสำคัญ และตอบคำถามจากการฟังและอ่าน บทสนทนา นิทานง่าย ๆ และเรื่องเล่า

2) พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และให้คำแนะนำ พูด/เขียนแสดงความต้องการขอความช่วยเหลือ ตอบรับและปฏิเสธการให้ความช่วยเหลือ ในสถานการณ์ง่าย ๆ พูดและเขียนเพื่อขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน ครอบครัว และเรื่องใกล้ตัว พูด/เขียนแสดงความรู้สึกเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว กิจกรรมต่าง ๆ พร้อมทั้งให้เหตุผลสั้น ๆ ประกอบ

3) พูด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อน และสิ่งแวดล้อมใกล้ตัว เขียนภาพ แผนผัง และตารางแสดงข้อมูลต่าง ๆ ที่ฟังและอ่าน พูด/เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

4) ใช้ถ้อยคำ น้ำเสียง และกิริยาท่าทางอย่างสุภาพ เหมาะสม ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ให้ข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง/ชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมตามความสนใจ

5) บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างการออกเสียงประโยคชนิดต่าง ๆ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการลำดับคำ ตามโครงสร้างประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย เปรียบเทียบความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล งานฉลองและประเพณีของเจ้าของภาษากับของไทย

6) ค้นคว้า รวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นจากแหล่งการเรียนรู้ และนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน

7) ใช้ภาษาสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา

8) ใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้นและรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ

9) มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ) เน้นการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน) สื่อสารตามหัวเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่าง และนันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 1,050-1,200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรมและนามธรรม)

10) ใช้ประโยคเดี่ยวและประโยคผสม (Compound Sentences) สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชนและสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4)

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 2.1 มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ

และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	คำสั่งและคำขอร้องที่ใช้ในห้องเรียน และคำแนะนำ ในการเล่น เกม การวาดภาพ หรือการทำอาหารและเครื่องดื่ม - คำสั่ง เช่น Look at the.../here/over there./ Say it again./Read and draw./Put a/ an...in/ on/under a/an.../Don't go over there. etc. - คำขอร้อง เช่น Please take a queue./Take a queue, please./ Can you help me, please? etc. - คำแนะนำ เช่น You should read everyday./Think before you speak./ คำศัพท์ที่ใช้ในการเล่น เกม Start./My turn./ Your turn./Roll the dice./Count the number./Finish./คำบอกลำดับขั้นตอน First,... Second,... Then,... Finally,... etc.
	2. อ่านออกเสียงคำ สะกดคำ อ่านกลุ่มคำประโยค ข้อความง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะ ถูกต้องตามหลักการอ่าน	คำ กลุ่มคำ ประโยค ข้อความ บทพูดเข้าจังหวะ และการสะกดคำ การใช้พจนานุกรม หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำและพยัญชนะท้ายคำ - การออกเสียงเน้นหนัก-เบา ในคำและกลุ่มคำ - การออกเสียงตามระดับเสียงสูง-ต่ำ ในประโยค

(ต่อ)

ตารางที่ 2.1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	3. เลือก/ระบุภาพ หรือ สัญลักษณ์ หรือ เครื่องหมาย ตรงตาม ความหมายของประโยค และข้อความสั้น ๆ ที่ฟัง หรืออ่าน	กลุ่มคำ ประโยคเดี่ยว สัญลักษณ์ เครื่องหมาย และ ความหมาย เกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม เวลาว่างและ นันทนาการ สุขภาพและสวัสดิการ การซื้อ-ขาย และลมฟ้าอากาศ และเป็นวงคำศัพท์สะสม ประมาณ 550-700 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม และนามธรรม)
	4. ตอบคำถามจากการฟัง และอ่านประโยคบท สนทนา และนิทานง่าย ๆ	ประโยค บทสนทนา นิทานที่มีภาพประกอบคำถาม เกี่ยวกับใจความสำคัญของเรื่อง เช่น ใคร ทำอะไร ที่ไหน - Yes/No Question เช่น Is/Are/Can...? Yes,...is/are/can./ No,...isn't/aren't/can't. Do/Does/Can/Is/Are...? Yes/No... etc. - Wh-Question เช่น Who is/are...? He/She is.../They are... What...?/Where...? It is .../They are... What...doing? ...is/am/are... etc. - Or-Question เช่น Is this/it a/an...or a/an...? It is a/an.. etc

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 2.2 มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พูด/เขียนโต้ตอบในการสื่อสารระหว่างบุคคล	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ การพูดแทรกอย่างสุภาพ ประโยค/ข้อความที่ใช้แนะนำตนเอง เพื่อน และบุคคลใกล้ชิด และสำนวนการตอบรับ เช่น Hi/Hello/Good morning/ Good afternoon/Good evening/I am sorry. / How are you?/I'm fine. Thank you. And you?/ Hello. I am... Hello,...I am... This is my sister. Her name is... Hello,.../ Nice to see you. Nice to see you too./ Goodbye./ Bye./ See you soon/later./ Thanks./Thank you./ Thank you very much./ You're welcome./ It's O.K. etc.
	2. ใช้คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตต่างๆ	คำสั่ง คำขอร้อง และคำขออนุญาตที่ใช้ในห้องเรียน
	3. พูด/เขียนแสดงความต้องการของตนเอง และขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ง่าย ๆ	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้แสดงความต้องการ และขอความช่วยเหลือในสถานการณ์ต่าง ๆ เช่น I want .../Please.../ May...?/ I need your help./ Please help me./Help me! etc.
	4. พูด/เขียนเพื่อขอ และให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เพื่อนและครอบครัว	คำศัพท์ สำนวน และประโยคที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง สิ่งใกล้ตัว เพื่อน และครอบครัว เช่น What's your name? My name is... What time is it? It is one o'clock. What is this? It is a/an... How many...are there? There is a/an.../There are... Where is the...? It is in/on/under... etc.

(ต่อ)

ตารางที่ 2.2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	5. พุดแสดงความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับ เรื่องต่างๆ ใกล้ตัว และกิจกรรมต่างๆ ตามแบบที่ฟัง	คำและประโยคที่ใช้แสดงความรู้สึก เช่น ดีใจ เสียใจ ชอบ ไม่ชอบ รัก ไม่รัก เช่น I/You/We/They like.../He/She likes... I/You/We/They love.../He/She loves... I/You/We/They don't like/love/feel... He/She doesn't like/love/feel... I/You/We/They feel... etc.

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ตารางที่ 2.3 มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสาร ความคิดรวบยอด และความคิดเห็น ในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พุด/เขียนให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว	ประโยคและข้อความที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง บุคคล สัตว์ และเรื่องใกล้ตัว เช่น ชื่อ อายุ รูปร่าง สี ขนาด รูปทรง สิ่งต่าง ๆ จำนวน 1-100 วัน เดือน ปี ฤดูกาล ที่อยู่ของสิ่งต่าง ๆ เครื่องหมายวรรคตอน
	2. พุด/วาดภาพ แสดงความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว ตามที่ฟังหรืออ่าน	คำ กลุ่มคำที่มีความหมายสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัว เช่น การระบุ/เชื่อมโยงความสัมพันธ์ของภาพกับคำ หรือกลุ่มคำ โดยใช้ภาพ แผนภูมิ แผนภาพ แผนผัง
	3. พุดแสดงความคิดเห็นง่าย ๆ เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว	ประโยคที่ใช้ในการแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ใกล้ตัว

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ตารางที่ 2.4 มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. พูดและทำท่า ประกอบอย่างสุภาพ ตามมารยาทสังคม และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	มารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การขอบคุณ ขอโทษ การใช้สีหน้าท่าทาง ประกอบ การพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงความรู้สึกชอบ/ไม่ชอบ การแสดงอาการตอบรับหรือปฏิเสธ
	2. ตอบคำถามเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ง่าย ๆ ของเจ้าของภาษา	คำศัพท์และข้อมูลเกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์ เครื่องแต่งกาย ฤดูกาล อาหาร เครื่องดื่ม
	3. เข้าร่วม กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทานประกอบท่าทาง บทบาทสมมติ วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่ วันวาเลนไทน์

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

ตารางที่ 2.5 มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษา และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยค และข้อความของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย	ความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

(ต่อ)

ตารางที่ 2.5 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
	2. บอกความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาลและงานฉลองตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย	ความเหมือน/ความแตกต่างระหว่างเทศกาล และงานฉลองตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับของไทย

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

ตารางที่ 2.6 มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ค้นคว้ารวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและนำเสนอด้วยการพูด/การเขียน	การค้นคว้า การรวบรวม และการนำเสนอ คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตารางที่ 2.7 มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียนและสถานศึกษา	การใช้ภาษาในการฟังและพูด/อ่านในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

ตารางที่ 2.8 มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.4	1. ใช้ภาษา ต่างประเทศ ในการสืบค้นและรวบรวม ข้อมูลต่าง ๆ	การใช้ภาษาต่างประเทศในการสืบค้น และ การรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว จากสื่อ และแหล่งการเรียนรู้ต่าง ๆ

สรุปมาตรฐานและตัวชี้วัดที่นำมาใช้ได้แก่ สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1: เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็น อย่างมีเหตุผล (มฐ.ต 1.1 ป.4/2), (มฐ.ต 1.1 ป.4/3)

มาตรฐาน ต 1.2: มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ (มฐ.ต 1.2 ป.4/1), (มฐ.ต 1.2 ป.4/4) (มฐ.ต 1.2 ป.4/5)

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1: เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ (มฐ.ต 2.1 ป.4/1)

RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

2.2 การจัดกิจกรรมการเรียนรู้การฟัง-การพูดภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

2.2.1 ความสามารถด้านการพูด

2.2.1.1 ความหมายของการพูด

สุมิตรา อังวัฒนกุล (2539, น. 167) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่าการพูดเป็นการถ่ายทอดความคิด ความเข้าใจและความรู้สึกให้ผู้ฟังได้รับรู้และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด ดังนั้นทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่สำคัญสำหรับบุคคลในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ในการประกอบอาชีพธุรกิจต่าง ๆ ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ทักษะการพูดจึงนับได้ว่าเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็นมากเพราะผู้ที่พูดได้ย่อมสามารถฟังผู้อื่นพูดได้เข้าใจและจะช่วยให้การอ่าน และการเขียนง่ายขึ้นด้วยอย่างไรก็ตามทักษะการพูดเป็นทักษะทางภาษาที่ซับซ้อนและเกิดจากการฝึกฝนเป็นเวลานาน ไม่ใช่เกิดจากการเข้าใจและจดจำ

สมยศ แม่นแย้ม (2543, น. 26) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดเป็นพฤติกรรมที่มนุษย์แสดงออกเพื่อแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบผู้อื่นหรือสถานการณ์อื่น หรือใช้ถ้อยคำเพื่อโน้มน้าวผู้อื่นให้คล้อยตามตนเองการพูดเป็นเครื่องมือของคนในการใช้ภาษา ดังนั้นครูจึงต้องมีหน้าที่ที่จะช่วยกระตุ้นให้นักเรียนพูด โดยการหาแบบฝึกหัดที่เหมาะสมมาให้นักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความมั่นใจในการแสดงออก

เดือนใจ เฉลิมกิจ (2545, น. 57) ได้ให้ความหมายว่าการพูดเป็นทักษะที่สอนยาก เพราะผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบต่าง ๆ ของภาษาเป็นอย่างดี เพื่อที่จะพูดในสิ่งที่ต้องการสื่อได้ เช่น คำศัพท์ การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ หัวข้อทางภาษา เป็นต้น

พรสวรรค์ สืบอ (2550, น. 163) ได้ให้ความหมายของการพูดไว้ว่าเป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลสังคมเป็นการสื่อสารทางวาจาของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไปต่างฝ่ายต่างมีจุดประสงค์ที่จะสื่อความหมายของตนเองและต่างฝ่ายก็ต้องตีความสิ่งที่ตนเองได้ฟัง ดังนั้นจุดประสงค์ของทักษะการพูด คือสามารถสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพต้องสามารถพูดให้ผู้อื่นเข้าใจ หลีกเลี่ยงการทำให้ผู้ฟังสับสนเนื่องจากการออกเสียงผิด ใช้คำผิดหรือไม่เหมาะสมนอกจากนั้นยังต้องพูดให้เหมาะสมกับสังคมและวัฒนธรรมด้วย

สรุปได้ว่าความสามารถด้านการพูด เป็นพฤติกรรมของมนุษย์ที่แสดงออกมาเพื่อแสดงความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก และแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบให้ผู้ฟังได้รับรู้ ผู้พูดจะต้องมีความรู้ในเรื่องภาษาอย่างเช่น คำศัพท์ การออกเสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ เป็นต้น

2.2.1.2 การพูดและการสอนการพูด

Bailey, 2005 ให้ความหมายของการพูดและการสอนพูดไว้ ดังนี้

การพูด (Speaking) หมายถึง การเปล่งเสียงออกมาเพื่อให้เกิดความหมาย การพูดเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ผู้พูด ผู้ฟัง และข้อมูล การพูดเป็น Productive Skills เพราะผู้พูดเป็นผู้ให้ข้อมูล หรือเป็นผู้ส่งสาร การพูดกบการเขียนถือว่าเป็น Productive Skills ส่วนการฟังและการอ่านเป็น Receptive Skills เป็นการรับสาร การสอนพูด (Teaching Speaking) ในยุคก่อนหมายถึง การให้ความ ช่วยเหลือผู้เรียนให้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ เสียง คำศัพท์ โครงสร้าง หรือการสอนความรู้ด้านภาษา (Linguistic Competence) โดยการสะสมความรู้ทีละเล็กทีละน้อยนำมารวมกันแล้วในที่สุดก็ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ เริ่มตั้งแต่ปี ค.ศ. 1970 เป็นต้นมาเริ่มเปลี่ยนความคิดจากการ สอนความรู้ทางภาษามาเป็นการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร ทั้งนี้เพราะในประเทศเจ้าของภาษา เช่น ออสเตรเลีย แคนาดา นิวซีแลนด์ อังกฤษ และอเมริกา เริ่มมีผู้อพยพ เข้าไปอาศัยอยู่ในประเทศเหล่านั้น การสอนภาษาอังกฤษเพียงเพื่อให้มีความรู้ทางภาษาไม่สามารถช่วยให้ผู้อพยพสื่อสารได้ นักการศึกษาด้านภาษาที่สองจึงคิดวิธีการสอนขึ้นมาใหม่เพื่อช่วยให้ผู้เรียน มีความสามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ซึ่งผู้เรียน

ต้องสามารถใช้ภาษาเพื่อปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นตามสถานการณ์ และบริบทต่าง ๆ และยังคงเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาด้วย ผู้เรียนจึงต้องมีความสามารถเพิ่มขึ้นอีก 3 ด้าน ดังต่อไปนี้ จึงจะสามารถสื่อสารได้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาตามความเหมาะสมทางสังคม (Sociolinguistic Competence) หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ตามสถานการณ์ บริบท ระดับ (Register) เช่น การใช้ภาษาที่เป็นทางการหรือไม่เป็นทางการ

2. ความสามารถในการใช้กลวิธีสื่อสาร (Strategic Competence) หมายถึง ความสามารถในการที่จะใช้กลวิธีต่าง ๆ ในขณะที่สื่อสารเพื่อให้การสื่อสารนั้นสื่อความหมายได้ถูกต้อง ตามความมุ่งหมายของผู้พูด กลวิธีสื่อสารที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศและ ภาษาที่สองใช้ขณะพูดสื่อสารมี ดังนี้

2.1 การถอดความ หรือการใช้สำนวนใหม่(Paraphrase) ประกอบไปด้วยเทคนิคย่อย ๆ ดังนี้ 1) การใช้คำใกล้เคียง (Approximation) ในขณะที่สนทนาผู้พูดจำคำศัพท์ไม่ได้หรือไม่รู้คำศัพท์ จึงแก้ปัญหาโดยพูดคำที่ใกล้เคียงกัน เช่น พูดว่า Pipe เพราะจำคำว่า Water Pipe ไม่ได้ 2) การคิดคำขึ้นมาใหม่(Word Coinage) ในขณะที่สนทนาผู้พูดจำคำศัพท์ไม่ได้หรือไม่รู้คำศัพท์ จึงสร้างคำศัพท์ขึ้นมาใหม่ เช่น Air Ball แทนคำว่า Balloon 3) การใช้คำอธิบายอ้อมค้อม (Circumlocution) ในขณะที่สนทนาผู้พูดจำคำศัพท์ไม่ได้หรือไม่รู้คำศัพท์จึงใช้การขยายความ เช่น She Is, Uh, Smoking Something. I don't know what's its name. That's uh, Persian, and we use in Turkey, a lo of.

2.2 การยืม (Borrowing) ประกอบไปด้วยเทคนิคย่อย ๆ ดังนี้ 1) การแปลตามตัวอักษร (Literal Translation) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์สำนวนจึงใช้คำศัพท์ที่แปลตรง ๆ เช่น พูดว่า He Invites Him to Drink. แทนการพูดว่า They Toast One Another. 2) การเปลี่ยนภาษา (Language Switch) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์จึงใช้ภาษาของตนเองปะปนกับภาษาเป้าหมาย 3) การขอความช่วยเหลือ (Appeal for Assistance) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์จึงถามคู่สนทนา เช่น What is this? What Called? 4) การแสดงท่าทาง (Mime) ขณะที่สนทนาไม่รู้คำศัพท์จึงแสดงท่าทางแทนคำพูด เช่น ประบมือ หมายถึงการแสดงความชื่นชมยินดี 5) การเลี่ยงประเด็น (Topic Avoidance) ไม่พูดเรื่องที่ไม่รู้จักคำศัพท์หรือไม่มีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ 6) เลี่ยงข้อความ (Message Abandonment) ขณะที่พูดจำบางข้อความไม่ได้หยุดชะงักกลางคันพยายามเปลี่ยนข้อความใหม่ที่สื่อความได้คล้าย ๆ กัน

3. ความสามารถในด้านเนื้อความ (Discourse Competence) หมายถึง ความสามารถในการเชื่อมโยงส่วนต่าง ๆ ของคำศัพท์ ประโยคให้สัมพันธ์กันและสื่อความหมายได้ ความสัมพันธ์ของเนื้อความมี 2 ลักษณะ ดังนี้

3.1 ความสัมพันธ์ระหว่างส่วนประกอบของประโยค (Cohesion) หมายถึง ความสามารถของผู้พูดในการใช้คำศัพท์และโครงสร้างได้ถูกต้องเหมาะสมตามบริบทสื่อความหมายกับผู้ฟังได้ ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงความสัมพันธ์สอดคล้องแบบ Cohesion]

Jeff : Hey, Lindsey, how's it going?

Lindsey : Wow! I just had a test and it was really hard!

Jeff : Oh! What was the test about?

Lindsey : Statistics! All those formulas are so confusing!

Jeff : Yeah, I don't like that either.

Lindsey ใช้ Pronoun "it" หมายถึง Test ที่ได้กล่าวถึงแล้ว Jeff ใช้คำว่า Test เพื่อเชื่อมข้อความให้ปะติดปะต่อกับ Lindsey and Lindsey ใช้คำว่า Statistics and Formulas ซึ่งเป็นคำ Synonym Jeff

วิธีสอนภาษาในอดีตที่เน้นความถูกต้องของความรู้ทางภาษา เช่น การสอนแบบ ไวยากรณ์และแปล การสอนแบบ ฟัง-พูด ถือว่ากลวิธีทั้งหมดที่กล่าวมาเป็นปัญหาของการพูดเพราะ เชื่อว่าการพูดต้องมั่นใจว่าถูกต้องจึงพูดไม่ควรพูดผิด ๆ ส่วนการเรียนการสอนภาษาในปัจจุบันถือว่า กลวิธีการสื่อสารเป็นการช่วยให้ผู้พูดกับผู้ฟังสื่อความหมายกันได้ถือว่าเป็นเหตุการณ์ปกติของคนที่กำลังใช้ภาษาที่สอง และครูต้องฝึกให้นักเรียนใช้กลวิธีเหล่านี้โดยการสอดแทรกเข้าไปในการจัด กิจกรรมการพูดทุกครั้งจะทำให้นักเรียนพูดได้คล่องแคล่วมากขึ้น

3.2 ความสัมพันธ์ของเนื้อความแบบ Coherence หมายถึงความสัมพันธ์ที่เชื่อมความหมายกับคำพูด ซึ่งเกี่ยวข้องกับความรู้เดิมและภูมิหลังของผู้พูดตั้งตัวอย่างการสนทนาต่อไปนี้คู่สนทนาสื่อความหมายกันได้เพราะอยู่ในบริบทเดียวกันทั้งสองคนสื่อความหมายได้ตรงกันคือ ตารางเวลาตรงกัน

Person : Going to the Review Session?

Person 2: Rugby Practice.

องค์ประกอบสำคัญในการพูดอีกประการหนึ่งก็คือ ความถูกต้อง (Accuracy) หมายถึง ความสามารถในการใช้ศัพท์ โครงสร้าง เพื่อสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และความคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความสามารถในการพูดได้รู้สึ้นไหลและมีความมั่นใจในการพูด สิ่งที่ครูต้องคำนึงถึงคือผู้เรียนที่เรียนภาษาที่ 2 นั้น การพูดถูกต้องกับการพูดคล่องจะไม่เกิดขึ้นพร้อมกันเมื่อผู้เรียนพยายามที่จะพูดให้ถูกต้อง การพูดจะตะกุกตะกักไม่คล่อง ขณะเดียวกันถ้าพูดเร็วก็จะทำให้พูดไม่ถูกต้อง

การเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในปัจจุบันส่งเสริมทั้งการพูด
ถูกต้องและคล่องแคล่วแต่ถ้าครูฝึกให้นักเรียนพูดคล่องก่อนค่อยแก้ไขข้อผิดพลาดของตัวเองขณะพูดไป
เรื่อย ๆ ก็จะทำให้พูดถูกต้องมากขึ้น การพูดคล่องมีความหมายที่กว้างกว่าการพูดที่流利 (Brown, 2000)
ได้รวบรวมคำจำกัดความของการพูดคล่อง ดังนี้ 1) การพูดคล่องหมายถึงการพูดได้โดยไม่ติดขัด
ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษาโดยอัตโนมัติและเป็นธรรมชาติ อย่างไรก็ตามการพูดคล่องเน้นการสื่อ
ความหมายมากกว่าโครงสร้างภาษา 2) การพูดคล่องหมายถึงความสามารถของผู้พูดในลักษณะ
ต่อไปนี้เป็นพูดที่流利เป็นเวลานานไม่ตะกุกตะกักบ่อยๆ ขยายความในบริบทได้อย่างเหมาะสม
ใช้ภาษาได้อย่างสละสลวยและที่สำคัญที่สุดคือต้องสื่อความได้ 3) การพูดคล่อง หมายถึงการพูดที่เป็น
ธรรมชาติ มีการหยุดเป็นจังหวะ เน้นเสียงหนักเบาได้เหมือนเจ้าของภาษามากที่สุด ระดับของการพูด
คล่องเป็นตัวบ่งชี้ถึงความสามารถในการใช้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศของผู้พูด 4) การพูด
คล่อง หมายถึง การพูดสื่อความคิดของตัวเองได้อย่างมีประสิทธิภาพซึ่งไม่จำเป็นต้องพูดได้ถูกต้อง
ตามโครงสร้าง ศัพท์ และการเน้นหนักในคำหรือพยางค์ และ 5) การพูดคล่อง หมายถึง การพูดสื่อสาร
ได้ไม่หยุดชะงักลงกลางคัน

2.2.1.3 องค์ประกอบของการพูด

พรสวรรค์ สีป้อ (2550, น. 163-166) ได้กล่าวว่า การที่ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาการ
พูดได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น มีองค์ประกอบในการพูด ดังนี้

1. จุดประสงค์ของการพูดคือพูดเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Interaction)
และพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล (Transaction) ในการพูดคู่สนทนาต้องสามารถใช้ภาษาให้ถูกต้อง
เหมาะสม คือเมื่อพูดแลกเปลี่ยนข้อมูลภาษาต้องมีความชัดเจน แต่ถ้าเป็นการพูดเพื่อปฏิสัมพันธ์ทาง
สังคมภาษาอาจไม่จำเป็นต้องถูกต้องมากนักเพราะจุดประสงค์ของการพูด คือการสร้างความสัมพันธ์
ระหว่างผู้พูด ตัวอย่างการพูดเพื่อปฏิสัมพันธ์ทางสังคม

Diana : Hi, Kate. I haven't seen you in ages.

How have you been?

Diana : Are you still in school?

Kate : No, not Anymore. I Graduated Last year.

And I got a Job at Bangkok Bank.

Diana : That's Great News. You know, You Look Different.

Have you Change your Hair?

Kate : Yeah, it's Shorter. And I Wear Contacts Now. Oh,
and I've Lost Weight.

Diana : Well, you Look Fantastic!

2. การพูดให้คนอื่นเข้าใจในการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจผู้พูดต้องใช้คำที่เหมาะสม นำคำมาเรียงลำดับให้ถูกต้องและออกเสียงได้ถูกต้อง นั่นคือผู้เรียนต้องรู้คำศัพท์ไวยากรณ์ และการออกเสียง นอกจากความรู้ด้านภาษาผู้พูดยังต้องใช้กลวิธีในการสื่อสารทั้งแบบใช้คำพูด (Verbal) เช่น การพูดซ้ำการอธิบายใหม่การถามเพื่อให้เกิดความเข้าใจและไม่ใช้คำพูด (Non-Verbal) เช่น การแสดงท่าทางการมองตาวิธีการที่สามารถทำให้เกิดความเข้าใจได้อีกวิธีหนึ่งก็คือการเจรจาต่อรองเพื่อให้เกิดความเข้าใจความหมายที่ตรงกัน(Negotiate of Meaning) ตัวอย่างการพูดเพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจ

A : Meet me under the Dandelion at Four.

B : Sorry, Where?

A : Under the Dandelion.

B : But What is that?

A : Oh, it's What we call the Sculpture Behind the Cafeteria.

B : I See. At Four, You Said.

A : Yes.

3. ปฏิสัมพันธ์ในการพูด การพูดเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และสิ่งที่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ในการพูดประกอบด้วย การเริ่มสนทนา การดำเนินการสนทนา การจบการสนทนา การผลัดกันพูดและโต้ตอบที่เหมาะสม

3.1) การเริ่มสนทนาเป็นการพูดเพื่อดึงคู่สนทนาให้หันมาสนใจผู้พูดเพื่อผู้พูดจะสามารถดำเนินการสนทนาได้ข้อความที่ใช้เริ่มสนทนามักจะเป็น Tag Question เช่น It's a nice day, isn't it? Busy here today, isn't it? คำถามแบบนี้เป็นคำถามที่ผู้ฟังต้องตอบ

3.2) การดำเนินการสนทนา ในการสนทนายาคู่สนทนาต้องมีปฏิสัมพันธ์เพื่อทำให้การสนทนาดำเนินไปได้ซึ่งประกอบด้วยกระบวนการการเริ่มสนทนา (Initiate) การตอบ (Respond) และการติดตามผล (Follow-up) ตัวอย่างการดำเนินการสนทนา

A : What Did you do Last Night? (Initiate)

B : Went to the Cinema. (Respond)

A : Oh Really? (Follow - up) What did you see? (Initiate)

B : Lord of the Rings. (Respond) Have you seen it yet? (Initiate)

A : No, it's Difficult with the Kids. (Respond)

B : Yeah, of Course. (Follow - up)

3.3) การจบการสนทนามีก่อนจบการสนทนาผู้พูดต้องแสดงให้คู่สนทนาทราบว่า จะจบการสนทนา ตัวอย่าง

A : Well, I Must think about going now Because I Must go Back to Work.

B : Oh, it's too Bad. Listen. Why don't we Meet for Lunch
Next Saturday?

A : OK. See you Soon.

3.4) การผลัดกันพูด (Taking Turns) การผลัดกันพูดเป็นอีกสิ่งหนึ่งที่ทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างต่อเนื่อง แต่มักเป็นปัญหาต่อผู้พูด ปัญหาแรกเกิดขึ้นคือเมื่อต้องการเข้าร่วมสนทนาเนื่องจากไม่ทราบว่าจะเมื่อใดคู่สนทนาจะพูดจบ ตนเองจะได้พูดสิ่งที่สามารถสังเกตได้ก็คือเมื่อผู้พูดลงเสียงต่ำแสดงว่าจะหยุดพูด นอกจากนี้ทั้งระดับเสียงลงแล้วอาจจะแสดงท่าทางเพื่อให้คู่สนทนาทราบว่า ต้องการพูด เช่น เลิกคิ้วกระแอมกระไอ หรือจ้องคู่สนทนาอีกปัญหาที่เกิดขึ้นก็คือการเชิญให้ผู้อื่นร่วมสนทนาวิธีการที่จะทำให้ผู้อื่นเข้าร่วมสนทนาคือใช้ Tag Question หรือถาม What do you think? Would you agree?

3.5) การโต้ตอบที่เหมาะสม ในภาษาอังกฤษมีการโต้ตอบที่เป็นแบบแผนที่ผู้เรียนต้องรู้และสามารถนำไปใช้ได้เช่น การทักทายการเชิญ การชมเชยการถามเกี่ยวกับสุขภาพ และการร้องทุกข์เช่น เมื่อพูด How do you do? คำตอบก็คือ How do you do? ไม่ใช่ Fine, thank you. หรือ Not too bad, Thanks.

สรุปได้ว่าองค์ประกอบการพูดนั้นมีจุดประสงค์คือพูดเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Interaction) และพูดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล (Transaction) ในการพูดคู่สนทนาต้องสามารถใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม มีความชัดเจนแต่ภาษาไม่จำเป็นต้องถูกมากนัก แต่การพูดเพื่อให้เข้าใจนั้นผู้พูดต้องใช้คำที่เหมาะสม เรียงลำดับคำและออกเสียงให้ถูกต้อง นั่นคือผู้เรียนต้องรู้คำศัพท์ไวยากรณ์และการออกเสียง

2.2.1.4 จุดประสงค์ของทักษะการพูด

พรสวรรค์ สิปโป (2550, น. 173) ได้กล่าวว่า จุดประสงค์ที่สำคัญของการเรียนรู้ทักษะการพูด ก็คือสามารถสื่อสารได้อย่างเหมาะสม

Nunan (1989, p. 32) ได้กล่าวถึง สิ่งที่ผู้เรียนควรสามารถทำได้ในการเรียนทักษะการพูดไว้ดังนี้

1. สามารถออกเสียงให้ผู้อื่นเข้าใจ
2. สามารถลงเสียงในพยางค์จังหวะและใช้ช่วงทำนองเสียงได้ถูกต้อง
3. สามารถพูดได้คล่องแคล่ว
4. สามารถพูดสื่อสารได้ทั้งเพื่อการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม เช่น การพูดคุย สัพเพเหระและพูดเพื่อหาข้อมูลเช่น การถามทางการแสดงความคิดเห็น
5. สามารถพูดโต้ตอบได้ทั้งสั้นและยาว

6. มีทักษะในการปฏิสัมพันธ์เช่น การเริ่มสนทนาการดำเนินการสนทนา และการจบบทสนทนา

7. มีทักษะในการโต้ตอบเพื่อบอกความหมาย พยายามหาวิธีการพูด เพื่อให้เกิดความเข้าใจเช่น การอธิบายชี้การแสดงท่าทางการขอให้คู่สนทนาพูดซ้ำ

8. มีทักษะในการฟังบทสนทนา

9. สามารถพูดเพื่อสนองความต้องการของการสนทนา

10. ใช้แบบฟอร์มในการสนทนาได้เหมาะสม นั่นคือการสนทนาที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

สรุปได้ว่าจุดประสงค์ของทักษะการพูดนั้นคือการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจ และผู้พูดสามารถสื่อความต้องการ ความคิด ความรู้สึกออกมาได้

2.2.2 ความสามารถด้านการฟัง

2.2.2.1 ความหมายของการฟัง

พรสวรรค์ ศรีป้อ (2550, น. 151) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า การฟัง หมายถึง ทักษะการ รับ (Receptive Skill) ประกอบด้วย ผู้ส่งสาร สาร และผู้รับสาร ผู้รับสารต้องประมวลข้อมูลที่ได้รับ โดยใช้ความรู้เดิมและความรู้ด้านภาษา ต้องมีความสามารถในการแยกแยะ และเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด ซึ่งต้องเข้าใจสำเนียงหรือการออกเสียง ไวยากรณ์คำศัพท์ของผู้พูด พร้อมกับจับความหมาย การฟัง ข้อความแต่ละอย่างแตกต่างกัน เช่น การฟังบทสนทนายระหว่างเพื่อนย่อมแตกต่างจากการฟังประกาศ ในสนามบิน เป็นต้น

Krashen, (1983, pp.79-89) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่าการฟัง หมายถึงการให้ปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมายแก่ผู้ฟัง ซึ่งมีวิธีการหลายอย่างที่จะช่วยให้นักเรียนได้รับปัจจัยป้อนเข้าที่มีความหมาย ตัวอย่างเช่น วิธีการของอ็ลเซอร์ที่เรียกว่า การตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response) วิธีการนี้คือการใช้คำสั่งให้นักเรียนแสดงหรือปฏิบัติตามนักเรียน จะไม่ถูกบังคับให้พูดภาษาที่สอง หรือภาษาเป้าหมายจนกว่าพวกเขาจะเข้าใจในสิ่งที่พูดออกมา

จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาหยัน อิมสำราญ (2550, น. 79) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการฟังไว้ว่า การฟังต่างกับการได้ยิน เพราะการได้ยินเป็นเพียงการรับรู้คลื่นเสียงที่กระทบโสตประสาทแต่การฟัง หมายถึงการรับรู้คลื่นเสียงแล้วแปลความหมายของเสียงที่ได้ยินด้วย การฟังจึงสัมพันธ์กับกระบวนการคิด เพราะการจะฟังให้เข้าใจได้นั้นผู้ฟังต้องฟังแล้วคิดตามไปด้วย

ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย (2561, น. 17; อ้างถึงใน ฐิติรัตน์ ลดาวัลย์, 2543, น. 32) ได้ให้ความหมายของการฟังว่า การฟังนั้นต่างกับการได้ยิน ซึ่งเป็นการรับรู้อย่างหนึ่งของร่างกาย โดยอาศัยโสตประสาทเป็นเครื่องรับรู้ แต่การฟังเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการทำงานอย่างตั้งใจของระบบประสาท ซึ่งจะต้องประกอบด้วย การได้ยินการรับรู้หรือสัญชาตญาณ การจำได้

และความเข้าใจ หมายความว่าในการฟังนั้นต้องมีการรับสารและตีความหมายของสารที่ได้ยินนั้นด้วยการฟังจึงนับว่า เป็นศิลปะอย่างหนึ่งของผู้ฟังต้องใช้ทักษะไหวพริบ และความคิดเป็นสำคัญ

ชายูดา จันทะปิตตา (2555, น. 19) ได้ให้ความหมายของการฟังไว้ว่า การฟังหมายถึงกระบวนการรับรู้ที่เกิดจากการได้ทำและตีความหมายโดยผ่านกระบวนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องซึ่งผู้ทำต้องมีความสนใจและพิจารณาคัดสรรสาระที่ได้ฟัง เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงตามสถานการณ์และวัตถุประสงค์นั้น ๆ

สรุปได้ว่า ความสามารถในการฟังหมายถึงการรับข้อมูลหรือปัจจัยต่าง ๆ ผ่านการได้ยิน ผู้รับสารต้องประมวลผลข้อมูลที่ได้รับ โดยใช้ความรู้เดิมและความรู้ด้านภาษา ต้องมีความสามารถในการแยกแยะ และเข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูดและต้องเข้าใจสำเนียงหรือการออกเสียงไวยากรณ์คำศัพท์ของผู้พูด

2.2.2.2 ความสำคัญของการฟัง

Harmer, 2007 กล่าวถึงประโยชน์ของการฟังว่า การฟังช่วยพัฒนาการออกเสียงยิ่งฟังมากและเข้าใจภาษาจากการพูดมากเท่าไร การฟังก็จะช่วยพัฒนาสำเนียง การเน้นคำที่เชื่อมโยงประโยคหรือคำเข้าด้วยกัน ทักษะการสื่อสารที่ดีไม่ได้ขึ้นอยู่กับการพูดอย่างเดียวแต่ขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของการฟังที่ดีด้วย

รุ่งพนอ รุกอยู่ (2559, น. 11) กล่าวไว้ว่าการฟังมีความสำคัญอย่างยิ่ง เป็นทักษะที่เกิดขึ้นก่อนทักษะการพูด หากไม่มีทักษะการฟังเราจะไม่สามารถพัฒนาทักษะการพูดได้ การสนทนาจะประสบผลและครบกระบวนการสื่อสารได้นั้น ผู้ฟังต้องเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดออกมา เมื่อสะสมตัวบ่อนทางภาษามากพอและพร้อมที่จะพูดการพูดจึงเกิดขึ้น

สรุปได้ว่าความสำคัญของการฟังคือการฟังช่วยพัฒนาการออกเสียงยิ่งฟังมากก็จะยิ่งช่วยพัฒนาสำเนียงและสามารถพัฒนาการพูดได้ทำให้การสนทนาครบกระบวนการสื่อสาร การสื่อสารไม่ได้ขึ้นอยู่กับผู้พูดแต่ยังขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของผู้ฟังด้วย

2.2.2.3 ประเภทของการฟัง

การฟังในชีวิตประจำวัน สามารถแบ่งออกได้หลายประเภทตามความเหมาะสมของสถานการณ์ การฟังต่าง ๆ ซึ่งได้มีนักการศึกษาแบ่งประเภทของการฟังไว้หลายคน ดังนี้

Rost (1991, p. 182) แบ่งประเภทของการฟังไว้ 6 ประเภท คือ

1. การฟังอย่างมีประสิทธิภาพ (Intensive Listening)
2. การฟังแบบเลือกฟัง (Selective Listening)
3. การฟังอย่างมีปฏิสัมพันธ์ (Interactive Listening)
4. การฟังอย่างกว้างขวาง (Extensive Listening)
5. การฟังแบบโต้ตอบ (Responsive Listening)
6. การฟังอย่างมีอิสระ (Autonomous Listening)

Wilson (2008) ได้แบ่งประเภทของการฟังไว้ 4 ประเภท คือ

1. การฟังเพื่อจับใจความหลักของเรื่องที่ฟัง (Listening for Gist)
2. การฟังเฉพาะเรื่องที่สนใจ (Listening for Specific Information)
3. การฟังเพื่อรายละเอียด (Listening in Detail)
4. การฟังเพื่อตีความ (Inferential Listening)

Harmer (2007, p. 134) แบ่งประเภทของการฟังไว้ 2 ประเภท คือ

1. การฟังอย่างมีประสิทธิภาพ (Intensive Listening) ซึ่งเป็นกระบวนการฟังที่ผู้สอนกำหนดเรื่องให้ผู้เรียนฟังในห้องเรียนหรือห้องปฏิบัติการทางภาษา ซึ่งระหว่างกิจกรรมการฟังผู้สอนจะคอยดูแลให้ความช่วยเหลือผู้เรียน

2. การฟังอย่างกว้างขวาง (Extensive listening) เป็นกระบวนการฟังที่ผู้เรียนฟังนอกห้องเรียนเพื่อความเพลิดเพลินหรือด้วยเหตุผลอื่น ๆ โดยใช้สื่อที่เป็นเครื่องเล่น MP3 ดีวีดี ซีดี วิทยุหรือฟังทางอินเทอร์เน็ต โดยผู้เรียนจะเกิดความสนใจและเพลิดเพลินในการฟังด้วยตนเองมากกว่าเวลาที่มีผู้สอนคอยช่วยเหลือ

สรุปได้ว่าประเภทของการฟังนั้นสามารถแบ่งออกได้หลากหลายประเภท โดยนักการศึกษา Harmer ได้แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การฟังอย่างมีประสิทธิภาพ และการฟังอย่างกว้างขวาง Rost ได้แบ่งออกเป็น 6 ประเภท ส่วน Wilson แบ่งไว้ 4 ประเภท คือ การฟังเพื่อจับใจความหลักของเรื่องที่ฟัง, การฟังเฉพาะเรื่องที่สนใจ, การฟังเพื่อรายละเอียด และการฟังเพื่อตีความ ทั้งหมดข้างต้นล้วนก็เป็นสิ่งที่ฟังใช้ฟังในชีวิตประจำวันและในห้องเรียน

2.2.2.4 ลำดับชั้นของการฟัง

นักการศึกษาได้เสนอแนวคิดสำหรับลำดับขั้นตอนของการฟังไว้ ดังนี้

ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย (2561, น. 21; อ้างถึงใน Barker, 1982) ได้กล่าวถึงลำดับชั้นของการฟังไว้ว่า ขั้นตอนแรกคือ การได้ยิน การรับสารผ่านโสตประสาททางหู เราได้ยินเพื่อรับฟังในขณะที่บางครั้งเราอาจไม่ตั้งใจที่จะฟังหรือรับสารนั้นการฟังที่เกิดประโยชน์เราต้องฟังสิ่งที่เราต้องการฟังจริง ๆ การได้ยินหรือการรับสารนั้นอาจไม่เพียงพอที่จะทำให้การฟังมีประสิทธิภาพ เราต้องวิเคราะห์ความหมายของสิ่งที่เราได้ฟังด้วย และขั้นตอนสุดท้ายของกระบวนการฟังเราต้องจดจำสิ่งที่ได้ฟังซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญในการสื่อสารเพราะเป็นขั้นตอนที่บ่งบอกว่าเราไม่เพียงแค่อได้ยินอย่างเดียวแต่เรารับฟังและเข้าใจถึงสิ่งที่ได้ฟังอย่างเข้าใจถ่องแท้ด้วย

ชายดา จันทะปิตตา (2555, น. 22) กล่าวสรุประดับของการฟังไว้ ดังนี้ เริ่มตั้งแต่การแยกแยะเสียงที่ได้ยิน เข้าใจความหมาย ตีความหมายและวิเคราะห์ความหมาย โดยอาศัยความรู้และประสบการณ์ และสุดท้ายสามารถถ่ายทอดความรู้ทั้งหลายทั้งมวลซึ่งกันและกันได้ ดังนั้นในการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนควรคำนึงถึงระดับต่าง ๆ ของการฟัง

สำหรับผู้เรียน การที่ผู้ฟังจะเข้าใจในสิ่งต่าง ๆ ที่ได้รับฟัง ต้องมีความสามารถในการฟังระดับพื้นฐานก่อน โดยเฉพาะการฟังแล้วสามารถทำความเข้าใจในสิ่งที่ได้รับฟังเพื่อจะนำไปวิเคราะห์ในขั้นที่สูงขึ้นต่อไป

สรุปได้ว่าลำดับขั้นของการฟังคือการได้ยิน แยกแยะเสียงที่ได้ยินแล้ววิเคราะห์ความหมายของสิ่งที่ได้ยินโดยความรู้และประสบการณ์ สุดท้ายเราต้องจดจำสิ่งที่ได้ฟังถือเป็นขั้นที่สำคัญในการสื่อสารเพราะบ่งบอกว่าสิ่งที่ได้ยินนั้นเรารับฟังและเข้าใจสิ่งที่ฟังได้อย่างไร

2.2.3 การจัดการเรียนการสอน

2.2.3.1 ความหมายของการจัดการเรียนการสอน

สุราษฏร์ พรหมจันทร์ (2552, น. 96) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนนั้นมุ่งหวังเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ ให้เขาสามารถที่จะทำอะไรได้โดยที่เขาไม่เคยทำเป็นมาก่อน หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าการเรียน การสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้แก่ผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนอาจเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมโดยที่ไม่ ต้องเข้าห้องเรียนเลยก็เป็นได้ เช่น ครูมอบหมายให้ผู้เรียนไปศึกษาค้นคว้าสอบ ถามเนื้อหาต่าง ๆ จากผู้เชี่ยวชาญ ผู้เรียนก็สามารถจะเรียนรู้ได้หรือถ้าเป็นการศึกษาสมัยใหม่ครูอาจเตรียมบทเรียนใน รูปแบบสื่อให้ผู้เรียนได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ผู้เรียนก็สามารถที่จะเรียนรู้ได้เช่นเดียวกัน เป็นต้น

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนนั้น หมายถึง การจัดประสบการณ์ การเรียนรู้ที่เหมาะสมให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ และเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่พึงปรารถนาตามจุดมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้

2.2.3.2 หลักการจัดการประสบการณ์การเรียนรู้

Smith & Ragan (1999, pp. 125-126) ได้เสนอหลักในการพิจารณาว่า ควรใช้ลักษณะการเรียนการสอนที่เน้นบทบาทของผู้เรียนหรือผู้สอนเป็นบทบาทนำในการเรียนการสอน โดยพิจารณาจากองค์ประกอบ 3 ด้าน คือ ลักษณะของผู้เรียน บริบทการเรียนรู้ และงานเพื่อการเรียนรู้ โดยพิจารณาที่ละตัวแปรดังนี้

1. ลักษณะของผู้เรียน ถ้าองค์ประกอบด้านอื่น ๆ เท่ากัน พบว่าผู้เรียนที่มีลักษณะต่อไปนี้ ได้แก่ ระดับความรู้เดิม ความถนัดทางการเรียน กลวิธีการเรียนรู้ และความใส่ใจในการเรียนรู้ ถ้ามีมากควรใช้วิธีที่ผู้เรียนเป็นผู้ดำเนินการเรียนรู้ แต่ถ้าผู้เรียนมีลักษณะต่อไปนี้คือ มีความวิตกกังวลมาก มีลักษณะพึ่งพาปัจจัยภายนอกที่ส่งผลต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลว เช่น การช่วยเหลือจากผู้อื่นควรใช้วิธีที่ผู้สอนมีบทบาทนำในการเรียนการสอน

2. บริบทการเรียนรู้ ถ้าองค์ประกอบด้านอื่น ๆ เท่ากันพบว่า หากเวลาสำหรับการเรียนรู้ มีจำกัด เป้าหมายการเรียนรู้มุ่งที่ผลสัมฤทธิ์มากกว่าวิธีการเรียนรู้ ผู้เรียนทุกคนคาดหวังให้มีผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด ควรใช้วิธีที่ผู้สอนมีบทบาทนำในการเรียนการสอน แต่หากเป้าหมาย การเรียนรู้คือวิธีการเรียนรู้ ควรใช้วิธีที่ผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทนำในการเรียนรู้

3. ภาระงานเพื่อการเรียนรู้ ถ้าวัดประกอบด้านอื่น ๆ เท่ากันพบว่า หากเป็นภาระงานที่ เน้นการพัฒนาทักษะทางปัญญาระดับสูงหรือทักษะการแก้ปัญหา ควรให้ผู้เรียนมีบทบาท หากปัญหา มีความซับซ้อนมากผู้สอนควรเข้าไปมีบทบาทชี้แนะช่วยเหลือ หากงานที่มอบหมายอาจทำให้เกิด อันตรายแก่ร่างกาย กระทบต่ออารมณ์ ความรู้สึก หรือต้องใช้สมรรถภาพระดับสูง จำเป็นต้องให้ผู้สอน เข้าไปมีบทบาทชี้แนะในการเรียนการสอน อย่างไรก็ดี การจัดการเรียนการสอน ควรมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้มีบทบาทนำให้มากที่สุด ยกเว้นหากมีข้อจำกัดดังที่กล่าวมาแล้ว ทั้งนี้เพื่อให้ ผู้เรียนได้สร้างความรู้ ความเข้าใจ พัฒนาทักษะและมีความ เชื่อมมั่นในศักยภาพการเรียนรู้ของตนเอง

สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์ (2527) ได้อธิบายถึงกระบวนการเรียนรู้ว่า บุคคลจะเกิดการเรียนรู้ ได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้น ได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียน มีความตั้งใจและสนใจที่จะเรียน ต้องการทำอะไรบางอย่างที่แปลกใหม่หรือไม่เคยทำได้มาก่อน หรือเมื่อประสบปัญหา มีความสนใจที่จะแก้ปัญหานั้น ซึ่งจะเริ่มต้นด้วยขั้นสนใจปัญหา (Motivation)

2. เมื่อผู้เรียนประสบปัญหา มีความต้องการ หรือสนใจที่จะแก้ปัญหานั้น แต่ด้วยเหตุที่เป็น ปัญหาใหม่ที่ไม่เคยรู้หรือทำได้มาก่อนย่อมต้องการการศึกษาข้อมูล และทำการเก็บรวบรวม ข้อมูล หรือเนื้อหาเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อที่จะได้นำไปใช้ในการแก้ปัญหานั้น เป็นขั้นศึกษาข้อมูล (Information)

3. เพื่อให้เกิดความมั่นใจได้ว่า ข้อมูล หรือเนื้อหาเรื่องราวที่ได้จากการศึกษานั้น ถูกต้อง เพียงพอสำหรับการแก้ปัญหานั้น ย่อมต้องการการฝึกหัด การทดลองใช้งานข้อมูลหรือเนื้อหา นั้นใน การแก้ปัญหานั้นซึ่งจะเป็นขั้นพยายาม (Application)

4. การได้พยายามนำข้อมูลหรือเนื้อหามาใช้แก้ปัญหานั้น ย่อมจะได้ผลออกมา ซึ่งหาก ข้อมูลที่ ศึกษาานั้นมีความถูกต้องและมีปริมาณเพียงพอ ก็ย่อมจะแก้ปัญหาดังกล่าวให้สำเร็จลงได้ ซึ่งจะ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ขึ้น แต่ถ้าหากแก้ปัญหานั้นไม่ได้หรือไม่สำเร็จก็จะต้องทบทวนย้อน ขั้นตอนของกระบวนการอีกครั้งในขั้นท้ายสุดนี้เรียกว่าขั้นสำเร็จผล (Progress)

จึงอาจกล่าวได้ว่า การจัดการเรียนการสอน หรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ทำเพื่อให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมไปในทางที่ต้องการ ไม่ว่าจะ โดยรูปแบบ และวิธีการใดนั้น (1) จะต้องสร้างความสนใจในสิ่งที่จะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ (2) จะต้องให้ข้อมูล หรือเนื้อหาเรื่องราวที่ถูกต้องและเพียงพอ (3) จะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ ทดลองแก้ปัญหานั้นโดยนำข้อมูลหรือเนื้อหาเรื่องราวที่ได้รับ จากการศึกษานั้นมาใช้และ (4) จะต้องมีการตรวจสอบผลจากขั้น พยายามว่าถูกหรือผิดหรือไม่อย่างไร

สุราษฎร์ พรหมจันทร์ (2552, น. 96-97) ผู้เรียนแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนรู้ ที่แตกต่างกัน ดังจะเห็นได้ว่าผู้เรียนบางคนฟังเนื้อหาที่ครูสอน ทำแบบฝึกหัดเพียงครั้งเดียวก็สามารถ

ที่จะแก้ปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว แต่ผู้เรียนบางคนต้องการคำอธิบายซ้ำหลายครั้ง ทำแบบฝึกหัดหลาย ๆ ครั้ง หรือต้องมีการทดลองให้เห็นด้วยถึงจะเกิดการเรียนรู้ด้วยเหตุนี้เอง การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ในปัจจุบันจึงได้มีผู้ค้นคิด การจัดการเรียนการสอนในรูปแบบและวิธีการต่าง ๆ มากมาย การเรียนการสอน อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีรูปแบบและวิธีการจัดการเรียนการสอน หรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ต่าง ๆ นานาให้แก่ผู้เรียนแล้วก็ตาม แต่ถ้าหากว่าในเนื้อหาเรื่องราวที่จะศึกษานั้น ผู้เรียนขาด ความสนใจ ขาดความต้องการที่จะเรียนที่จะทำการศึกษาข้อมูลหรือเนื้อหาไม่พยายามที่จะใช้ข้อมูลหรือเนื้อหาไปแก้ปัญหาแล้ว เขาก็จะไม่เกิดการเรียนรู้ จึงจะเห็นได้ว่ารูปแบบการเรียนการสอนหรือการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยทั่วไป มักจะเริ่มต้นด้วยการเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ซึ่งจะเป็นด้วยวิธีการใดก็ได้แล้วแต่ จากนั้นจึงเริ่มให้ข้อมูลหรือเนื้อหาวิชาเพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้ มีแบบฝึกหัดมีปัญหาเพื่อให้ผู้เรียนได้ลองใช้ความรู้ที่ได้รับหรือเนื้อหาวิชาที่มีอยู่ไปแก้ปัญหา และในท้ายที่สุดก็มีการชี้แจงถึงการฝึกหัดแก้ปัญหาว่าทำถูกหรือผิดอย่างไร ซึ่งตัวผู้เรียนเองจะเกิดการเรียนรู้ขึ้นในท้ายที่สุด

สรุปได้ว่า Smith & Ragan ได้เสนอหลักในการพิจารณาว่า ควรใช้ลักษณะการเรียนการสอนที่เน้นบทบาทของผู้เรียนหรือผู้สอนเป็นบทบาทนำในการเรียนการสอน โดยพิจารณาจากองค์ประกอบ 3 ด้าน คือลักษณะของผู้เรียน บริบทการเรียนรู้และงานเพื่อการเรียนรู้ ส่วนสุชาติ ได้อธิบายว่าบุคคลจะเกิดการเรียนรู้ ได้ก็ต่อเมื่อบุคคลนั้น ได้ผ่านกระบวนการเรียนรู้ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) การเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนมีความพร้อมที่จะเรียน 2) เมื่อผู้เรียนประสบปัญหา มีความต้องการ หรือสนใจที่จะแก้ปัญหานั้น 3) การทดลองใช้งานข้อมูลหรือเนื้อหา 4) การได้พยายามนำข้อมูลหรือเนื้อหามาใช้แก้ปัญหา การจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยทั่วไป มักจะเริ่มต้นด้วยการเร้าให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ ซึ่งจะเป็นด้วยวิธีการใดก็ได้แล้วแต่ จากนั้นจึงเริ่มให้ข้อมูลหรือเนื้อหาวิชาเพื่อให้ผู้เรียนได้มีความรู้ มีแบบฝึกหัดมีปัญหาเพื่อให้ผู้เรียนได้ลองใช้ความรู้ที่ได้รับหรือเนื้อหาวิชาที่มีอยู่ไปแก้ปัญหา มีการชี้แจงและสุดท้ายผู้เรียนก็จะเกิดการเรียนรู้ในที่สุด

2.2.3.3 หลักการเรียนรู้ที่สำคัญ

การจัดการเรียนการสอนตามกระบวนการหลักสูตรต้องถึนมีหลักการเรียนรู้ที่สำคัญดังนี้

1) การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีของทฤษฎีเชิงระบบ (System Approach) วิธีเชิงระบบ คือ การนำเอาองค์ประกอบหลาย ๆ ส่วนมารวมกันอย่างมีความสอดคล้องสัมพันธ์ และส่งเสริมซึ่งกันและกัน จนเกิดสัมฤทธิ์ผลตามวัตถุประสงค์ที่ได้วางไว้โดยทั่วไปองค์ประกอบที่สำคัญของวิธีเชิงระบบจะมีอยู่ 3 ส่วน คือ

1.1) Input: ปัจจัยหรือสิ่งนำเข้า (ได้แก่ ความรู้และกระบวนการเรียนการสอนที่ครูจัดให้แก่ ผู้เรียน)

1.2) Process: กระบวนการ ได้แก่ กระบวนการที่ผู้เรียนนำความรู้จาก Input ไปขยายผล หรือทดลองใช้กับชีวิตจริง)

1.3) Output: ผลผลิตหรือผลสำเร็จขั้นสุดท้ายตามที่คาดหวัง คือ ผลการเรียนรู้ที่ผู้เรียน ได้รับจากการนำความรู้ที่ไปขยายผลหรือทดลองกับชีวิตจริงตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

การพัฒนากิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีของทฤษฎีเชิงระบบ (System Approach) คือ การจัดองค์ประกอบที่เป็นกิจกรรมสำคัญของการเรียนการสอนไว้ให้มีความสอดคล้องสัมพันธ์และ ส่งเสริมซึ่งกันและกัน เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรที่กำหนดไว้

รูปแบบของการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ตามทฤษฎีเชิงระบบ ได้กำหนดองค์ประกอบที่เป็นกิจกรรมการเรียนการสอนที่สอดคล้องสัมพันธ์กันไว้ 8 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 ค้นหาปัญหา (แท้) คือปัญหาที่มาจากเหตุ

ขั้นที่ 2 กำหนดความต้องการ (ที่เป็นรูปธรรม)

ขั้นที่ 3 กำหนดจุดประสงค์ (ที่ปฏิบัติได้)

ขั้นที่ 4 กำหนดหัวข้อเนื้อหา (ที่เป็นรูปธรรม)

ขั้นที่ 5 กำหนดกระบวนการเรียนการสอน เทคนิค สื่อ และเวลาที่ครอบคลุม I-P-O

ขั้นที่ 6 การตรวจสอบประสิทธิภาพเบื้องต้น

ขั้นที่ 7 การสอน

ขั้นที่ 8 การประเมินประสิทธิภาพการเรียนการสอน

2) การเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุด (Learner Centered)

การเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดเป็นกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ที่ตรงกับความรู้และตามระดับความสามารถ (Self-Paced Learning) หรือเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เลือกเรียนและทำกิจกรรมในสิ่งที่ตรงกับสภาพปัญหาของตนเอง เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ โดยเน้นกิจกรรมที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้กับชีวิตของตนเอง โดยเน้นกระบวนการและกิจกรรมที่หลากหลายทั้งกระบวนการกลุ่มและศึกษาด้วยตัวเองการเรียนรู้ที่ผู้เรียนสำคัญที่สุดจึงเป็นการเรียนการสอนที่ยอมรับความรู้ ความสามารถ ความสนใจ และความต้องการของผู้เรียนเป็นหลัก โดยครูเป็นผู้ร่วมวางแผน เป็นผู้ให้คำแนะนำในฐานะผู้มีความรู้และประสบการณ์มากกว่า แต่การวางแผนการเรียนจริงๆนั้นต้องเปิดโอกาสให้ ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างสูงสุดโดยมีขั้นตอน ดังนี้

2.1) ครูศึกษาปัญหาและความต้องการของผู้เรียน

2.2) ผู้เรียนและครูร่วมกันวางแผนในเรื่องที่จะเรียน

2.3) ผู้เรียนทำความเข้าใจจุดประสงค์ของการเรียนรู้ก่อนเริ่มกิจกรรมการสอนเสมอ

2.4) ผู้เรียนและครุร่วมกันกำหนดเนื้อหา กิจกรรมและสื่อการเรียนการสอน รวมทั้ง ประเมินผลการเรียนรู้

2.5) ผู้เรียนทำกิจกรรมร่วมกันและเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองที่สามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ โดยกิจกรรมที่จัดควรมีความหลากหลายเพื่อทำให้ผู้เรียนเกิดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

2.6) ผู้เรียนประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง จากจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

3) การเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic Learning)

การจัดการเรียนการสอนในศตวรรษใหม่ ได้ปรับเปลี่ยนเป็นการเสริมสร้างให้มนุษย์สามารถสร้างความรู้ความสามารถและปัญญาด้วยตนเอง โดยครูและผู้เรียนเป็นผู้ร่วมกันวางแผนการเรียนสิ่งที่เรียนมาจากความต้องการของผู้เรียนเอง การจัดการเรียนการสอนในลักษณะ ดังกล่าว จะทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและตอบสนองชีวิตจริงได้ เป็นลักษณะของการ จัดการเรียนรู้อตามสภาพจริง โดยคำนึงชีวิตและองค์ความรู้ของผู้เรียนที่มีหลากหลายรอบ ๆ ตัว ซึ่งสามารถกระทำ ได้ดังนี้

3.1) การเรียนโดยการปฏิบัติในชีวิตจริง สามารถถ่ายโยงไปสู่สถานการณ์ใหม่ ได้ดีกว่า (การนำความรู้จากที่เรียนทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่สภาพชีวิตจริง

3.2) ผู้เรียนได้ใช้ความคิดและปฏิบัติอย่างมีความหมายต่อผู้เรียน เนื่องจาก ผู้เรียนได้คิดงานเองและปฏิบัติตามความคิดของเขา ย่อมทำให้เกิดความมุ่งมั่นและทำให้เสร็จเพื่อที่จะ ได้เห็น ผลแห่งการคิดนั้น

3.3) เน้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากรทดลองปฏิบัติกรกำหนดปัญหาที่ท้าทายยั่ว และเป็นไปได้ในชีวิตจริงนอกจากมีความหมายต่อผู้เรียนแล้ว ยังทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายอยากคิด อยากร ทำให้สำเร็จ

3.4) เน้นให้ผู้เรียนอยากคิดและปฏิบัติด้วยแนวทางของตนเอง แนวคิดที่เน้นชีวิตจริง มุ่งเน้นให้ผู้เรียนแก้ปัญหาด้วยวิธีของตนเอง ปฏิบัติในสิ่งที่ตนชอบ ดังนั้นการกำหนดงานควรเปิดกว้าง ให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการคิด ไม่ควรเป็นงานที่ทำตามคำสั่งเฉพาะ จะไม่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์

3.5) ส่งเสริมให้นำความรู้จากหลายเนื้อหาวิชาประยุกต์ใช้ให้เป็นธรรมชาติ ของชีวิตจริง

3.6) การเรียนการสอนและการประเมินผลเกิดขึ้นพร้อมกัน

4) การเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม (Participatory Learning)

หลักการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมมาจากความเชื่อที่ว่า การเรียนของคนเราเป็น กระบวนการ สร้างความรู้ด้วยตัวของผู้เรียนเอง โดยมีครูช่วยจัดกระบวนการเรียนการสอน ที่เอื้ออำนวยให้เกิดการสร้างความรู้มากกว่าถ่ายทอดจากครูสู่ผู้เรียน ดังนั้นกระบวนการสร้างความรู้

จึงต้องอ้างอิงประสบการณ์ผู้เรียนเป็นการเรียนที่ผู้เรียนเป็นฝ่ายกระทำ (Learning is Doing) อันจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสู่การกระทำใหม่ ๆ อย่างต่อเนื่อง การเรียนรู้ในลักษณะนี้จึงย้าถึงลักษณะทางสังคม ของการเรียนรู้ที่เกิดจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยตนเอง และระหว่างผู้เรียนกับครูทำให้เกิด การขยายผลของเครือข่ายความรู้ที่ทุกคนมีอยู่มากไปอย่างกว้างขวาง โดยอาศัยการ แสดงออกใน ลักษณะต่าง ๆ เป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยน การวิเคราะห์ และการสังเคราะห์ความรู้ การจัดการเรียนการสอนแบบมีส่วนร่วม เป็นการเสริมสร้างบรรยากาศที่เป็นประชาธิปไตย เศรษฐกิจศีลธรรมของความเป็นมนุษย์ ให้ความรักความอบอุ่น ไว้วางใจซึ่งกันและกันระหว่างครูกับ ผู้เรียน เป็นบรรยากาศที่เสริมสร้างความพึงพอใจให้แก่ทุกคน บรรยากาศในการเรียนการสอน เป็นการกระตุ้นให้ทุกคนอยากรู้อยากเห็น เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ประเมินการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามสภาพจริง อันมีผลการพัฒนาตนเองตามศักยภาพ ซึ่งสรุปเป็นหลักการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วมได้ ดังนี้

- 4.1) กิจกรรมการเรียนเป็นการเรียนรู้ที่อาศัยประสบการณ์เดิมของผู้เรียน
- 4.2) การเรียน คือ กิจกรรมที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่ทำทหายอย่างต่อเนื่อง เป็นการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริงของผู้เรียน (Active Learning)
- 4.3) มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกันเอง และระหว่างครูกับผู้เรียน
- 4.4) ปฏิสัมพันธ์ที่ทำให้เกิดการขยายผลของเครือข่ายความรู้ที่ทุกคนมีอยู่ออกไปอย่างกว้างขวาง
- 4.5) มีการสื่อสารหลายทาง เช่น การพูดหรือการเขียน เป็นเครื่องมือในการแลกเปลี่ยน การวิเคราะห์และการสังเคราะห์ความรู้

2.2.4 การจัดการเรียนการสอนการฟัง

Davies and Pearse (2000, pp. 77-78) กล่าวว่า การจัดการเรียนการสอนทักษะ การฟังในห้องเรียน ผู้สอนควรเน้นในเรื่องการทักทาย การตั้งคำถาม การให้คำแนะนำ การอธิบาย และการเล่าเรื่องราวต่าง ๆ เป็นต้น เพราะเรื่องเหล่านี้เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันและเป็นการฝึกฝน ความเข้าใจในการฟังได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าเราฝึกใช้ภาษาอังกฤษในแนวนี้จะทำให้การเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความหมาย เพราะมีการปฏิบัติจริง โดยแบ่งเป็นขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนฟังขั้นตอนนี้เป็นการเตรียมตัวของนักเรียนโดยผู้สอนอาจจะบอกหรือ อธิบายนักเรียนเกี่ยวกับหัวข้อ หรือจุดมุ่งหมายของเรื่องที่ E ฟังก่อน ไม่ใช่เพียงบอกให้ฟังแล้วเปิด แถบเสียง เช่น อาจจะให้นักเรียนแสดงความคิดเห็น หรือคาดการณ์ล่วงหน้าว่าจะได้รับรู้เรื่อง อะไรบ้าง โดยพิจารณาจากหัวข้อเรื่อง หรือจากรูปภาพ นอกจากนี้ผู้สอนต้องให้นักเรียนรู้ความหมาย ของคำศัพท์สำคัญ ๆ ที่จะพบในบทฟัง ตลอดจนโครงสร้างทางภาษาต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนได้เข้าใจ อย่างถูกต้อง

2. ชั้นระหว่างการฟัง ในขั้นนี้ผู้สอนจะช่วยให้ นักเรียนได้เกิดความเข้าใจในเนื้อหา และอย่าคาดหวังว่านักเรียนต้องเข้าใจทุกคำพูด ผู้สอนสามารถช่วยนักเรียนได้โดยการตั้งคำถามเพื่อเพิ่มรายละเอียดและความเข้าใจในเนื้อหาให้นักเรียน นอกจากนี้ผู้สอนอาจใช้กิจกรรมการฟังดังต่อไปนี้ เช่น การเติมคำ หรือประโยค การเรียงรูปภาพตามบทฟัง การตอบคำถาม หรือการปฏิบัติตามคำแนะนำ

3. ชั้นหลังฟัง ในขั้นนี้ผู้สอนต้องช่วยให้นักเรียนได้เกิดความคิดเป็นของตนเองและเรียนรู้จากประสบการณ์ในการฟัง โดยผู้สอนจะต้องฝึกฝนนักเรียนจากทักษะการฟังไปสู่ทักษะอื่นๆ เช่น การพูดแสดงความคิดเห็น การย่อความ หรือการเขียนรายงานสั้นๆ

Rost (1991, pp. 7-8) ยังได้อธิบายการจัดการเรียนการสอนทักษะการฟังเพิ่มเติมอีกว่า ควรให้มีการปฏิสัมพันธ์ เน้นให้ความรู้ความหมายการเรียนรู้เนื้อหาสำคัญและใหม่ ๆ ของภาษานั้น ๆ ให้ทำกิจกรรมที่เอื้อต่อการสื่อสาร และเน้นความถูกต้อง

Yagang (1993, p. 18) ยังได้เสนอกิจกรรมการสอนทักษะการฟังในแต่ละขั้นตอนไว้ดังนี้

1. ชั้นก่อนการฟังหรือขั้นเตรียมการ (Warm up Exercises) อธิบายเกี่ยวกับหัวข้อเรื่อง ซึ่งอาจใช้หัวเรื่อง ภาพ เพื่อตั้งสิ่งสำคัญที่สัมพันธ์กับชื่อเรื่องออกมา และเพื่อสนับสนุนให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน การระดมสมองโดยให้นักเรียนเดาหรือทำนายว่าจะมีคำศัพท์อะไรบ้างที่ปรากฏในเรื่องที่จะฟังจากนั้นครูเขียนคำศัพท์ที่นักเรียนเดาบนกระดานดำบางครั้งผู้สอนอาจให้ผู้เรียนตั้งสมมติฐานเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะฟังโดยใช้ความรู้เดิม การเล่นเกมเพื่อเป็นการเตรียมตัวให้นักเรียนฝึกทักษะพื้นฐานให้พร้อมก่อนที่จะฟังเนื้อหา เช่น เกมใบ้คำหรือการฝึกออกเสียงคำคู่ที่มีเสียงต่างกันเพียงเสียงเดียว (Minimal Pair) การใช้คำถามนำโดยครูผู้สอนถามหรือเขียนคำถามที่จะช่วยให้นักเรียนทราบเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่จะฟัง

2. ชั้นการฟัง (Listening Exercises) รูปแบบของกิจกรรมการฟังที่ทำในขณะกำลังฟังข้อมูลเปรียบเทียบเรื่องที่ฟังกับเรื่องที่คาดเดาไว้ในขั้นตอนก่อนฟัง การปฏิบัติตามคำแนะนำเพื่อแสดงว่านักเรียนฟังแล้วเข้าใจ โดยให้นักเรียนแสดงท่าทางหรือทำงานที่มอบหมายให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์ การเติมคำในช่องว่างหรือเติมส่วนที่หายไปโดยให้นักเรียนฟังเรื่องบางส่วนจากนั้นสร้างหรือเติมส่วนอื่นๆ ขึ้นมาใหม่ การพูดซ้ำๆ เพื่อให้นักเรียนพูดซ้ำหรือวลีสั้นๆ เพื่อให้ได้ข้อความที่ครบถ้วนสมบูรณ์ การตรวจหาข้อแตกต่างหรือข้อผิดพลาด โดยให้นักเรียนฟังเนื้อหาข้อความแล้วให้โต้ตอบหรือบอกเฉพาะส่วนที่แตกต่างออกไป หรือหาข้อผิดพลาดจากเรื่องที่ฟัง การกาเครื่องหมาย เช่นเดียวกับการเล่นเกมบิงโก โดยให้นักเรียนได้ฟังคำศัพท์ จากนั้นให้นักเรียนเรียงลำดับจากเรื่องที่ได้อ่าน การอ่านข้อมูลจากการฟังแล้วสามารถถ่ายโอนข้อมูลเป็นรูปแบบต่าง ๆ เช่น แผนที่ แผนผัง ตาราง รายการหรือรูปภาพ การถอดความโดยให้นักเรียนฟังประโยคที่กำหนดแล้วถ่ายทอดข้อความที่ได้ฟัง

การค้นหาข้อมูลให้ผู้เรียนฟังข้อความแล้วจดโน้ตอย่างย่อๆ เพื่อให้ตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง การจับคู่โดยให้นักเรียนจับคู่ข้อความที่มีความหมายเหมือนหรือตรงกันข้ามกับข้อความที่ได้ฟัง

3. ขั้นหลังการฟัง (Post Listening Exercises) เป็นกิจกรรมที่ทำหลังจากได้รับข้อมูลทั้งหมดจากการฟังแล้ว โดยมีรูปแบบของกิจกรรม เช่น การตรวจสอบคำตอบ เพื่อแสดงว่านักเรียนเข้าใจเรื่องที่ฟัง อาจเป็นคำถามที่มีตัวเลือก หรือใช้แบบฝึกที่เป็นตัวเลือกแบบถูกหรือผิดการแก้ปัญหาให้นักเรียนรับฟังข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัญหา จากนั้นให้นักเรียนช่วยกันแก้ปัญหาคำการสรุปย่อให้นักเรียนเลือกหาประโยคที่เหมาะสมที่จะเป็นบทสรุปของเรื่องจากข้อมูลที่ครูกำหนดให้ การฟังข้อมูลเป็นส่วนๆ โดยแบ่งกลุ่มนักเรียนแล้วให้ฟังข้อมูลคนละส่วน แต่ข้อมูลเป็นเรื่องเดียวกัน จากนั้นให้นักเรียนรวมกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูล เพื่อจะได้รวบรวมข้อมูลทั้งหมดเป็นเรื่องที่ครบถ้วนสมบูรณ์ และยังมีกิจกรรมการเขียนและกิจกรรมการพูด เช่น การโต้วาที่สัมภาษณ์ อภิปราย บทบาทสมมติละครที่สัมพันธ์กับข้อความหรือเรื่องที่ฟัง

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนการฟังนั้นจะขึ้นอยู่กับจุดประสงค์และเนื้อหา กิจกรรมที่ใช้ควรที่จะมาจากความต้องการของนักเรียนและสามารถดึงความสนใจของนักเรียนได้ โดยแบ่งการสอนทักษะการฟังภาษาอังกฤษเป็น 3 ขั้นตอนคือขั้นก่อนฟัง (Pre-Listening Stage) ขั้นการฟัง (While-Listening Stage) ขั้นหลังการฟัง (Post-Listening Stage) โดยการใช้กิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย

2.2.5 การจัดการเรียนการสอนการพูด

Byrne (1976, pp. 22-29) ได้เสนอขั้นตอนในการสอนทักษะพูด 3 ขั้น คือ

1. ขั้นการให้ความรู้ (The Presentation Stage) ในขั้นนี้ครูเป็นผู้เลือกเนื้อหา มาสอนให้ผู้เรียนเข้าใจและจดจำสิ่งที่นักเรียนจะต้องเรียนรู้ขั้นนี้ คือโครงสร้างของภาษาศัพท์การสื่อความหมายเพื่อแสดงจุดมุ่งหมายทางสังคมของผู้พูดซึ่งควรใช้บทสนทนาในการสอนเพราะการใช้บทสนทนาทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนที่คล้ายคลึงกับสถานการณ์จริงจึงทำให้ผู้เรียนเข้าใจในภาษาและนำไปใช้พูดได้ตามต้องการ

2. ขั้นการฝึกฝน (The Practice Stage) ในขั้นนี้ผู้เรียนจะมีบทบาทมากขึ้น โดยครูจะทำหน้าที่แจกจ่ายงานให้นักเรียนทุกคนได้มีโอกาสฝึกฝนบทเรียนด้วยการพูดให้มากที่สุด เช่น อาจจัดให้ผู้เรียนทำกิจกรรมกลุ่มกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมเดี่ยว

3. ขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ (The Production Stage) ในขั้นนี้ครูจะทำหน้าที่เป็นผู้แนะหรือที่ปรึกษาเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้นำความรู้ความเข้าใจมาใช้ในการสื่อความหมายอย่างเสรีตามความต้องการของตนเป็นการพิสูจน์ให้รู้ว่าผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนมาใช้ในสถานการณ์จริงได้หรือไม่ข้อผิดพลาดต่างๆ ที่เกิดกับผู้เรียนผู้เรียนมีความกล้าในการใช้ภาษาวิธีที่ใช้คือการแสดงบทบาทสมมติทักษะคือความคล่องแคล่วชำนาญในการกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

ทักษะการพูดและการคิดเป็นส่วนประกอบที่สำคัญยิ่งของสมรรถภาพในการพูดมีความสำคัญควบคู่กับเนื้อหาความรู้ของผู้พูดคนที่มีความรู้แต่ขาดทักษะการพูดไม่สามารถถ่ายทอดให้คนอื่นรู้ได้ย่อมเกิดปัญหาทักษะการพูดประกอบด้วยทักษะต่าง ๆ ดังนี้

- 3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำเพื่อให้แทนความคิดที่ผู้พูดต้องแสดงออกให้ผู้ฟังรับรู้ได้อย่างแจ่มชัด
- 3.2 การเรียงลำดับถ้อยคำให้ถูกต้องตามระเบียบของภาษาเพื่อให้การสื่อสารเป็นที่เข้าใจไม่เกิดความกำกวมหรืองงงแก่ผู้ฟัง
- 3.3 การออกเสียงเหล่านั้นให้ถูกต้องตามความนิยมและมาตรฐานของภาษา
- 3.4 การใช้น้ำเสียงให้สื่อความหมายได้ตรงตามเจตนาของผู้พูด
- 3.5 การใช้อากัปกิริยาท่าทางประกอบการพูดอย่างเหมาะสมช่วยในการสื่อความหมายให้ตรงตามจุดประสงค์ของผู้พูด
- 3.6 การสังเกตอากัปกิริยาท่าทางของผู้ฟังทำให้รู้ได้ว่าในขณะที่กำลังฟังอยู่ ผู้ฟังมีความรู้สึกและความต้องการอย่างไรเพื่อจะได้ตัดแปลงเนื้อหาและวิธีการพูดให้เหมาะสมกับปฏิกิริยาของผู้ฟังกิจกรรมในการสอนทักษะพูดที่นักการศึกษาหลายๆท่านได้กล่าวไว้ นั้นจะต้องมีขั้นของการฝึกพูดเพื่อให้เกิดทักษะในการพูดมีความคล่องแคล่วสามารถถ่ายทอดให้ผู้อื่นเข้าใจได้ถูกต้องออกเสียงได้ถูกต้องตามมาตรฐานของภาษามีความกล้าในการใช้ภาษาครูจะจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดมากที่สุด

สรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนการพูด Byrne ได้เสนอขั้นตอนการสอน 3 ขั้น คือ ขั้นการให้ความรู้ ขั้นฝึกฝน และขั้นการใช้ภาษาตามความต้องการ โดยกิจกรรมการสอนต้องประกอบด้วยการสอนพูด และตัวกระตุ้นสำหรับการสอนพูดโดยผู้สอนสามารถเลือกและปรับใช้ได้ตามความเหมาะสม

2.2.6 วิธีการและการจัดกิจกรรมการสอนการฟังการพูด

บุญล้อม พันธนาถ (2560, น. 54) การสอนทักษะการฟังและการพูดควรปฏิบัติไปตามลำดับจากง่ายไปหายาก ดังต่อไปนี้

1. การฟังคำเดี่ยวฟังวลีฟังประโยคซึ่งอาจทำได้โดยให้แสดงออกในลักษณะต่าง ๆ กัน เช่น ปฏิบัติตามคำสั่งวาดรูปเล่นเกมบอกทิศทางตามแผนที่ ทั้งนี้อาจให้สังเกตการณ์เน้นเสียงหนักเบาในคำและระดับเสียงสูงต่ำในประโยค
2. การฟังโดยพยายามเชื่อมโยงคำต่างๆที่ได้ยินเป็นกลุ่มที่มีความหมายเพื่อให้จำง่ายเช่นพยายามสร้างจินตนาการจากคำเป็นภาพซึ่งจะเป็นภาพที่สวยงามหรือเป็นภาพตลกก็ได้เพื่อให้จำสิ่งที่ฟังได้นานขึ้นและเกิดความสนใจที่จะฟังต่อไป

3. การฟังเนื้อเรื่องสั้นๆ ซึ่งอาจมีคำศัพท์และโครงสร้างที่รู้จักแล้ว โดยที่ผู้สอนให้สรุปเหตุการณ์ว่าใครทำอะไรทำแล้วหรือยังไม่ได้ทำหรือกำลังทำอยู่หรือสรุปได้ว่าบุคคลในเรื่องมีอาชีพอะไร

4. การฟังบทสนทนาหรือข้อความต่างๆ ควรเป็นบทสนทนาหรือข้อความที่อยู่ในชีวิตประจำวันคือมีความเร็วปกติผู้พูดมีเพศวัยอาชีพสถานภาพทางสังคมและสำเนียงต่าง ๆ กัน เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาที่ใช้อยู่จริง

2.2.7 การวัดและการประเมินผลด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ

2.2.7.1 การฟัง

มีนักการศึกษาเสนอแนวคิดในการวัดผลและประเมินผลทักษะการฟังไว้หลายขั้นตอน ดังนี้

Hubbard (1983, pp. 263-265) จำแนกการทดสอบการฟังภาษาอังกฤษเป็น 2 ชนิด ได้แก่

1. การทดสอบการฟังที่แท้จริง (Pure Listening Test) เป็นการทดสอบการฟังและการจำแนกเสียงของคำที่ได้ยิน เช่น

1.1 การทดสอบการจำแนกเสียงโดยใช้การเทียบเสียง

1.2 การทดสอบจำแนกเสียงโดยวัดการฟังเสียงเน้นหนัก (Stress) ในคำและประโยค

1.3 การทดสอบการฟังระดับเสียงสูงต่ำในประโยค

2. การทดสอบความเข้าใจในการฟัง (Listening Comprehension Test) เป็นการทดสอบการฟังในสิ่งที่เข้าใจ เช่น ฟังแล้วตอบคำถาม เป็นต้น

Madsen (1983, pp. 127-143) ได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบของการทดสอบการฟังไว้อย่างน่าสนใจดังนี้

1. แบบทดสอบที่มีการตอบสนองที่จำกัด (Limited Response) ข้อทดสอบประเภทนี้เหมาะสมกับผู้เรียนระดับเริ่มต้นซึ่งประกอบด้วย

1.1 การจำแนกเสียง (Native-Language Response) การให้นักเรียนฟังแถบบันทึกเสียงของเจ้าของภาษาและภาษาอื่น ๆ แล้วให้นักเรียนบอกความแตกต่าง ลักษณะข้อทดสอบเป็นแบบการเลือกคำตอบแบบถูก-ผิด (True/False) และ ใช่หรือไม่ใช่ (Yes/No)

1.2 การใช้รูปภาพ (Picture Cues) การให้ผู้เรียนฟังข้อความบทสนทนาหรือเนื้อเรื่องแล้วให้นักเรียนเลือกรูปภาพที่เหมาะสม นอกจากนี้ให้นักเรียนดูรูปภาพขณะฟังข้อความแล้วบอกว่าสิ่งที่ปรากฏอยู่ในภาพนั้นถูกหรือผิด

1.3 การใช้กิจกรรมเพื่อตอบสนองการปฏิบัติ (Task Response) การปฏิบัติตามคำสั่ง การวาดภาพระบายสีจากข้อความที่ได้ฟัง การเขียนเส้นทางในแผนที่การเดินทางและการจับคู่ภาพ

2. การใช้คำถามแบบเลือกตอบ (Multiple-Choice Appropriate Response) เป็นข้อสอบเพื่อวัดความเข้าใจ เช่น ให้นักเรียนสรุปประเด็นสำคัญโดยการทำข้อสอบแบบเลือกตอบ

Weir (1990, pp. 10-14) ได้กล่าวถึงข้อควรคำนึงในการทดสอบความสามารถทางภาษาไว้ว่า ผู้สร้างแบบทดสอบจะต้องระบุถึงทักษะและกิจกรรมต่าง ๆ ที่มีความสำคัญต่อการใช้ภาษาในสถานการณ์จริง ควรมีการสร้างแบบทดสอบเฉพาะภาษาและบริบทในการทดสอบความสามารถทางภาษาก็เป็นอีกประเด็นหนึ่งที่มีความสำคัญ เพราะภาษาจะไม่มี ความหมายเลยถ้าปราศจากบริบทได้แก่ ตัวภาษาที่มีความสัมพันธ์กับข้อความ ตลอดจนองค์ประกอบทางสังคมและวัฒนธรรมเนื้อหาของแบบทดสอบ จึงควรมีความหลากหลายและคล้ายคลึงกับการใช้ภาษาจริงทั้งในด้านระยะเวลา ประเภท และรูปแบบในการสื่อสารซึ่งได้สรุปแนวทางในการสร้างข้อสอบทักษะด้านการฟังไว้ 7 ประการ ดังนี้

1. ถามรายละเอียดของเรื่องที่ฟัง
2. ถามใจความสำคัญของเรื่องทั้งหมด
3. ถามเพิ่มเติมรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับสิ่งที่ได้ฟัง
4. สรุปอ้างอิงจากเรื่องที่ฟัง
5. ถามเกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึกของผู้พูด
6. ระบุชนิดของข้อความที่ฟัง
7. วิเคราะห์การกระทำที่เหมาะสมที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่ฟังจากแนวคิดดังกล่าว

ข้างต้น

สรุปได้ว่าการวัดและประเมินผลการฟัง เป็นการทดสอบผู้ฟังว่าเมื่อได้รับข้อมูลจากการได้ฟังแล้วสามารถแสดงท่าทาง ตอบคำถามได้ว่าใช่หรือไม่ ซึ่งเป็นผลมาจากความเข้าใจในสิ่งที่ได้ฟัง การวัดและประเมินผลทักษะการฟังควรใช้แบบทดสอบซึ่งวัดความเข้าใจด้านการฟังเป็นหลัก โดยสามารถวัดและประเมินในห้องเรียนโดยผู้สอนสามารถใช้วิธีการสังเกต ผู้เรียนประเมินตนเอง การสัมภาษณ์ การใช้แบบสอบถาม จากการใช้แบบบันทึกการฟังของผู้เรียน แบบทดสอบด้านการฟัง

2.2.7.2 การพูด

Taylor (1996, p. 132) แบ่งความสามารถในการพูดออกเป็น 4 ด้าน กำหนดให้แต่ละด้านมีคะแนนสูงสุดเป็น 8 คะแนน จากนั้นรวมคะแนนเพื่อให้คะแนนแก่ผู้สอบในหัวข้อต่อไปนี้

1. ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา จังหวะ และความเร็วเป็นธรรมชาติมีความสัมพันธ์ของข้อความ แปลและการหยุดระหว่างพูด
2. ความถูกต้อง ความถูกต้องตามโครงสร้างทางไวยากรณ์และคำศัพท์

3. ขอบเขต มีวงคำศัพท์และไวยากรณ์พอเพียงสำหรับที่ดำเนินการสื่อสารจนจบ
4. การออกเสียง มีการควบคุมการลงเสียงหนักเบา จังหวะในการพูด การใช้เสียงสูงต่ำและระดับเสียงในภาษาแม่ของผู้พูดนั้นอาจเกิดขึ้นได้ แต่ต้องไม่มีผลต่อการสื่อสาร

Underhill (1988, pp. 44-87) ได้เสนอกิจกรรมการวัดประเมินผลการพูดไว้ 19 แบบดังต่อไปนี้

1. การอภิปราย หรือ การสนทนาระหว่างผู้เข้าสอบ
2. การรายงาน
3. การอภิปราย เพื่อเลือกวิธีการแก้ปัญหาเป็นกลุ่ม
4. การแสดงบทบาทสมมติ
5. การสัมภาษณ์
6. การบรรยายวิธีการปฏิบัติให้เพื่อนสร้างรูปแบบใดๆ
7. การกรอกแบบฟอร์ม แล้วสนทนากับผู้สัมภาษณ์
8. การสนทนาได้ตอบตามสถานการณ์สั้นๆที่กำหนดให้
9. การถาม-ตอบ ชุดคำถามที่เรียนตามลำดับความยาก
10. การบรรยายภาพหรือภาพประกอบเรื่อง
11. การอธิบายเกี่ยวกับวัตถุ หรือกระบวนการใดๆในชีวิตประจำวัน
12. การเล่าเรื่องหรือข้อความจากสิ่งที่ได้อ่าน
13. การเล่าเรื่องหรือข้อความจากสิ่งที่ได้ฟัง
14. การอ่านออกเสียงจากบทอ่านที่ได้อ่านแล้ว
15. การแปลความหรือตีความบทอ่านเป็นภาษาอังกฤษ
16. การพูดเติมข้อความให้สมบูรณ์จากสื่อที่ได้อ่านหรือได้ฟังมา
17. การให้แก้อธิบายผลจากสื่อที่ได้อ่านหรือฟังโดยการพูด
18. การพูดเปลี่ยนประโยคที่กำหนด ให้อยู่ในรูปที่ใช้ไวยากรณ์ต่างจากเดิม
19. การพูดซ้ำประโยคต่างๆที่เพิ่มความซับซ้อนตามลำดับ

วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์ (2556, น. อ้างถึงใน กรมวิชาการ, 2525, น. 53-57) ได้ระบุว่า ในการเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันนี้ เราเน้นให้นักเรียนแสดงท่าทางประกอบด้วย เพราะจะทำให้นักเรียนได้ใช้ภาษาในลักษณะนี้เป็นธรรมชาติที่สุด การสอนทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ต้องสอนคู่กับทักษะการฟัง ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

1. ครูอธิบายสถานการณ์ที่ต้องการฝึกพูดให้นักเรียนฟัง จนเข้าใจว่าจะต้องแสดงท่าทางอย่างไร
2. ครูพูดบทสนทนาให้นักเรียนฟังเป็นตัวอย่าง

3. นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาพร้อมกันทั้งชั้น
4. นักเรียนฝึกพูดบทสนทนาภายในกลุ่ม
5. ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาพร้อมกันเป็นกลุ่มและรายบุคคล

ข้อควรระวังในการสอนทักษะการพูด ครูจะต้องไม่ให้นักเรียนอ่านบทสนทนาขณะที่เรียนทักษะการพูดเลยจนกว่านักเรียนจะได้ฝึกพูดในกลุ่มย่อยเสียก่อน เพราะมีฉะนั้นแล้วนักเรียนจะฝึกทักษะการฟัง และการพูดไม่ได้เลย หรือได้ก็น้อยมาก ในการสอนพูดครูอาจจะต้องมีการชักชวนนักเรียนส่วนหนึ่งเพื่อมาพูดสนทนา และแสดงท่าทางประกอบเพื่อเป็นตัวอย่างก็ได้

สมิติ ศรีแก้ว (ม.ป.ป., น. 33) ได้กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนระดับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ไว้ดังนี้

1. การออกเสียง
  - 1.1 การออกเสียงถูกต้องตามหลักการออกเสียง มีเน้นหนักในคำ/ประโยค อย่างสมบูรณ์ 3 คะแนน
  - 1.2 การออกเสียงคำและประโยคได้ถูกต้อง มีเน้นหนักในคำ/ประโยค เป็นส่วนใหญ่ 2 คะแนน
  - 1.3 การออกเสียงคำและประโยคผิดหลักการ ไม่เน้นเสียง ทำให้สื่อสารไม่ได้ 1 คะแนน
2. พูดตามท้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย
  - 2.1 พูดตรงตามท้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย 3 คะแนน
  - 2.2 พูดเบี่ยงเบนเล็กน้อยจากท้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย 2 คะแนน
  - 2.3 พูดไม่ตรงตามท้องเรื่องและบทบาทที่ได้รับมอบหมาย 1 คะแนน
3. ความคล่องแคล่ว
  - 3.1 พูดต่อเนื่อง ไม่ติดขัด พูดชัดเจน ทำให้สื่อสารได้ 3 คะแนน
  - 3.2 พูดตะกุกตะกักบ้างแต่ยังพอสื่อสารได้ 2 คะแนน
  - 3.3 พูดเป็นคำ ๆ หยุดเป็นช่วง ๆ ทำให้สื่อสารไม่ชัดเจน 1 คะแนน
4. การแสดงท่าทางและน้ำเสียงประกอบการพูด
  - 4.1 แสดงท่าทาง พูดด้วยน้ำเสียงได้ตามบทบาทและสถานการณ์ 3 คะแนน
  - 4.2 พูดโดยไม่ค่อยแสดงท่าทางประกอบ 2 คะแนน
  - 4.3 พูดเหมือนอ่านไม่เป็นธรรมชาติ ยืนนิ่งๆ ไม่มีท่าทางทำให้การสื่อสารขาดความน่าสนใจ 1 คะแนน

ความสามารถในการพูดมีหลายระดับและมีองค์ประกอบในการวัดหลายอย่าง เช่น ความคล่องแคล่ว การออกเสียง ท่าทาง ความเข้าใจ ความถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์

ความพยายามในการสื่อสาร และนอกจากนี้ การวัดและประเมินผลความน่าสนใจในการพูดภาษาอังกฤษก็สามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งผู้ประเมินสามารถเลือกและปรับใช้ให้เหมาะสมกับการประเมินของตนเองได้จากการศึกษาองค์ประกอบของความสามารถในการพูด เกณฑ์การแบ่งระดับความสามารถในการพูดและวิธีการวัดและประเมินผลความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จากเอกสารข้างต้นผู้วิจัยได้ปรับวิธีประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยกำหนดให้นักเรียนพูดหรือสนทนาตามสถานการณ์และบทบาทที่กำหนดและได้ปรับระดับเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดให้เหมาะสมกับนักเรียนดังแสดงในตารางที่ 2.9

ตารางที่ 2.9 ระดับเกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูด

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
การออกเสียง	การออกเสียง ถูกต้องตาม หลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนัก ในคำและประโยค อย่างสมบูรณ์ เหมือนเจ้าของ ภาษา	การออกเสียง ถูกต้องตาม หลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนัก ในคำและประโยค อย่างสมบูรณ์แต่ ยังไม่เหมือน เจ้าของ	การออกเสียงคำ และประโยค ได้ มีเสียง เน้นหนักในคำ และประโยค เป็นส่วนใหญ่ สำเนียงยังเป็น ไทยอยู่บ้าง	การออกเสียงคำ และประโยคผิด หลักการ ไม่ เน้นเสียง ทำให้ สื่อสารไม่ได้
ความถูกต้อง ด้านการใช้ โครงสร้าง ทางไวยากรณ์	การใช้ ไวยากรณ์มีที่ผิดไม่ เกิน 2 แห่งและ รูปประโยคถูกต้อง ทั้งหมด	มีที่ผิดพลาด ในโครงสร้าง ไวยากรณ์อยู่บ้าง แต่ยังพอสื่อ ความหมายได้	มีที่ผิดพลาด ในโครงสร้าง ไวยากรณ์หลาย แห่งจนมีปัญหา ในการสื่อความ	การใช้ไวยากรณ์ เกือบทั้งหมด ไม่ถูกต้อง
การแสดง ท่าทาง อารมณ์และ น้ำเสียง ประกอบ การพูด	แสดงท่าทาง พูด ด้วยน้ำเสียงและ อารมณ์ได้ตาม บทบาทและ สถานการณ์อย่าง เป็นธรรมชาติ	พูดโดยแสดง ท่าทางประกอบ แต่ไม่เป็นธรรมชาติ	พูดโดยไม่แสดง ท่าทางประกอบ	พูดเหมือนอ่านไม่ เป็นธรรมชาติ ยืดยาว ๆ ไม่ มีท่าทางทำให้ การสื่อสารขาด ความน่าสนใจ

2.3 รูปแบบการสอนแบบ B -Slim Model

2.3.1 วิธีสอนแบบ B-SLIM

เป็นรูปแบบหนึ่งของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเพื่อมุ่งเน้นการสื่อสาร โดยอาศัยหลักการและแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการเขาวนปัญญาของพือาเจต์ (Piaget) ทฤษฎีพัฒนาการเขาวนปัญญาของวิกอทสกี (Vygotsky) และทฤษฎี การเรียนรู้โดยการค้นพบของบรุนเนอร์ (Discovery Approach) ซึ่ง Olenka Bilash เป็นผู้ออกแบบวิธีการสอน (B-Slim Overview) กิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวสื่อสารมีกิจกรรมที่หลากหลาย แต่กิจกรรมหนึ่งที่น่าสนใจคือการสอนภาษาที่สองของบิลาช (Bilash's Second Language Instructional Model หรือ B-SLIM Model) ประกอบไปด้วย 5 ขั้น ดังนี้ (รูปทอง กว้างสวัสดิ์, 2549, น. 24-30)

1. ขั้นวางแผนและเตรียม (Planning and Preparation) ในขั้นนี้ ครูจะเลือกกิจกรรมและเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและความสนใจของผู้เรียน จัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์ที่จำเป็นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ สื่อต้องน่าสนใจสอดคล้องกับเนื้อหา และควรเป็นสื่อสภาพจริง ขั้นนี้ใช้เวลาพอสมควร ซึ่งผู้สอนส่วนมากจะมองข้ามความสำคัญของการเตรียมก่อนการสอนไป ผู้สอนส่วนมากไม่เตรียมการสอนเพราะถือว่าการสอนไม่ใช่เรื่องยุ่งยากที่ต้องเตรียม เพราะเป็นหน้าที่ประจำอยู่แล้ว

2. ขั้นทำความเข้าใจสิ่งที่ผู้สอนบอ (Comprehensible Input) ผู้สอนอธิบายความรู้ข้อมูลหรือสิ่งที่บอเข้าไปใหม่ เรียกว่า Input โดยตั้งอยู่บนฐานความรู้เดิมของผู้เรียน เพื่อให้ Input ง่ายต่อความเข้าใจผู้สอน ใช้การขยายความ อธิบายเพิ่มเติมโดยพูดซ้ำ ๆ ซ้ำ ๆ ชัดเจน ใช้รูปภาพสาคิต และเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามข้อสงสัย ซึ่ง Input มี 9 ชนิด ดังนี้

2.1 การรับรู้ภาษา (Language Awareness) การรับรู้ภาษาเกี่ยวข้องกับเรื่องต่อไปนี้

2.1.1 ทักษะภาษา

2.1.2 ทศนคติ

2.1.3 การเรียนรู้และการใช้ภาษา

สิ่งเหล่านี้ผู้สอนต้องบูรณาการเข้าในกิจกรรมการเรียนการสอน สอนโดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและขึ้นอยู่กับความพร้อมของผู้เรียน

2.2 การออกเสียง (Pronunciation) การออกเสียงเป็นส่วนสำคัญของการพูด และเป็นทักษะที่ยากสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ก่อนที่ผู้เรียนจะสามารถพูดได้เป็นประโยค ต้องออกเสียงคำได้ก่อน การฝึกออกเสียงควรเน้นความคล่องจังหวะ และเสียงสูงต่ำตามบริบทและ

สถานการณ์ ผู้สอนอาจใช้สื่อ เช่น ไดอะแกรมที่แสดงตำแหน่งของเสียง หรือให้ผู้เรียนส่องกระจก ในขณะที่พูด เพื่อดูลักษณะของปาก ลิ้น ไร้น้ำ ในขณะเปล่งเสียง การฝึกอาจใช้บทสนทนาสั้น การพูดซ้ำ และการใช้เพลง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอายุและประสบการณ์ของผู้เรียน

2.3 ศัพท์ (Vocabulary) จำนวนคำศัพท์ที่ผู้สอนสอนแต่ละครั้งต้องไม่น้อยหรือมากเกินไป ผู้สอนอาจสอนคำศัพท์ที่นอกเหนือจากคำศัพท์ในตารางที่ผู้สอนและผู้เรียนใช้ ถ้าเห็นว่าคำศัพท์เหล่านั้นสัมพันธ์กับเรื่องที่เรียน นอกจากนั้นในการสอนคำศัพท์ต้องเริ่มสอนจากการสอนคำศัพท์ที่ใกล้ตัว หรือคำศัพท์ที่จำเป็นต้องใช้ในชีวิตประจำวัน (Survival Vocabulary) เช่น ศัพท์เกี่ยวกับจำนวน สี สัตว์ คำแสดงคำถาม การทักทาย และเวลา

2.4 ไวยากรณ์ (Grammar) การสอนหลักไวยากรณ์ในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะยึดหลักการสอนตามแนวสื่อสาร ซึ่งมี 2 วิธี คือ

2.4.1 การสอนแบบอุปนัย (Inductive Discovery of Rule) คือการสอนโดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ ขึ้นมาก่อน แล้วผู้สอนและผู้เรียนช่วยกันสรุปกฎเกณฑ์

2.4.2 การสอนแบบนิรนัย (Deduction) คือการสอนที่เริ่มจากกฎเกณฑ์แล้วจึงฝึกการใช้กฎเกณฑ์โดยใช้กิจกรรมต่าง ๆ หรือทำแบบฝึกหัดเพื่อให้ตอบสนองวิธีการเรียนรู้ของผู้เรียนที่หลากหลาย ผู้สอนจึงต้องใช้ทั้งวิธีอุปนัยและนิรนัย และสิ่งสำคัญที่ผู้สอนควรตระหนักเสมอว่าในการสอนหลักไวยากรณ์ คือต้องให้ตัวอย่างเพียงพอและสาธิตการใช้จนกว่าผู้เรียนเกิดการเรียนรู้และผู้สอนต้องมีความรู้ดีเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน

2.5 สถานการณ์และความคล่องแคล่ว (Situation and Fluency) การเรียนรู้ภาษาที่สอง (Second Language-SL) และภาษาต่างประเทศ (Foreign Language-FL) หมายถึงการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาได้หลากหลายตามบริบทและสถานการณ์ได้อย่างคล่องแคล่ว ภาษาเป็นเครื่องมือในการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม นอกจากผู้เรียนรู้และเข้าใจโครงสร้างภาษาแล้ว ยังต้องสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสถานการณ์อย่างคล่องแคล่วอีกด้วย

2.6 วัฒนธรรม (Culture) วัฒนธรรมแยกเป็น 2 ส่วน คือ ซีใหญ่ (Capital หรือ Big "C") หมายถึงประวัติศาสตร์ ภูมิศาสตร์ วรรณคดี ศิลปะและดนตรี ซีเล็ก (Little "c") หมายถึงขนบธรรมเนียมประเพณี ลักษณะนิสัย การแต่งกาย อาหาร การใช้เวลารว่าง ภาษาไม่แยกจากวัฒนธรรม การเรียนภาษาต่างประเทศ คือ การเรียนวัฒนธรรมต่างประเทศ การสอนวัฒนธรรมควรสอนในรูปของกระบวนการปฏิสัมพันธ์ (Interaction Process) มากกว่าที่จะบอกความรู้หรือข้อเท็จจริงทางวัฒนธรรม ผู้สอนต้องจัดกิจกรรม เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

2.7 กลวิธีการเรียนรู้ (Learning Strategy) กลวิธีการเรียนรู้ หมายถึง เทคนิคเฉพาะในการเรียนภาษาที่สอง และภาษาต่างประเทศ เช่น การหาผู้ช่วยในการฝึกสนทนาเพื่อพัฒนาทักษะพูด ผู้เรียนจะใช้เทคนิคปรับปรุงและแก้ไขปัญหาในการเรียนภาษาของผู้เรียนเอง ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะมีกลวิธีในการปรับปรุงและแก้ไขปัญหาในการเรียนภาษาของผู้เรียนเอง ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะมีกลวิธีในการปรับปรุงวิธีเรียนแตกต่างกัน กลวิธีการเรียนรู้มีความสำคัญเพราะเป็นเครื่องมือสำหรับการใช้ภาษาในการปฏิสัมพันธ์และมีความจำเป็นต่อการพัฒนาความสามารถการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ถ้าผู้เรียนมีกลวิธีหรือเทคนิคในการเรียนรู้ภาษาดี จะเป็นผลทำให้พัฒนาการเรียนรู้ภาษาได้อย่างรวดเร็วและมีประสิทธิภาพและเพิ่มความเชื่อมั่นในตนเอง ผู้เรียนที่มีทักษะในการเรียนรู้ภาษาดี จะเลือกกลวิธีหรือเทคนิคได้อย่างหลากหลาย ส่วนผู้เรียนที่มีทักษะในการเรียนรู้ภาษาค่อนข้างต่ำ จะเลือกเทคนิคที่มีความคล้ายคลึงกัน เลือกซ้ำบ่อยครั้งและจะใช้ภาษาในการสื่อสารได้ไม่เต็มที่เท่าที่ควร ดังนั้น ผู้สอนจำเป็นต้องรู้และเข้าใจถึงกลวิธีที่ผู้เรียนแต่ละคนใช้และช่วยเหลือผู้เรียนให้มีความสามารถในการใช้กลวิธีที่หลากหลายและประสบผลสำเร็จ ซึ่งจะส่งผลให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

2.8 ทักษะ (Attitude) ผู้เรียนมีทัศนคติที่แตกต่างต่อภาษาเป้าหมาย (Target Language) ผู้พูดภาษาเป้าหมาย (Target Language Speaker) ค่านิยม สังคมทางการเรียนภาษาเป้าหมายและการใช้ประโยชน์จากภาษาเป้าหมาย ทัศนคติมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาเป้าหมาย การมีทัศนคติด้านบวกต่อภาษาเป้าหมาย และวัฒนธรรมของเจ้าของภาษามีความสำคัญต่อผู้เรียน เพราะทัศนคติด้านบวกย่อมเป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนต้องการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา ทำให้ผู้เรียนได้รับ Input เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะผู้เรียนมีโอกาสในการฝึกภาษาที่เป็นธรรมชาติจากเจ้าของภาษาเป็นประสบการณ์ตรง และเป็นการใช้ภาษาที่สองเพื่อการสื่อสารจริง (Authentic Communication) นอกจากนั้นทัศนคติด้านบวกยังทำให้ผู้เรียนเลือกใช้กลวิธีการเรียนรู้ที่หลากหลายช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาการเรียนรู้ด้านการฟัง-พูด อ่านและเขียนได้อย่างรวดเร็ว

ทัศนคติด้านบวกยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความคงทนในการจำหลังการทำกิจกรรมในชั้นเรียนสิ้นสุดลงดังนั้นทัศนคติจึงเป็นสิ่งที่สำคัญมากในการเรียนภาษาที่สอง กิจกรรมการเรียนการสอนและสื่อต่าง ๆ ต้องตื่นเต้นเร้าใจ น่าสนใจ ทำให้ผู้เรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาที่สองผู้สอนต้องคิดหาวิธีที่จะเปลี่ยนทัศนคติด้านลบให้เป็นด้านบวก และควรจำไว้เสมอว่าการแก้ไขทัศนคตินั้นไม่สามารถจะทำได้ในเวลาอันสั้น ต้องใช้เวลาและเทคนิคที่หลากหลาย

2.9 ทักษะ (Skill) ทักษะ หมายถึงทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน และยังรวมไปถึงทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการแก้ปัญหา การค้นคว้าวิจัย การหาความรู้ด้วยตนเองและการเรียนร่วมกับผู้อื่น ในที่นี้จะกล่าวถึงทักษะพื้นฐานทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน

2.9.1 ทักษะการฟัง (Listening) ทักษะฟังถือว่าเป็นทักษะแรกในการสื่อสาร ถ้าฟังไม่รู้เรื่อง ก็จะไม่สามารถพูดโต้ตอบได้ ดังนั้นผู้สอนจำเป็นต้องออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะการฟัง สิ่งสำคัญที่ผู้สอนจำเป็นต้องรู้ก่อนที่จะเตรียมกิจกรรม คือ

2.9.1.1 การสอนทักษะฟังควรคำนึงถึงสถานการณ์ (Situation) หรือ บริบท (Context) การเลือกเนื้อหา (Text) ต้องมีความหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.9.1.2 ก่อนที่จะให้ผู้เรียนลงมือทำกิจกรรมควรมีตัวอย่างหรือสาธิต กิจกรรมนั้นก่อนเพื่อให้ผู้เรียนทั้งชั้นเข้าใจก่อนจึงลงมือปฏิบัติ

2.9.1.3 ผู้สอนควรออกแบบกิจกรรมฝึกทักษะการฟังที่หลากหลายและ น่าสนใจ เช่น ฟังเทปแล้ววาดภาพ หรือเติมเครื่องหมายลงในแผนผัง ผู้เรียนดูวิดีโอแล้วช่วยกันสรุป หรือเล่าเรื่อง

2.9.2 ทักษะการพูด (Speaking) ในการออกแบบกิจกรรมเพื่อเสริมทักษะ การพูดผู้สอนต้องเริ่มจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากกิจกรรมควบคุม (Control Practice) โดยผู้สอน ให้ความช่วยเหลือพร้อมทั้งมีรูปแบบและตัวอย่างให้นักเรียน เช่น ก่อนที่จะให้ผู้เรียนฝึกสนทนา ต้องเตรียมบทสนทนาให้ผู้เรียนดูบทสนทนาในขณะที่พูด หลังจากนั้นจึงให้ทำกิจกรรมที่ยากขึ้น เป็นกิจกรรมการฝึกแบบอิสระ (Free Practice) เช่น บทบาทสมมุติ การใช้สถานการณ์จำลอง และการอภิปราย การออกแบบกิจกรรมจากง่ายไปยากเป็นการลดความกังวล (Anxiety) ของผู้เรียน

2.9.3 ทักษะการเขียน (Writing) บิลาช (รูปทอง กว้างสวัสดิ์, 2549, น. 24-30; อ้างถึงใน Bilash, 1998) กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นกุญแจดอกสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียน ประสบผลสำเร็จ ในการเรียนภาษาที่สอง การเรียนรู้การเขียนไม่ใช่สิ่งที่เกิดได้โดยธรรมชาติเหมือน การพูด สิ่งที่พูดบางครั้งผู้เรียนไม่สามารถเขียนได้ บิลาชได้ออกแบบเทคนิคการสอนเขียนเรียกว่า แบบ (Form) เป็นเทคนิคการเขียนที่เน้นกิจกรรมการเขียนจากง่ายไปหายากเพื่อลดเงื่อนไขทางด้าน จิตใจ (Affective Filter) ซึ่งได้แก่เจตคติ แรงจูงใจ ความวิตกกังวล เทคนิค Form ประกอบไปด้วย 4 ส่วน (Quadrant) ดังนี้

2.9.3.1 ส่วน เอ (Quadrant A) เรียกว่าส่วน “ศัพท์น้อยกฎน้อย” เริ่มจากการฝึกการเขียนในสิ่งที่ใช้คำศัพท์และกฎเกณฑ์น้อย เช่น คำขวัญ ใบสมัคร เมนู คำพิงเพย สุภาษิตข้อความ ปริศนาคำทาย การ์ด

2.9.3.2 ส่วน บี (Quadrant B) เรียกว่าส่วน “ศัพท์มากกฎน้อย” จำนวน คำศัพท์มากแต่ กฎเกณฑ์ไม่ซับซ้อน เช่น ไดอารี่ คำถาม เพลง ละครสั้น จดหมายส่วนตัวโปสเตอร์ แบบสอบถาม

2.9.3.3 ส่วน ซี (Quadrant C) เรียกว่าส่วน “กฎมากคำศัพท์น้อย” คือ การเขียนที่ต้องใช้กฎเกณฑ์มาก แต่ใช้คำศัพท์น้อย เช่น การเขียนเกี่ยวกับชีวประวัติ ปกหนังสือปฏิทิน โฆษณา โปสเตอร์เกี่ยวกับการท่องเที่ยว โฆษณาทางโทรทัศน์

2.9.3.4 ส่วน ดี (Quadrant D) เรียกว่าส่วน “คำศัพท์มากกฎเกณฑ์มาก” การเขียนในขั้นนี้ยากขึ้น เพราะสิ่งที่เขียนนั้นประกอบไปด้วยทั้งกฎเกณฑ์และคำศัพท์เป็นจำนวนมาก เช่น นิยายผจญภัย นิทานเปรียบเทียบ ตำนาน กติกาการเล่นเกม บทกวี การอธิบาย หนังสือพิมพ์

3. ขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึก (Intake Activity) ช่วงเวลาที่ผู้เรียนเรียนรู้ Input ผู้สอนพึงระลึกเสมอว่า ผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจ Input ทั้งหมดที่ผู้สอนป้อนในขั้นแรก ผู้สอนจึงจำเป็นต้องจัดกิจกรรมในขั้นนี้ เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาส ทำสองประการ ดังนี้

3.1 ประการแรก ผู้สอนต้องจัดกิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจ Input เรียกว่า กิจกรรมเพื่อความเข้าใจ (Intake-getting) กิจกรรมเพื่อความเข้าใจนี้ใช้เวลาจนกว่าผู้สอนแน่ใจว่า ผู้เรียนเข้าใจ Input กิจกรรมที่ใช้ประมาณ 4-5 กิจกรรม แล้วแต่ความยากง่ายของ Input กิจกรรมขั้นนี้เป็นกิจกรรมที่ง่ายต่อการปฏิบัติตัวอย่าง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนลดความกังวล

3.2 ประการที่สอง หลังจากที่ผู้เรียนเข้าใจ Input แล้ว ผู้สอนออกแบบกิจกรรมที่ยากและซับซ้อนมากขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึก เรียกว่า กิจกรรมฝึกใช้ภาษา (Intake-using It) กิจกรรมฝึกใช้ภาษาเป็นกิจกรรมเพื่อการสื่อสารและเป็นธรรมชาติมากกว่ากิจกรรม Intake-getting It

4. ขั้นผล (Output) กิจกรรมขั้นนี้ส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาในห้องเรียนทั้งทักษะ การฟัง พูด อ่านและเขียน ลักษณะกิจกรรมในขั้นนี้เป็นกิจกรรมที่ใช้ความคิดสร้างสรรค์ประกอบด้วย ความสามารถทางภาษา ส่วนมากเป็นกิจกรรมเดี่ยว (Individual Activity) เช่น โครงการ การเขียน ไดอารีเรียงความ เขียนเรื่องสั้น หรือกิจกรรมกลุ่ม เช่น การทำหนังสือพิมพ์ประจำห้อง เป็นต้น

5. ขั้นประเมินผล (Evaluation) ขั้นนี้ผู้สอนรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ เพื่อเป็นการประเมิน การสอนของตนเอง เช่น การสังเกตหรือการซักถามผู้เรียนเพื่อต้องการทราบปัญหาต่าง ๆ และ แก้ปัญหาในการสอนครั้งต่อไป ส่วนการประเมินการเรียนของผู้เรียนใช้การประเมินทักษะตามสภาพจริง (Authentic Assessment) และการประเมินจากการทดสอบ

สรุปได้ว่า B-SLIM คือรูปแบบหนึ่งของการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเพื่อมุ่งเน้น การสื่อสารโดยอาศัยหลักการและแนวคิดทฤษฎีพัฒนาการเชาวน์ปัญญาของพียาเจต์ (Piaget) ทฤษฎีพัฒนาการเชาวน์ปัญญาของวิกทอซกี (Vygotsky) และทฤษฎีการเรียนรู้โดยการค้นพบของบรูเนอร์ (Discovery Approach) การสอนภาษาที่สองของ บิลาช Bilash's Second Language Instructional Model หรือ B-SLIM Model. ประกอบไปด้วย 5 ส่วน ดังนี้

1. ขั้นวางแผนและการเตรียม (Planning and Preparation) ครูจะเลือกกิจกรรม และเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สื่อ อุปกรณ์และความสนใจของผู้เรียน

2. ขั้นทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ (Comprehensible Input) ขั้นนี้ครูต้องอธิบายความรู้ใหม่ ข้อมูลหรือตัวป้อนใหม่ โดยตั้งอยู่บนฐานความรู้เดิมของผู้เรียน
3. ขั้นกิจกรรมเพื่อทำความเข้าใจและฝึกทักษะ (Intake Activity)
4. ขั้นผล (Output)ขั้นผลิตผลงานส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษานอกห้องเรียน
5. ขั้นประเมินผล (Evaluation)

การที่จะพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดนั้น ครูต้องวางแผนและเตรียมการสอนมาเป็นอย่างดี ทำความเข้าใจตัวป้อนที่ให้แก่ผู้เรียน มีการออกแบบกิจกรรม จัดเตรียมสื่อการเรียนการสอนให้มีความหลากหลาย เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน สอนจากสิ่งที่ผู้เรียนรู้อยู่แล้วจึงสอนความรู้ใหม่ให้แก่ผู้เรียนโดยการยกตัวอย่าง การสาธิตให้ผู้เรียนได้ดู และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ ทำซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจกับเนื้อหาความรู้ใหม่ที่ครูให้ แล้วลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง การปฏิบัติซ้ำ ๆ จะทำให้เกิดทักษะความชำนาญมากขึ้น

2.4 แผนการจัดการเรียนรู้

2.4.1 ความหมายของแผนการจัดการเรียนรู้

ขวลิต ชูกำแพง (2553) ได้อธิบายไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึง เอกสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรของครูผู้สอน ซึ่งเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละครั้งโดยใช้สื่อและอุปกรณ์การเรียนการสอนให้สอดคล้องกับผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง เนื้อหา เวลา เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียนให้เป็นไปอย่างเต็มศักยภาพ

วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์ (2553) ได้อธิบายไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ เป็นแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ การใช้สื่อการจัดการเรียนรู้ การวัดผลประเมินผลให้สอดคล้องกับเนื้อหาและจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ในหลักสูตร หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้เป็นแผนที่จัดทำขึ้นจากคู่มือครูหรือแนวทางการจัดการเรียนรู้ของกรมวิชาการ ทำให้ผู้จัดการเรียนรู้ทราบว่า จะจัดการเรียนรู้เนื้อหาใด เพื่อจุดประสงค์ใด จัดการเรียนรู้อย่างไร ใช้สื่ออะไร และวัดผล ประเมินผลโดยวิธีใด

สรุปได้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้ หมายถึงแนวการจัดการเรียนการสอนของครู ภายใต้กรอบเนื้อหาสาระที่ต้องการให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ โดยกำหนดจุดประสงค์ วิธีการดำเนินการหรือกิจกรรมให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ สื่อการเรียนรู้ที่หลากหลาย และวิธีวัดผลประเมินผลที่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้

2.4.2 ความสำคัญของแผนการจัดการเรียนรู้

ศิริวรรณ วณิชวัฒนวรชัย (2558, น. 347-348) ได้อธิบายไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีรายละเอียดสำคัญ ดังนี้

1. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงการเป็นครูมืออาชีพมีการเตรียมล่วงหน้า แผนการจัดการเรียนรู้จะสะท้อนให้เห็นถึงการใช้เทคนิคการสอน สื่อนวัตกรรม และจิตวิทยาการเรียนรู้มาผสมผสานกันหรือประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับสภาพของนักเรียนที่ตนเองสอนอยู่
2. แผนการจัดการเรียนรู้ช่วยส่งเสริมให้ผู้สอนได้ศึกษาค้นคว้า หาความรู้เกี่ยวกับหลักสูตร เทคนิคการสอน สื่อนวัตกรรม และวิธีการวัดและประเมินผล
3. แผนการจัดการเรียนรู้ทำให้ครูผู้สอนและครูที่จะปฏิบัติการสอนแทน สามารถปฏิบัติการสอนแทนได้อย่างมั่นใจและมีประสิทธิภาพ
4. แผนการจัดการเรียนรู้ที่เป็นหลักฐานที่แสดงข้อมูลด้านการเรียนการสอน การวัดและประเมินผลที่จะนำไปใช้ประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้ในครั้งต่อไป
5. แผนการจัดการเรียนรู้เป็นหลักฐานที่แสดงถึงความเชี่ยวชาญในวิชาชีพครู ซึ่งสามารถ นำไปเสนอเป็นผลงานทางวิชาการ เพื่อขอเลื่อนวิทยฐานะหรือตำแหน่งได้

อาภรณ์ ใจเที่ยง (2553, น. 20) ได้อธิบายไว้ว่า แผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญหลาย ประการดังนี้

1. ทำให้ผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจ เมื่อเกิดความมั่นใจในการสอนย่อมจะสอนด้วยความคล่องแคล่ว เป็นไปตามลำดับขั้นตอนอย่างราบรื่น ไม่ติดขัด การสอนจะดำเนินไปสู่จุดหมายปลายทางอย่างสมบูรณ์
2. ทำให้เป็นการสอนที่มีคุณค่าคุ้มกับเวลาที่ผ่านไป เพราะผู้สอนอย่างมีแผน มีเป้าหมาย และมีทิศทางในการสอน มีใช้สอนอย่างเลื่อนลอย ผู้เรียนจะได้รับความรู้ ความคิด เกิดเจตคติ เกิดทักษะ เกิดประสบการณ์ใหม่ตามที่ผู้สอนวางแผนไว้ ทำให้เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีคุณค่า
3. ทำให้เป็นการสอนที่ตรงตามหลักสูตร ทั้งนี้เพราะในการวางแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอน ต้องศึกษาหลักสูตรทั้งด้านจุดประสงค์ เนื้อหาสาระที่จะสอน การจัดกิจกรรม การเรียนการสอน การใช้สื่อการสอนและการวัดผลและประเมินผล แล้วจัดทำออกมาเป็นแผนการจัดการเรียนรู้หลักสูตร 107
4. ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากผู้สอนต้องวางแผนการจัดการเรียนรู้ อย่างรอบคอบในทุกองค์ประกอบของการ รวมทั้งการจัดเวลาเวลา สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ดังนั้น เมื่อมีการวางแผนการจัดการเรียนรู้ที่รอบคอบ และปฏิบัติตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่วางไว้ ผลของการสอนย่อมสำเร็จได้ดีกว่าการไม่ได้วางแผนการจัดการเรียนรู้

5. ทำให้ผู้สอนมีเอกสารเตือนความจำสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการสอนต่อไป ทำให้ไม่เกิดความซ้ำซ้อนและเป็นแนวทางในการทบทวนหรือการออกข้อสอบเพื่อวัดผลและประเมินผล ผู้เรียนได้ นอกจากนี้ทำให้ผู้สอนมีเอกสารไว้เป็นแนวทางแก่ผู้ที่เข้าสอนในกรณีจำเป็น เมื่อผู้สอนไม่สามารถเข้าสอนเองได้ ผู้เรียนจะได้รับความรู้และประสบการณ์ที่ต่อเนื่องกัน

6. ทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่เรียน ทั้งนี้เพราะผู้สอนสอนด้วยความพร้อม เป็นความพร้อมทั้งทางด้านจิตใจคือความมั่นใจในการสอน และความพร้อมทางด้านวัตถุคือการที่ผู้สอนได้เตรียมเอกสารหรือสิ่งการสอนไว้อย่างพร้อมเพรียง เมื่อผู้สอนมีความพร้อมในการสอนย่อมสอนด้วยความกระฉ่างแจ้ว ทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจนในบทเรียน อันจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่เรียน

สรุปได้ว่า การวางแผนการจัดการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างมากคือทำให้ผู้สอนสอนด้วยความมั่นใจ ทำให้เป็นการสอนที่มีคุณค่าคุ้มกับเวลาที่ผ่านไป ทำให้เป็นการสอนที่ตรงตามหลักสูตร ทำให้การสอนบรรลุผลอย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้สอนมีเอกสารเตือนความจำและทำให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อผู้สอนและต่อวิชาที่เรียน

2.4.3 องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้

องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้เป็นสิ่งที่ควรตระหนักถึงเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้จำเป็นต้องเขียนตามลำดับองค์ประกอบและหากขาดองค์ประกอบใดก็อาจทำให้แผนการจัดการเรียนรู้นั้นสมบูรณ์ เมื่อพิจารณาแล้วการศึกษา วิเคราะห์ องค์ประกอบของแผนโดยทั่วไปจะมี 7 องค์ประกอบ ดังนี้ (เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ, 2552)

1. สำคัญ เป็นการเขียนในลักษณะเป็นความคิดรวบยอด หรือ Concept
2. จุดประสงค์การเรียนรู้ เขียนในลักษณะจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งเมื่อผู้เรียนได้ลงมือ ปฏิบัติทุกพฤติกรรมในแต่ละแผนการเรียนรู้ของหน่วยการเรียนรู้ แล้วบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ ตัวชี้วัด และมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ในแต่ละหน่วย
3. สารการเรียนรู้ เป็นการเขียนเนื้อหาสาระในลักษณะเป็นประเด็นสำคัญสั้น ๆ สอดคล้อง กับเนื้อหาสาระที่กำหนดไว้ในแผนการจัดการเรียนรู้
4. กิจกรรมการเรียนรู้ ระบุวิธีสอน กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เทคนิคการสอนที่หลากหลาย เมื่อจัดกิจกรรมการเรียนรู้ครบถ้วนบรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนรู้ เมื่อเรียนครบทุก แผนการจัดการเรียนรู้ผู้เรียนจะได้รับความรู้ ทักษะกระบวนการ และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ครบถ้วนตามเป้าหมายการเรียนรู้ของตัวชี้วัด และมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ โดยออกแบบกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติในแต่ละรายชั่วโมงอย่างชัดเจน
5. สื่อ แหล่งการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ จะกำหนดสื่อการเรียนรู้ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไว้อย่างชัดเจน มีใบความรู้ ใบงาน แบบฝึกทักษะการเรียนรู้เอกสาร

เพิ่มเติมสำหรับผู้สอนตามความเหมาะสมและบอกแหล่งเรียนรู้ที่สำคัญที่จะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด

6. การวัดและประเมินผล ทุกแผนการจัดการเรียนรู้ จะระบุรายละเอียดเกี่ยวกับ เรื่อง การวัด และประเมินผล ทุกแผนการจัดการเรียนรู้จะระบุรายละเอียดเกี่ยวกับ เรื่องการวัด และประเมินผล คือหลักฐานการเรียนรู้ ร่องรอยการเรียนรู้ วิธีการวัดและประเมินผล เครื่องมือในการวัดและประเมินผล

7. บันทึกผลการจัดการเรียนรู้ เป็นการบันทึกผลการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้เพื่อนำไปปรับปรุงและพัฒนาวิธีการจัดการเรียนรู้ให้บรรลุเป้าหมาย

สรุปได้ว่า องค์ประกอบของแผนการจัดการเรียนรู้ ประกอบด้วย สาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อและแหล่งการเรียนรู้ การวัดและประเมินผล บันทึก ผลหลังสอน

2.4.4 ขั้นตอนการเขียนแผนการจัดการเรียนรู้

การเขียนแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี ควรเขียนเป็นขั้นตอนโดยนำมาตราฐานหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมาจัดการเรียนรู้ ดังนี้ (วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์, 2553)

1. ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของกลุ่มสาระการเรียนรู้ที่จัดทำหลักสูตรเพื่อให้เข้าใจเป้าหมายและทิศทางของการจัดการเรียนรู้

2. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เพื่อกำหนดสาระการเรียนรู้ช่วงชั้น และกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี รายภาค (เฉพาะระดับมัธยมศึกษาตอนปลายกำหนดสาระการเรียนรู้เป็นรายภาคเรียน) สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นเป็นการกำหนดเนื้อหาที่จะต้องเรียนโดยคำนึงถึงจุดเน้นของหลักสูตร ความต้องการของผู้เรียน ความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน จำนวนเวลาที่จัดการเรียนรู้ ในแต่ละสัปดาห์ วัยและระดับชั้น ส่วนการกำหนดผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี รายภาคเรียนนั้นเป็นการระบุถึงความรู้ทักษะ และคุณลักษณะของผู้เรียนซึ่งจะเกิดขึ้นหลังจากการเรียนรู้ในแต่ละปี/ภาค

3. วิเคราะห์สาระการเรียนรู้ช่วงชั้นและผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี/รายภาคเรียน เพื่อกำหนดเป็นสาระการเรียนรู้รายปี รายภาค กล่าวคือเป็นเนื้อหาที่จะต้องเรียนให้สอดคล้องกับสภาพ และความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน

4. นำผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปี รายภาค และสาระการเรียนรู้รายปี/รายภาค มาพิจารณาเพื่อจัดทำคำอธิบายรายวิชา

5. นำคำอธิบายรายวิชาที่กำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้ ซึ่งอาจอธิบายได้ว่าเป็นหน่วยการเรียนรู้เปรียบเสมือนบทเรียนหนึ่ง ๆ ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหาหลายเรื่องที่มีความสัมพันธ์กัน นอกจากนี้การจัดทำหน่วยอาจใช้หลักการบูรณาการหลายกลุ่มสาระการเรียนรู้เข้าด้วยกัน

โดยใช้วิชาใดวิชาหนึ่ง เช่น สังคมศึกษา แล้วนำลักษณะเนื้อหาของกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นที่มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงเข้าด้วยกัน

6. นำหน่วยการเรียนรู้แต่ละหน่วยมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้เป็นรายหน่วย

7. นำแผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วยมาจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้รายชั่วโมง

สรุปได้ว่า ขั้นตอนการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ต้องเริ่มจากการศึกษาหลักสูตร การศึกษา ขั้นพื้นฐาน โดยศึกษามาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ วิเคราะห์มาตรฐาน การเรียนรู้ช่วงชั้น สาระการเรียนรู้ตัวชี้วัดรายปี รายภาค แล้วกำหนดเป็นสาระการเรียนรู้ให้สอดคล้อง กับสภาพบริบท และความต้องการของท้องถิ่นและชุมชน หลังจากนั้นจึงนำตัวชี้วัดชั้นปี และสาระ การเรียนรู้รายปีมาพิจารณาจัดทำคำอธิบายรายวิชา แล้วจึงกำหนดเป็นหน่วยการเรียนรู้และจัดทำ แผนการจัดการเรียนรู้ เพื่อใช้การจัดการเรียนรู้ต่อไป

2.5 การหาประสิทธิภาพ

ประสิทธิภาพจึงเป็นร้อยละของค่าเฉลี่ย เมื่อเทียบกับคะแนนเต็มซึ่งต้องมีค่าสูงจึง จะชี้ถึง ประสิทธิภาพได้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2546, น. 154)

ประสิทธิภาพของสื่อและเทคโนโลยีการเรียนการสอน จะมาจากผลลัพธ์ของการ คำนวน E1, และ E2 เป็นตัวเลขตัวแรก และตัวหลังตามลำดับ ถ้าตัวเลขเข้าใกล้ 100 มากเท่าไรยิ่งถือว่า มี ประสิทธิภาพมากขึ้นเป็นเกณฑ์ที่ใช้พิจารณาการรับรองประสิทธิภาพของสื่อการเรียนการสอน ส่วนแนวคิดในการหาประสิทธิภาพที่ควรคำนึง มีดังนี้

1. สื่อการเรียนการสอนที่สร้างขึ้นต้องมีการกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม เพื่อการเรียน การสอนอย่างชัดเจนและสามารถวัดได้

2. เนื้อหาของบทเรียนที่สร้างขึ้นต้องผ่านกระบวนการวิเคราะห์เนื้อหาตามจุดประสงค์ ของการเรียนการสอน

3. แบบฝึกหัดและแบบทดสอบต้องมีความเที่ยงตรงของเนื้อหาตามวัตถุประสงค์ ของการสอนที่ได้วิเคราะห์ไว้ ส่วนความยากง่ายและอำนาจจำแนกของแบบฝึกหัด และแบบทดสอบ ควรมีการวิเคราะห์เพื่อนำไปใช้กำหนดค่าน้ำหนักของคะแนนในแต่ละข้อคำถาม

4. จำนวนแบบฝึกหัดต้องสอดคล้องกับจำนวนของวัตถุประสงค์ และต้องมีแบบฝึกหัดและ ข้อคำถามในแบบทดสอบครอบคลุมทุกจุดประสงค์ของการสอน จำนวนแบบฝึกหัดและข้อคำถาม ในแบบทดสอบ ไม่ควรน้อยกว่าจำนวนวัตถุประสงค์

2.6 แนวคิดทฤษฎีความพึงพอใจ

2.6.1 ความหมายความพึงพอใจ

ราชบัณฑิตยสถาน (2546, น. 793) ได้ให้ความหมายไว้ว่า “พึง” เป็นคำช่วยกริยาอื่น หมายความว่า “ควร” เช่น พึงใจ หมายความว่า พอใจ ชอบใจ และคำว่า “พอ” หมายความว่าเท่าที่ ต้องการ ควรแก่ความต้องการ เต็มเท่าที่ต้องการ เต็มความต้องการ เมื่อนำสองคำมาผสมกัน “พึงพอใจ” หมายถึง ชอบใจ

กาญจนา อรุณสุขรุจี (2546, น. 5) กล่าวว่า ความพึงพอใจของมนุษย์ เป็นการแสดงออก ทางพฤติกรรมที่เป็นนามธรรม ไม่สามารถมองเห็นเป็นรูปร่างได้ การที่เราจะทราบว่าบุคคลมีความพึงพอใจ หรือไม่ สามารถสังเกตโดยการแสดงออกที่ค่อนข้างสลับซับซ้อน และต้องมีสิ่งที่ตรงต่อความต้องการ ของบุคคล จึงจะทำให้บุคคลเกิดความพึงพอใจ ดังนั้นการสร้างสิ่งเร้าจึงเป็นแรงจูงใจของบุคคลนั้น ให้เกิดความพึงพอใจในงานนั้น

บุษรา เขินอำนาจ (2546, น. 9) กล่าวถึง ความหมายของความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือเจตคติที่เกิดการยอมรับและได้รับการสนองที่ดี ทำให้เกิดความสุข ความสบาย ซึ่งมีผลทั้งด้านร่างกายและจิตใจ

ทัชชกร สุขะวันดี (2559, น. 53; อ้างถึงใน เต็มดวง ดวงมณี, 2552, น. 45-46) ได้ให้ ความหมายความพึงพอใจว่า เป็นความรู้สึกภายในจิตใจของมนุษย์ซึ่งจะไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับบุคคล ว่าจะคาดหวังกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างไร ถ้าคาดหวังหรือมีความตั้งใจมากถ้าได้รับการตอบสนองด้วยดี จะมีความพึงพอใจมากแต่ในทางตรงกันข้ามอาจผิดหวังหรือไม่พอใจเป็นอย่างยิ่งเมื่อไม่ได้รับการตอบสนองตามที่คาดหวังไว้ หรือได้รับน้อยกว่าที่คาดหวังไว้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่ตั้งใจไว้ว่าจะมีมาก หรือน้อย

สรุปได้ว่า ความหมายของความพึงพอใจได้ว่าเป็นการแสดงออกทางพฤติกรรม ความรู้สึกหรือเจตคติที่มีการตอบสนองที่ดี ทำให้เกิดความสุขจากความคาดหวังจากสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งมีผลทางด้านร่างกายและจิตใจ

2.6.2 องค์ประกอบของความพึงพอใจ

เผชญ์ กิจระการ (2546, น. 45) ได้กล่าวถึงแนวคิด ของแฮทฟีลด์ และฮิวแมนที่ได้ทำ การพัฒนาแนวความคิดของนักวิจัยต่าง ๆ มาเป็นเครื่องมือวัดความพึงพอใจในการปฏิบัติงานพบว่า องค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจมีองค์ประกอบ 5 ประการ ดังนี้

ตัวแปรที่ 1 องค์ประกอบที่เกี่ยวกับงานปัจจุบัน ประกอบด้วย

1. ความตื่นเต้น/น่าเบื่อ

2. ความสนุกสนาน/ความไม่สนุกสนาน
3. ความโล่ง/ความสลับ
4. ความท้าทาย/ความไม่ท้าทาย
5. ความพึงพอใจ/ไม่พึงพอใจ

ตัวแปรที่ 2 องค์ประกอบทางด้านค่าจ้าง ประกอบด้วย

1. ถือว่าเป็นรางวัล/ไม่ถือว่าเป็นรางวัล
2. มาก/น้อย
3. เป็นทางบวก/เป็นทางลบ

ตัวแปรที่ 3 องค์ประกอบทางด้านเลื่อนตำแหน่ง ประกอบด้วย

1. ยุติธรรม/ไม่ยุติธรรม
2. เชื้อถือได้/เชื้อถือไม่ได้
3. เป็นเชิงบวก/เป็นเชิงลบ
4. เป็นเหตุผล/ไม่เป็นเหตุผล

ตัวแปรที่ 4 องค์ประกอบทางด้านผู้แทนผู้บังคับบัญชา ประกอบด้วย

1. อยู่ใกล้/อยู่ไกล
2. ยุติธรรม แบบจริงใจ/ไม่ยุติธรรม
3. เป็นมิตร/ค่อนข้างเป็นมิตร
4. เหมาะสมทางคุณสมบัติ/ไม่เหมาะสมทางคุณสมบัติ

ตัวแปรที่ 5 องค์ประกอบทางด้านเพื่อนร่วมงาน ประกอบด้วย

1. เป็นระเบียบเรียบร้อย/ไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย
2. จงรักภักดีต่อที่ทำงาน/ไม่จงรักภักดีต่อที่ทำงานและเพื่อนร่วมงาน
3. สนุกสนานร่าเริง/ดูไม่มีชีวิตชีวา
4. ดูน่าสนใจเอาจริงเอาจัง/ดูเหนื่อย

สรุปได้ว่า องค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจนั้นขึ้นอยู่กับงานที่ทำในปัจจุบัน ค่าจ้างหรือรางวัลตำแหน่งฐานะ สถานภาพผู้นำ และเพื่อนร่วมงานซึ่งส่งผลโดยตรงต่อผู้ปฏิบัติงาน

2.6.3 การสร้างแรงจูงใจให้เกิดการพึงพอใจ

ศุภศิริ โสมาเกตู (2544, น. 49) ได้ศึกษาแนวคิดของ Scott (1970) และนำมาใช้ ในการสร้างแรงจูงใจในการทำงานมี 2 ลักษณะ ดังนี้

ลักษณะที่ 1 งานควรมีส่วนสัมพันธ์กับความปรารถนาส่วนตัวและความหมายต่อผู้ทำ

ลักษณะที่ 2 งานต้องมีการวางแผนและวัดความสำเร็จได้โดยใช้ระบบการทำงาน และควบคุมที่มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ได้ผลในการสร้างสิ่งจูงใจภายในเป้าหมายของงานต้องมี

ความภาคภูมิใจในการทำงานโดยตรงงานนั้นสามารถทำให้สำเร็จ การนำแนวคิดมาใช้เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนมีแนวทาง ดังนี้

1. ศึกษาความต้องการความสนใจของผู้เรียนและระดับความสามารถหรือพัฒนาการตามวัยของผู้เรียน
2. วางแผนการสอนอย่างเป็นกระบวนการและประเมินผลอย่างมีประสิทธิภาพ
3. จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมและกำหนดเป้าหมายในการทำงานสะท้อนผลงานและทำงานร่วมกันได้

สรุปได้ว่าการสร้างแรงจูงใจให้เกิดความพึงพอใจเกิดจากปัจจัยภายในผู้เรียน ได้แก่ ความชอบความสนใจและระดับความสามารถของผู้เรียน จึงทำให้เกิดการเรียนรู้และองค์ประกอบภายนอกเป็นกระบวนการที่ครูจะการวางแผนจัดประสบการณ์ให้เกิดแรงจูงใจนำไปสู่ความสำเร็จในเป้าหมายเมื่อผู้เรียนมีความพึงพอใจ

2.7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.7.1 งานวิจัยในประเทศ

อดิศักดิ์ ศรีวรกุล (2556, น. 45-46) ได้ศึกษาผลการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/7 ปีการศึกษา 2556 เพื่อพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/7 ปีการศึกษา 2556 ดำเนินการสอนกับกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้รูปแบบการสอน โดยใช้ B-SLIM Model ตามแผนจัดการเรียนรู้ที่เตรียมไว้ โดยใช้เวลาดำเนินการสอน 2 สัปดาห์ จำนวน 8 คาบเรียน พบว่าผลการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/7 ปีการศึกษา 2556 อยู่ในระดับสูงขึ้นและแสดงให้เห็นว่าการใช้รูปแบบการสอนโดยใช้ B-SLIM Model เป็นรูปแบบการสอนหนึ่งที่สามารถพัฒนาความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้งซึ่งเป็นประโยชน์ในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน อีกทั้งยังสามารถพัฒนาวิธีการสอนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อพัฒนาจุดด้อยของนักเรียนในการเติมเต็มศักยภาพ และสามารถนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างคล่องแคล่วมากขึ้น

อัญรัตน์ นุ่นจีน (2559) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนแบบ B-SLIM Model และการสอนปกติ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเทศบาลบ้านบางม่วง จังหวัดพังงา จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องละ 32 คน รวมทั้งสิ้น 64 คน โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย โดยผู้วิจัย

ได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากผลการเรียนภาคเรียนก่อนหน้าซึ่งปรากฏว่านักเรียนทั้งสองกลุ่ม มีผลทดสอบวัดความรู้ความเข้าใจวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานไม่แตกต่างกัน ผลจากการสุ่มอย่างง่าย เพื่อหากกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมปรากฏว่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/1 จำนวน 32 คน เป็นกลุ่ม ทดลองการสอนโดยรูปแบบ B-SLIM Model และชั้นประถมศึกษาปีที่ 5/3 จำนวน 32 คน เป็นห้องที่ ใช้รูปแบบการสอนปกติ การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เปรียบเทียบผลการเรียนรู้การใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนแบบ B-SLIM Model และการสอนโดยวิธีปกติและ (2) เปรียบเทียบความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้การใช้ ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนแบบ B-SLIM Model และการสอนโดยวิธีปกติโดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเทศบาลบ้านบางม่วง จำนวน 2 ห้องเรียน ซึ่งสรุป ผลการวิจัยได้ดังนี้ (1) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ B-SLIM Model มีผลการเรียนรู้ ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ (2) นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยรูปแบบ B-SLIM Model มีระดับ ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่านักเรียนที่ได้รับ การสอนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ปารณัท ศุภพิมล และจารุณี มณีกุล (2561, น. 136-137) ได้ศึกษาการใช้การสอน แบบปัสลิมเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนหลังการเรียนแบบปัสลิม เพื่อเปรียบเทียบทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการเรียนแบบปัสลิม และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียนแบบปัสลิม กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/2 โรงเรียนสองแคววิทยาคม อำเภอดอยหล่อ จังหวัดเชียงใหม่ที่กำลังศึกษารายวิชา ภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ 22102) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 จำนวน 28 คน พบว่าการพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษานั้นจำเป็นต้องมี การปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นรวมถึงความสามารถเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ ซึ่งจะเห็นได้ว่า การนำการแสดงบทบาทสมมตินั้นสามารถช่วยให้ผู้เรียน สามารถพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษ ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากการฟังการพูดควรจะพัฒนาได้รวดเร็วขึ้น ทักษะเหล่านี้เป็นทักษะที่สามารถ พัฒนาไปได้พร้อม ๆ กันได้ จากการแสดงบทบาทสมมติควรที่จะต้องมีการฟังและมีการตอบโต้ ในสถานการณ์นั้น ๆ วิธีดังกล่าวนี้เป็นผลทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้จากตัวเองและผู้สนทนาตอบโต้ ซึ่งสอดคล้องกับวิจัยของ Islam (2012) ที่พบว่า การใช้การแสดงบทบาทสมมติสามารถพัฒนาทักษะ การพูดอีกทั้งผู้เรียนยังมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นผลมาจากการที่ผู้สอนมีส่วนชี้แนะบทเรียน แก่ผู้เรียน มากไปกว่านั้นการแสดงบทบาทสมมติสามารถกระตุ้นและเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์

ในการคิดสร้างสถานการณ์ที่แตกต่างออกไปได้จากที่เรียน ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างมั่นใจ ต่อตนเองและต่อหน้าสาธารณะได้เป็นอย่างดีอีกทั้งซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Vygotsky ว่าด้วย เรื่องพื้นที่รอยต่อพัฒนาการและการเสริมต่อการเรียนรู้การที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถรับเนื้อหาและ นำไปใช้อย่างเต็มที่นั้น ผู้สอนถือว่าเป็นบทบาทสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน และมีการชี้แนะแก่ผู้เรียน เพราะผู้สอนควรคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน ซึ่งวิธีทำให้ผู้เรียนสามารถ นำความรู้ที่ได้ไปต่อยอดในชั้นเรียนรู้อื่นต่อไป

อริญญา ราชการกลาง (2561) ได้ศึกษาการสังเคราะห์รูปแบบการสอนแบบ B-SLIM โดยบูรณาการเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดและประยุกต์ใช้วีดิทัศน์ ในรายวิชาภาษาอังกฤษ พื้นฐาน 3 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการศึกษาพบว่า รูปแบบการสอนแบบ B-SLIM-TPS โดยบูรณาการเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดและประยุกต์ใช้วีดิทัศน์ รูปแบบการสอนแบบ B-SLIM มีขั้นตอนการสอน ดังนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นวางแผนและเตรียม (Planning and Preparation) ขั้นที่ 2 ขั้นทำความเข้าใจสิ่งที่ผู้สอนบอ (Comprehensible Input) ขั้นที่ 3 ขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจ และฝึก (Intake Activity) ขั้นที่ 4 ขั้นผล (Output) ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินผล (Evaluation) 2) เทคนิค การสอนแบบเพื่อนคู่คิดมี 3 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นการคิดเดี่ยว (Think) ขั้นการคิดคู่ (Pair) ขั้นการนำเสนอ ผลงาน (Share) และในขั้นที่ 3 ขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึก (Intake Activity) ได้บูรณาการ เทคนิคเพื่อนคู่คิดเข้าไปในขั้นนี้ ส่วนที่ 4 นวัตกรรม ประกอบด้วย 1) สื่อการเรียนรู้ 2) วีดิทัศน์ ส่วนที่ 5 ความรู้/ทักษะ/ความพึงพอใจ

2.7.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Vafae and Suzuki (2020) ได้ศึกษาความสำคัญเชิงสัมพัทธ์ของความรู้ทางไวยากรณ์ และความรู้คำศัพท์ในความสามารถในการฟังภาษาที่สอง ผลการวิจัยพบว่า วัตถุประสงค์หลัก ของการศึกษาในปัจจุบันคือการตรวจสอบความสำคัญของความรู้คำศัพท์ (VK) และความรู้ ทางไวยากรณ์ (SK) ในภาษาที่สอง (L2) ผู้เรียนภาษาอังกฤษที่เป็นภาษาต่างประเทศ จำนวน 263 คน ได้ทำการ ทดสอบการฟังมาตรฐาน (IELTS) และการทดสอบความรู้ทางไวยากรณ์และการทดสอบ ความรู้ คำศัพท์-ครอบคลุมทั้งความกว้างและความลึกของความรู้คำศัพท์, การรับรู้ (การทดสอบ หน่วยความจำในการทำงานสองครั้งและแบบสอบถามความรู้เกี่ยวกับอภิปัญญา) และมาตรการ ทางอารมณ์ (แบบสอบถามความวิตกกังวลการฟังในภาษาที่สองทั้งสองรายการ) การวิเคราะห์ แบบจำลอง สมการโครงสร้างเปิดเผยว่าทั้งความรู้คำศัพท์และความรู้ทางไวยากรณ์ เป็นตัวทำนาย ที่สำคัญของความสามารถในการฟังในภาษาที่สอง แม้กระนั้นความรู้คำศัพท์ เป็นตัวพยากรณ์ ที่แข็งแกร่งกว่าด้วย ขนาดเอฟเฟกต์เกือบสองเท่าของความรู้ทางไวยากรณ์ (0.55 เทียบกับ 0.28) ผลการศึกษายังแสดงให้เห็นว่าความรู้เกี่ยวกับอภิปัญญาความจำในการทำงานและความวิตกกังวล ในการฟังในภาษาที่สอง เป็นตัวทำนายที่สำคัญของความสามารถในการฟังในภาษาที่สอง

Wang (2000, pp. 2222-A) ได้ศึกษาแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและผลกระทบที่มีต่อกระบวนการเรียนการสอนของครูระดับหลังมัธยมศึกษาในประเทศจีน จุดมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อศึกษาถึงการใช้แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของครูที่สอนระดับหลังมัธยมศึกษาในประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน กรอบที่ศึกษาคือ ชนิดของกิจกรรมที่ครูใช้สื่อและอุปกรณในการสอนวิธีการที่ครูใช้ในการแก้ไขข้อผิดพลาดของผู้เรียนภาษา (Mother Tongue) ที่ผู้เรียนใช้ในชั้นเรียนและการประยุกต์ใช้ไวยากรณ์เพื่อการสื่อสาร ผลการศึกษาพบว่า ครูผู้สอนต่างก็มีความเห็นว่าการจัดกิจกรรมในชั้นเรียนพวกเขานั้น ใช้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมากขึ้นโดยเฉพาะในเรื่องของวิธีการแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของนักเรียน การใช้ภาษาแม่และวิธีการสอนไวยากรณ์เพื่อการสื่อสารอย่างไรก็ตาม ผลการวิจัยพบว่า ครูส่วนมากยังคงใช้วิธีการสอนแบบเดิม ในส่วนของการยึดตารางเป็นหลักและผลจากการสังเกตการสอนของครูพบว่าโดยภาพรวมครูใช้วิธีสอนนี้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลที่ได้จากแบบสอบถาม ยกเว้นในส่วนการแก้ไขข้อผิดพลาดและการใช้ภาษาแม่ของผู้เรียน นอกจากนี้ยังพบว่าครูที่จบเอกภาษาอังกฤษและไม่จบเอกภาษาอังกฤษมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

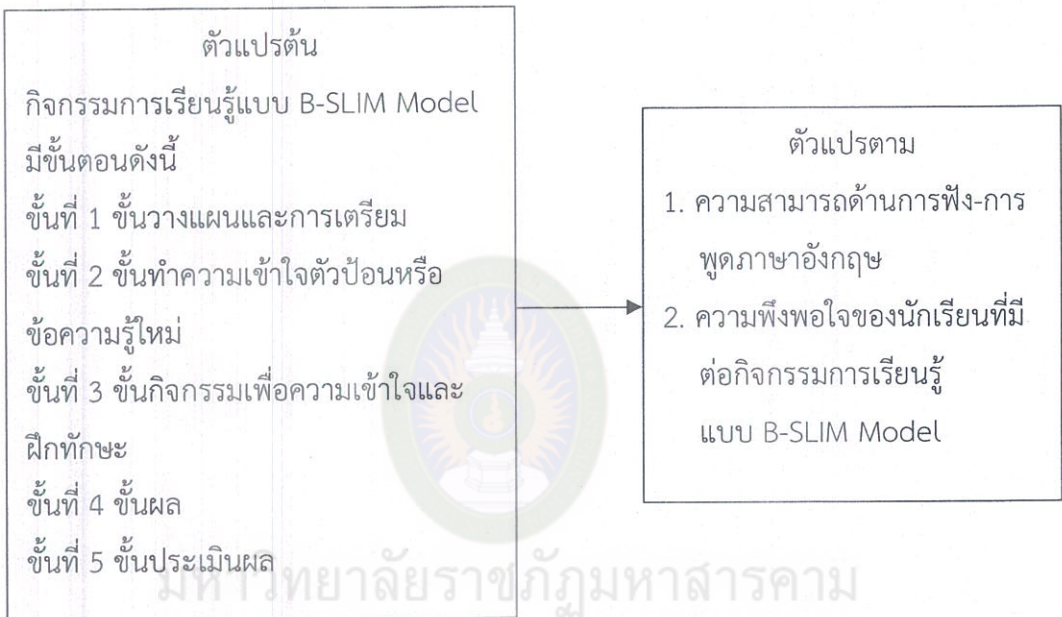
Mc Caffrey (2001, p. 643) ได้ศึกษาความแตกต่างของผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นจากวิธีการเรียนด้วยวีดิทัศน์กับการเรียนด้วยวิธีสอนจริง มีตัวแปรที่ศึกษา 5 ตัวแปรได้แก่ความสามารถเฉพาะตัวแต่กำเนิด การดูแลของผู้ปกครอง ทักษะคิดและพฤติกรรมของผู้ปกครองที่ส่งเสริม ความสำเร็จทางการเรียน ทักษะคิดและพฤติกรรมของนักเรียนที่ส่งเสริมความสำเร็จทาง การเรียน และความพึงพอใจที่มีต่อโครงการของผู้ปกครอง 41 คน และนักเรียน 35 คน ผลการศึกษาพบว่าทั้งสองวิธีมีผลกระทบต่อตัวแปร 4 ตัวเท่ากัน และวิธีสอนจริงให้การตอบสนอง ในบริบทมากกว่าวิธีใช้วีดิทัศน์ นับว่าทักษะคิดและพฤติกรรมของผู้ปกครองมีส่วนส่งเสริมให้ ประสบผลสำเร็จในการเรียนทั้งสองวิธีให้ผลลัพธ์ด้านความพึงพอใจในโครงการนี้ในระดับสูง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง กิจกรรมเพื่อที่จะพัฒนาการพูด การสื่อสารภาษาต่างประเทศได้นั้นมีกิจกรรมที่หลากหลายร่วมกับเทคนิคต่างๆ ซึ่งผู้สอนเป็นบทบาทสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน โดยการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วย B-SLIM Model ร่วมกับเทคนิคการสอนที่หลากหลายจะช่วยให้ผู้เรียนเพิ่มพูนประสบการณ์ ได้มีการฝึกฝนอย่างสมควร และเหมาะสม ทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษได้

2.8 กรอบแนวคิดการวิจัย

ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการเปรียบเทียบทักษะการฟังและพูดภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model และความพึงพอใจของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ซึ่งมีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ได้ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1. กลุ่มทดลอง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ
4. แบบแผนการวิจัย
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 กลุ่มทดลอง

กลุ่มทดลองที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 16 คนโรงเรียนบ้านแห่บริหารวิทย อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2564 โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

3.2.1 แผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้น ป. 4 จำนวน 6 แผนๆละ 2 ชั่วโมง รวม 12 ชั่วโมง

3.2.2 แบบประเมินความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ใช้เป็นแบบทดสอบถามตอบ

3.2.3 แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ในรายวิชาภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ จำนวน 15 ข้อ

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

3.3.1 แผนการจัดการเรียนรู้

3.3.1.1 ศึกษาโครงสร้างหลักสูตร ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 เพื่อกำหนดขอบเขตเนื้อหาของบทเรียน และกำหนดพฤติกรรมตามที่ต้องการเลือก เนื้อหาที่จะนำมาสอนในครั้งนี้

3.3.1.2 ศึกษารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบB-SLIM Model

3.3.1.3 ดำเนินการสร้างแผนการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ แบบ B-SLIM Model โดยกำหนดเนื้อหา ดังนี้

ตารางที่ 3.1 แผนการจัดการเรียนรู้

แผนที่	สาระ การเรียนรู้	จุดประสงค์ การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)
1. I like sport	(มฐ.ต 1.1 ป.4/2), (มฐ.ต 1.1 ป.4/3), (มฐ.ต 1.2 ป.4/1), (มฐ.ต 1.2 ป.4/4) (มฐ.ต 2.1 ป.4/1)	1. นักเรียนสามารถ ถาม ตอบ เกี่ยวกับ ประโยคที่ถาม กีฬาที่ชอบได้ 2. นักเรียนสามารถ พูด ขอข้อมูล เกี่ยวกับ กีฬาได้	- ฟังเพลง - ดูวิดีโอสนทนาของ Peach and dad และตอบคำถาม จากวิดีโอ - เล่นเกมจับคู่คำศัพท์ กีฬา - ให้นักเรียน สัมภาษณ์เพื่อนและ เสนอหน้าชั้น	- Youtube - บัตรภาพ - บัตรคำ - ใบงาน - Power Point	2
2. What time is it?	(มฐ.ต 1.1 ป. 4/2), (มฐ.ต 1.1 ป.4/3), (มฐ.ต 1.2 ป. 4/1), (มฐ.ต 1.2 ป.4/4) (มฐ.ต 2.1 ป. 4/1)	1. นักเรียนสามารถ ถาม-ตอบ เกี่ยวกับเวลาได้ 2. นักเรียนสามารถ พูดตาม สถานการณ์ ที่กำหนดได้	- การถามตอบตาม สถานการณ์ - การแสดงบทบาท สมมติ	1. บทสนทนา 2. นาฬิกา 3. Youtube	2

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนที่	สาระ การเรียนรู้	จุดประสงค์ การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)
3. Seasons and Weather	(มฐ.ต 1.1 ป.4/2), (มฐ.ต 1.1 ป.4/3), (มฐ.ต 1.2 ป.4/1), (มฐ.ต 1.2 ป.4/4) (มฐ.ต 2.1 ป.4/1)	1. นักเรียนสามารถ พูดโต้ตอบ เกี่ยวกับฤดูต่าง ๆ ในประเทศไทยได้ 2. นักเรียนสามารถ ฟังและตอบ คำถามจาก สถานการณ์ที่ กำหนดได้	- ดูวิดีโอเพื่อฟังการ ออกเสียง - Match the word จับคู่คำศัพท์ - เล่นเกมส์เพื่อฝึกการ พูด - การสนทนาเป็นคู่	1. Youtube 2. บัตรภาพ/ บัตรคำ 3. Text 4. Work sheet 5. Power point	2
4. Vehicles	(มฐ.ต 1.1 ป.4/2), (มฐ.ต 1.1 ป.4/3), (มฐ.ต 1.2 ป.4/1), (มฐ.ต 1.2 ป.4/4) (มฐ.ต 2.1 ป.4/1)	1. นักเรียนสามารถ พูดโต้ตอบ เกี่ยวกับการ เดินทางได้ 2. นักเรียนสามารถ ขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับการ เดินทางโดย ยานพาหนะชนิด ต่าง ๆ ได้	- ใช้เกมส์ The climatic ball game - กิจกรรมกลุ่มเพื่อฝึก การใช้ประโยค - การสัมภาษณ์ - ทำกิจกรรม ในใบงาน	1. Work sheet 2. บัตรภาพ/ บัตรคำ 3. Power point 4. ลูกบอล	2
5. Daily life	(มฐ.ต 1.1 ป.4/2), (มฐ.ต 1.1 ป.4/3), (มฐ.ต 1.2 ป.4/1), (มฐ.ต 1.2 ป.4/4) (มฐ.ต 2.1 ป.4/1)	1. นักเรียนออกเสียง สะกด และบอก ความหมายของ คำศัพท์เกี่ยวกับ กิจวัตรประจำวันได้ 2. นักเรียนสามารถ ขอและให้ข้อมูล เกี่ยวกับกิจวัตร ประจำวันได้	- ถามตอบ - กิจกรรมกลุ่มเรียง ประโยค - สนทนา	1. Work sheet 2. บัตรภาพ/ บัตรคำ 3. Power point 4. นาฬิกา	2

(ต่อ)

ตารางที่ 3.1 (ต่อ)

แผนที่	สาระ การเรียนรู้	จุดประสงค์ การเรียนรู้	กิจกรรมการเรียนรู้	สื่อการเรียนรู้	จำนวน (ชั่วโมง)
6. Occupation	(มฐ.ต 1.1 ป.4/2), (มฐ.ต 1.1 ป.4/3), (มฐ.ต 1.2 ป.4/1), (มฐ.ต 1.2 ป.4/4) (มฐ.ต 2.1 ป.4/1)	1. นักเรียนสามารถ ถามคำถามและ ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ อาชีพได้อาชีพ 2. นักเรียนสามารถ บอกอาชีพของ ตนเองที่อยาก เป็นได้	- กิจกรรมกลุ่ม - เกมจับคู่คำศัพท์ - การนำเสนออาชีพที่ ต้องการจะเป็นใน อนาคต	1. กระดาษ สี เมจิก กรรไกร2. บัตรภาพ/ บัตรคำ 3. Power point 4. Work sheet	2

3.3.1.4 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้น เสนอต่อผู้นำแผนการจัดการเรียนรู้
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และแก้ไข

3.3.1.5 เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ เพื่อตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสม ผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน
ดังนี้

- 1) นางนันทิมา สุทธิประภา ปริญญาโท ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) ครูชำนาญการพิเศษ
ภาษาอังกฤษ โรงเรียนห้วยเม็กวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 24
- 2) นางปวีณา ภูหัตการ ปริญญาโท ศศ.ม. (ภาษาอังกฤษ) ครูชำนาญการพิเศษ
ภาษาอังกฤษ โรงเรียนห้วยเม็กวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 24
- 3) นางสาวชญัญญภาศ ภูสิติน ปริญญาโท ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน)
ครูชำนาญการพิเศษ ภาษาอังกฤษ โรงเรียนห้วยเม็กวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ประถมศึกษากาฬสินธุ์ เขต 24
- 4) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุขศิลป์ ประสงค์สุข ปริญญาเอก กศ.ม.
(ภาษาอังกฤษ), Ph.D. in Education (Teaching English as a Foreign Language สังกัดวิชา
ภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญ
ด้านเนื้อหา

5) ดร.เกตน์สิรี เทียนประเสริฐ ปริญญาเอก (ศศ.บ.) ผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาต่างประเทศ สังกัดวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาสาระกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

3.3.1.6 ปรับปรุงแก้ไขแผนจัดการเรียนรู้ตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 คน ซึ่งได้เสนอแนะเกี่ยวกับการกำหนดเนื้อหาให้สอดคล้องกับหน่วยการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมที่จัดต้องมุ่งเน้นการพัฒนาความสามารถด้านการพูดของนักเรียนอย่างแท้จริง การใช้ภาษาให้มีความชัดเจน ถูกต้องและเป็นภาษาง่าย ๆ เหมาะสำหรับนักเรียน จากนั้นนำผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญมาหาค่าเฉลี่ยเทียบกับเกณฑ์ ซึ่งเป็นคะแนนที่คำนวณจากแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 อันดับ และพิจารณาระดับคุณภาพของ แผนการจัดการเรียนรู้แผนการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM มีความเหมาะสมในระดับดีมากที่สุด ($\bar{X} = 4.69$, $S.D. = 0.25$) และปรับปรุงแผนการจัดการเรียนรู้ตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ (ภาคผนวก ข. 1)

3.3.1.7 นำฉบับที่สมบูรณ์แล้วดำเนินการทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านแห่บริหารวิทย

3.3.2 แบบประเมินความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ

การสร้างแบบประเมินสอบการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ ใช้เป็นแบบทดสอบบทสนทนา ดำเนินการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

3.3.2.1 ศึกษาเอกสารการวัดและประเมินผลคู่มือการจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เนื้อหาและจุดประสงค์จากแผนการจัดการเรียนรู้ทั้ง 12 แผน ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

3.3.2.2 สร้างแบบประเมินความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษซึ่งครอบคลุมเนื้อหาที่ใช้ในบทเรียนเป็นการถามตอบโดยใช้เกณฑ์ประเมินแบบรูบริกส์ (Scoring Rubric)

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถการฟัง-การพูด แบบ Rubric score

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
ความสามารถ ด้านการฟัง- การพูด	การออกเสียง ถูกต้องตาม หลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักใน คำและประโยค อย่างสมบูรณ์	การออกเสียงถูกต้อง ตามหลักการออก เสียง มีเสียงเน้นหนัก ในคำและประโยค	การออกเสียงคำ และประโยค ได้ มีเสียงเน้นหนัก ในคำและประโยค เป็นส่วนใหญ่ มีที่ผิดพลาด	การออกเสียงคำ และประโยค ผิดหลักการ ไม่เน้นเสียง ทำให้ สื่อสารไม่ได้ การ ใช้ไวยากรณ์เกือบ

(ต่อ)

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
การใช้ไวยากรณ์มีที่ ผิดไม่เกิน 2 แห่ง และรูปประโยค ถูกต้องทั้งหมดและ สามารถตอบ คำถามหลังจาก ที่ฟังได้ทั้งหมด	อย่างสมบูรณ์มีที่ ผิดพลาดใน โครงสร้าง ไวยากรณ์อยู่บ้างแต่ ยังพอสื่อ ความหมายได้ สามารถตอบ คำถามหลังจากที่ฟัง ได้เป็นส่วนใหญ่	ในโครงสร้าง ไวยากรณ์หลาย แห่งจนมีปัญหาใน การสื่อความ สามารถตอบ คำถามหลังจากที่ ฟังได้เล็กน้อย	ทั้งหมด ไม่ถูกต้อง ตอบคำถาม หลังจากที่ฟังได้ น้อยมาก	

เกณฑ์การแปลผล

- 4 ดีมาก
- 3 ดี
- 2 พอใช้
- 0-1 ปรับปรุง

3.3.2.3 นำแบบประเมินความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพิจารณาความถูกต้องความสอดคล้องของเนื้อหา ความเหมาะสมของการใช้ภาษาแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.3.2.4 นำแบบประเมินความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วพร้อมเกณฑ์การประเมินเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมเพื่อพิจารณาตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของแบบประเมินว่าแบบประเมินนั้นสามารถวัดความสามารถการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษหรือไม่รวมทั้งความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเกณฑ์การประเมิน แล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ .50-1.00 ซึ่งมีเกณฑ์การประเมิน ดังนี้

- ถ้าแน่ใจว่าข้อคำถามวัดได้ตรงจุดประสงค์ ได้ +1 คะแนน
  - ถ้าไม่แน่ใจว่าข้อคำถามนั้นวัดได้ตรงจุดประสงค์ ได้ 0 คะแนน
  - ถ้าแน่ใจข้อคำถามวัดได้ไม่ตรงจุดประสงค์ ได้ -1 คะแนน
- ผลการวิเคราะห์คือ .80-1.00

3.3.2.5 นำแบบประเมินความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษและเกณฑ์การประเมินฉบับสมบูรณ์แล้วไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านแห่บริหารวิทย

3.3.3 แบบสอบถามความพึงพอใจ

การสร้างแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านแห่บริหารวิทย ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาแนวคิด หลักการ และแนวทางเกี่ยวกับการสร้างและหาคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจจากเอกสาร หนังสือ ตำรา ที่เกี่ยวข้อง

3.3.3.2 สร้างแบบสอบถามความพึงพอใจตามกรอบนิยามที่กำหนดเป็นแบบมาตราประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ของ Likert จำนวน 20 ข้อ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

พึงพอใจมากที่สุด	ให้ 5 คะแนน
พึงพอใจมาก	ให้ 4 คะแนน
พึงพอใจปานกลาง	ให้ 3 คะแนน
พึงพอใจน้อย	ให้ 2 คะแนน
พึงพอใจน้อยที่สุด	ให้ 1 คะแนน
โดยพิจารณาเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยตามความเหมาะสม ดังนี้	
คะแนนเฉลี่ย	ความพึงพอใจ
4.51-5.00 หมายถึง	ความพึงพอใจมากที่สุด
3.51-4.50 หมายถึง	ความพึงพอใจมาก
2.51-3.50 หมายถึง	ความพึงพอใจปานกลาง
1.51-2.50 หมายถึง	ความพึงพอใจน้อย
1.00-1.50 หมายถึง	ความพึงพอใจน้อยที่สุด

3.3.3.3 นำแบบสอบถามความพึงพอใจเสนออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบให้ข้อเสนอแนะ ปรับปรุงแก้ไข แล้วจึงเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิมพิจารณาให้ข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงแก้ไข

3.3.3.4 การหาคุณภาพของแบบสอบถามความพึงพอใจโดยนำแบบสอบถามพร้อมกับแบบประเมินความสอดคล้องเสนอผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม เพื่อประเมินความสอดคล้องของแบบสอบถามรายข้อกับกรอบนิยามความพึงพอใจ

3.3.3.5 วิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบสอบถามรายข้อกับกรอบนิยามความพึงพอใจที่ระบุไว้ โดยใช้สูตรหาค่า IOC (Index of Item Objective Congruence) เพื่อหาผลรวมของคะแนนในแบบสอบถามแต่ละข้อของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด แล้วนำมาหาค่าเฉลี่ยและ

เทียบเกณฑ์ที่กำหนด ถ้าค่าเฉลี่ยของคะแนนตั้งแต่ 0.60 ถึง 1.00 ถือว่ารายชื่อนั้นสอดคล้องกับกรอบนิยามที่กำหนด

3.3.3.6 คัดเลือกรายชื่อของแบบสอบถามที่มีค่า IOC ผ่าน จำนวน 15 ข้อ จัดพิมพ์แบบสอบถามความพึงพอใจเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลต่อไป

3.4 แบบแผนการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้แบบแผนการทดลองแบบกลุ่มเดียว One Group Pretest Posttest Design โดยมีลักษณะการทดลอง (ไพศาล วรคำ, 2562, น. 142) ดังตารางที่ 3.3

ตารางที่ 3.3 One Group Pretest Posttest Design

กลุ่ม	การทดลองก่อน (Pretest)	ทดลอง	การทดสอบหลัง (posttest)
E	O ₁	X	O ₂

E หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านแห่บริหารวิทย์

O₁ หมายถึง ทดสอบหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model (Pre-test)

X หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model

O₂ หมายถึง ทดสอบหลังการทดลองการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model (Post-test)

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทดลอง (Experiment Research) กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) ใช้เวลาในการทดลอง จำนวน 12 ชั่วโมง โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูลมีขั้นตอนดังนี้

3.5.1 จัดปฐมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการเรียน ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของการเรียน วิธีการประเมินผลการเรียนและบทบาทของนักเรียนและครู

3.5.2 นำแบบทดสอบความสามารถด้านการฟัง-การพูดก่อนเรียน (Pretest) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านแห่บริหารวิทย เพื่อวิเคราะห์ว่านักเรียน มีพื้นฐานก่อนเรียนโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model

3.5.3 ดำเนินการเรียนการสอนด้วยการใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ดำเนินการตามแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ จำนวน 6 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวมเป็น 12 ชั่วโมง ระยะเวลา 6 สัปดาห์

3.5.4 ทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบประเมินชุดเดิม

3.5.5 สอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้ โดยใช้แบบสอบถามจำนวน 15 ข้อ

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.6.1 วิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model รายวิชา ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามเกณฑ์ E1/E2 กำหนดเกณฑ์ 80/80

3.6.2 วิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model มาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) และคำนวณด้วยสถิติ t-test (Dependent Sample)

3.6.3 วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการเรียนการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model โดยวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$)

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.7.1 สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.7.1.1 คำนวณค่าร้อยละ (Percentage: %) ใช้สูตร (ไพศาล วรคำ, 2561, น. 321)

$$\text{ร้อยละ (\%)} = \frac{f}{n} \times 100 \quad (3-1)$$

เมื่อ f แทน ความถี่ของรายการ
 n แทน จำนวนทั้งหมด

3.7.1.2 คำนวณค่าเฉลี่ย (Mean: $\bar{X}$) ใช้สูตร (ไพศาล วรรค้ำ, 2561, น. 323)

$$\bar{X} = \frac{\sum_{i=1}^n X_i}{n} \quad (3-2)$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
 X_i แทน คะแนนของคนที่ i
 n แทน จำนวนสมาชิกของกลุ่มตัวอย่าง

3.7.1.3 คำนวณหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: $S.D.$) ใช้สูตร (ไพศาล วรรค้ำ, 2561, น. 325)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum_{i=1}^n (X_i - \bar{X})^2}{n-1}} \quad (3-3)$$

เมื่อ $S.D.$ แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของกลุ่มตัวอย่าง
 $\bar{X}$ แทน ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
 X_i แทน คะแนนของคนที่ i
 n แทน จำนวนสมาชิกของกลุ่มตัวอย่าง

3.7.2 สถิติที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

3.7.2.1 หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับนิยามศัพท์ของแบบสอบถามความพึงพอใจ โดยการหาดัชนีความสอดคล้อง (The Index of Item-objective Congruence: IOC) (ไพศาล วรรค้ำ, 2561, น. 269)

$$IOC = \frac{\sum R}{N} \quad (3-4)$$

เมื่อ IOC แทน ดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบทดสอบรายข้อกับจุดประสงค์
 $\sum R$ แทน คะแนนระดับความสอดคล้องที่ผู้เชี่ยวชาญแต่ละคนประเมินในแต่ละข้อ
 N แทน จำนวนผู้เชี่ยวชาญที่ประเมินความสอดคล้องในข้อนั้น

3.7.2.2 การคำนวณหาประสิทธิภาพ (Developmental Testing) ของแผนการสอน
(ดร.ชัยยงค์ พรหมวงศ์, 2520, น. 135-143)

$$\text{สูตรที่ 1} \quad E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad \frac{\bar{X}}{A} \times 100 \quad (3-5)$$

เมื่อ E_1 คือ คะแนนรวมของแบบฝึกปฏิบัติ กิจกรรมหรืองานที่ทำระหว่างเรียน ทั้งที่เป็นกิจกรรมในห้องเรียน นอกห้องเรียนหรือ ออนไลน์

$\sum X$ คือ คะแนนรวมของแบบฝึกปฏิบัติกิจกรรมหรืองาน ที่ทำระหว่างเรียน ทั้งที่เป็นกิจกรรมในห้องเรียน นอกห้องเรียนหรือออนไลน์

A คือ คะแนนเต็มของแบบฝึกปฏิบัติ ทึ่กั้ขึ้นรวมกัน

N คือ จำนวนผู้เรียน

$$\text{สูตรที่ 2} \quad E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100 \quad \text{หรือ} \quad \frac{\bar{F}}{B} \times 100 \quad (3-6)$$

เมื่อ E_2 คือ ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

$\sum F$ คือ คะแนนรวมของผลลัพธ์ของการประเมินหลังเรียน

B คือ คะแนนเต็มของการประเมินสุดท้ายของแต่ละหน่วยประกอบด้วย ผลการสอบหลังเรียนและคะแนนจากการประเมินงานสุดท้าย

N คือ จำนวนผู้เรียน

3.7.3 สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

3.7.3.1 ใช้ค่าสถิติ t-test เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนก่อนและหลังเรียน โดยใช้สูตร (t-test for dependent Samples) (นรา บุรณรัช, 2543, น. 122)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \quad df = N - 1 \quad (3-7)$$

เมื่อ D แทน ผลต่างระหว่างข้อมูลแต่ละคู่

n แทน จำนวนคู่ของข้อมูล

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ และศึกษาความพึงพอใจนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบ้านแห่บริหารวิทย ตำบลแห่ใต้ อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม โดยมีวัตถุประสงค์การวิจัย ดังนี้

1. ผลการหาประสิทธิภาพกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีค่าประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน
3. ผลการศึกษาความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

จากการวิเคราะห์ผลการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ ซึ่งผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏ ดังนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ตารางที่ 4.1 ประสิทธิภาพของกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model

นักเรียน คนที่	คะแนนระหว่างเรียน						คะแนน รวม	คะแนนสอบ หลังเรียน	
	แผน 1 (10)	แผน 2 (10)	แผน 3 (10)	แผน 4 (10)	แผน 5 (10)	แผน 6 (10)			
รวม	143	132	130	125	126	140	796	517	
$\bar{X}$	8.94	8.25	8.13	7.81	7.88	8.75	8.29	32.31	
<i>S.D.</i>	0.85	1	1.09	0.75	0.89	0.86	0.12	3	
	82.92								80.78

จากตารางที่ 4.1 กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมแบบ B-SLIM Model พบว่า คะแนนเฉลี่ยร้อยละของคะแนนทดสอบระหว่างเรียน ($S.D.$) มีค่าเท่ากับ 82.92 และคะแนนเฉลี่ยร้อยละของคะแนนทดสอบหลังเรียน (E_2) มีค่าเท่ากับ 82.92/80.78 เมื่อเทียบกับค่าประสิทธิภาพที่กำหนด 80/80 แล้วปรากฏว่า กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นมานั้นปรากฏว่ามีค่าประสิทธิภาพเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด 80/80

4.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ระหว่างก่อนเรียนกับหลังเรียน

ผู้วิจัยได้นำกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 16 คน แล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและนำคะแนนมาวิเคราะห์ด้วยสถิติ t-test ผลการเปรียบเทียบดังแสดงในตารางที่ 4.2

ตารางที่ 4.2 ผลเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ

การทดสอบ	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	ค่าเฉลี่ย	$S.D.$	df	ค่า t
ก่อนเรียน	16	40	13.75	2.91	15	35.96
หลังเรียน	16	40	32.31	3.00		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.2 พบว่านักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model มีผลประเมินความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

4.3 ผลการศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model

ผู้วิจัยนำแบบสอบถามความพึงพอใจไปสอบถามนักเรียนที่เรียนด้วยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผล โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ($S.D.$) ผลการวิเคราะห์ ดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ B-SLIM Model

กิจกรรม	ผลการวิเคราะห์		แปลผล
	$\bar{X}$	$S.D.$	
1. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ชัดเจน	4.69	0.48	มากที่สุด
2. การจัดบรรยากาศห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนการสอน	4.56	0.51	มากที่สุด
3. นักเรียนมีความมั่นใจในการปฏิบัติจริง	4.56	0.51	มากที่สุด
4. นักเรียนรู้สึกพอใจในกิจกรรมการสอน	4.94	0.25	มากที่สุด
5. ในขณะที่เรียนชอบถามและแสดงความคิดเห็น	4.81	0.40	มากที่สุด
6. ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม/คู่	4.69	0.48	มากที่สุด
7. นักเรียนชอบทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการฝึก	4.81	0.40	มากที่สุด
8. นักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษ	5.00	0	มากที่สุด
9. ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา	4.69	0.48	มากที่สุด
10. นักเรียนเห็นว่า การเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน	4.94	0.25	มากที่สุด
11. ครูยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน	4.88	0.34	มากที่สุด
12. ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน	4.94	0.25	มากที่สุด
13. นักเรียนชอบสื่อที่ครูใช้ในการสอน	4.75	0.45	มากที่สุด
14. นักเรียนมีโอกาสได้สนทนากับเพื่อนในกิจกรรม	5.00	0	มากที่สุด
15. นักเรียนชอบที่ได้เรียนรู้ด้วยกัน	4.88	0.34	มากที่สุด
รวม	4.81	0.17	มากที่สุด

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.81, S.D. = 0.17$) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุดทุกข้อ เรียงค่าน้อยแสดงตามลำดับดังนี้ นักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษ ($\bar{X} = 5.00, S.D. = 0$) นักเรียนมีโอกาสได้สนทนากับเพื่อนในกิจกรรม ($\bar{X} = 5.00, S.D. = 0$) นักเรียนรู้สึกพอใจในกิจกรรมการสอน ($\bar{X} = 4.94, S.D. = 0.25$) นักเรียนเห็นว่าการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีความประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน ($\bar{X} = 4.94, S.D. = 0.25$) ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน ($\bar{X} = 4.94, S.D. = 0.25$) ครูยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน ($\bar{X} = 4.88, S.D. = 0.34$) นักเรียนชอบที่ได้เรียนรู้ด้วยกัน ($\bar{X} = 4.88, S.D. = 0.34$) ในขณะเรียนชอบถามและแสดงความคิดเห็น ($\bar{X} = 4.81, S.D. = 0.40$) นักเรียนชอบทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการฝึก ($\bar{X} = 4.81, S.D. = 0.40$) นักเรียนชอบสื่อที่ครูใช้ในการสอน ($\bar{X} = 4.75, S.D. = 0.45$) ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ชัดเจน ($\bar{X} = 4.69, S.D. = 0.48$) ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา ($\bar{X} = 4.69, S.D. = 0.48$) ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม/คู่ ($\bar{X} = 4.69, S.D. = 0.48$) การจัดบรรยากาศห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.56, S.D. = 0.51$) นักเรียนมีความมั่นใจในการปฏิบัติจริง ($\bar{X} = 4.56, S.D. = 0.51$)

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ ดังนี้ 1) เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ โดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะตามลำดับหัวข้อ ดังนี้

5.1 สรุป

5.1.1 กิจกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ E_1 / E_2 เท่ากับ 82.92/80.78 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

5.1.2 นักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model มีความสามารถด้านการฟังการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.1.3 นักเรียนมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.81, S.D. = 0.17$)

5.2 อภิปรายผล

การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีประเด็นสำคัญที่นำมาอภิปรายผล ดังนี้

5.2.1 จากผลการวิจัยพบว่ากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.92/80.78 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 หมายความว่า ผู้เรียนได้คะแนนเฉลี่ยจากการทำกิจกรรมระหว่างเรียน คิดเป็นร้อยละ 82.92 และคะแนนทำแบบทดสอบหลังเรียน คิดเป็นร้อยละ 80.78 แสดงว่ากิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 เนื่องจากผู้วิจัยได้พัฒนา

กิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ตามทฤษฎีของ Bilash's Second Language Instructional Model หรือ B-SLIM Model ทั้งหมด 6 แผน แต่ละแผนเน้นให้ผู้เรียนมีความสนุกสนานและมีส่วนร่วม ในกิจกรรมการเรียนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ผ่านขั้นตอนการสร้างอย่างเป็นระบบโดยศึกษา หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามหลักสูตรแกนกลาง สถานศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง บทเรียนมีความเหมาะสม กับระดับชั้นและวัยของผู้เรียน ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้หลากหลายส่งเสริมการศึกษา ค้นคว้าหาความรู้และเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน สอนจากสิ่งที่ผู้เรียนรู้แล้วจึงสอนความรู้ใหม่ให้แก่ผู้เรียนโดยการยกตัวอย่าง การสาธิตให้ผู้เรียนได้ดู และเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติบ่อย ๆ ทำซ้ำ ๆ เพื่อให้เกิดความเข้าใจ กับเนื้อหาความรู้ใหม่ที่ครูให้ แล้วลงมือปฏิบัติด้วยตนเองซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Vygotsky ว่าด้วยเรื่องพื้นที่รอยต่อพัฒนาการและการเสริมต่อการเรียนรู้ที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถรับเนื้อหา และนำไปใช้อย่างเต็มที่มีนั้น ผู้สอนถือว่าเป็นบทบาทสำคัญในการส่งเสริมพัฒนาการของผู้เรียน และมีการชี้แนะแก่ผู้เรียน เพราะผู้สอนควรคำนึงถึงความแตกต่างของผู้เรียน ซึ่งวิธีทำให้ผู้เรียนสามารถ นำความรู้ที่ได้ไปต่อยอดในชั้นเรียนรู้อื่นต่อไป ซึ่งเครื่องมือต่าง ๆ ได้พัฒนาตามขั้นตอน ผ่านผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบและดำเนินการแก้ไขแล้วนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างทำให้กิจกรรม การเรียนรู้ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ อติศักดิ์ ศรีวรกุล (2556, น. 45-46) ได้ศึกษา ผลการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/7 กล่าวว่าการใช้รูปแบบการสอนโดยใช้ B-SLIM Model เป็นรูปแบบการสอนหนึ่งที่สามารถพัฒนา ความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษทั้งซึ่งเป็นประโยชน์ในการจัดหลักสูตรการเรียนการสอน วิชาภาษาอังกฤษของโรงเรียน อีกทั้งยังสามารถพัฒนาวิธีการสอนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อพัฒนา จุดด้อยของนักเรียนในการเติมเต็มศักยภาพ และสามารถนำภาษาไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่าง คล่องแคล่วมากขึ้น และสอดคล้องกับทฤษฎีของ ฐปทอง กว้างสวาสดี (2549) และ Bilash (2002) รูปแบบการสอนแบบ B-SLIM เป็นรูปแบบการสอนที่ประสบความสำเร็จในการพัฒนาผู้เรียนให้ สามารถสื่อสารโดยใช้ความสามารถด้านต่าง ๆ ทั้งการฟัง พูด อ่านและเขียน โดยเน้นการให้ปัจจัยตัว ป้อนที่มีความหมายเข้าใจได้และอยู่บนความรู้เดิมของนักเรียน ซึ่งนักเรียนจะประสบผลสำเร็จ ดังที่คาดหมายได้ หากครูเข้าใจวิธีการจัดปัจจัยตัวป้อน (Input) เตรียมสื่ออุปกรณ์และจัดกิจกรรม ให้นักเรียนเข้าใจและจากบทเรียน โดยการให้นักเรียนได้ฝึกกิจกรรมที่หลากหลาย เช่น กิจกรรมเดี่ยว กิจกรรมคู่ และกิจกรรมกลุ่ม ในการฝึกกิจกรรมนักเรียนได้ฝึกความสามารถทางภาษาทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่านและการเขียน

5.2.2 จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model มีความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงว่านักเรียนมีความรู้ความเข้าใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นจากเดิมทุกคน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากกิจกรรมการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเป็นการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้ B-SLIM Model ซึ่งมี 5 ขั้นตอน คือ ขั้นที่ 1 ขั้นวางแผนและการเตรียม (Planning and Preparation) ครูจะต้องเลือกกิจกรรมและเนื้อหาให้มีความเหมาะสมกับจุดมุ่งหมายของหลักสูตร สื่อ อุปกรณ์และความสนใจของผู้เรียน และมีการทบทวนความรู้เดิม ขั้นที่ 2 ขั้นทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ (Comprehensible Input) ครูต้องอธิบายขยายองค์ความรู้ใหม่ ข้อมูลหรือตัวป้อนใหม่ โดยตั้งอยู่บนฐานความรู้เดิมของผู้เรียน ขั้นที่ 3 ขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึกทักษะ (Intake Activity) ครูจะจัดกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจข้อมูลใหม่ ๆ เรียกว่า กิจกรรมเพื่อความเข้าใจ (Intake-Getting) กิจกรรมเพื่อความเข้าใจจะทำกิจกรรมจนกว่าจะแน่ใจได้ว่าผู้เรียนจะเข้าใจในสิ่งที่ป้อน Input หลังจากที่นักเรียนเข้าใจในข้อมูลใหม่ที่ครูป้อนให้แล้ว ครูอาจจะออกแบบ 4-5 กิจกรรม ให้นักเรียนทำกิจกรรมอาจจะมึระดับความยากและความซับซ้อนมากขึ้น เพื่อเป็นโอกาสที่ผู้เรียนจะได้ฝึกฝนเรียกว่า กิจกรรมฝึกใช้ภาษา (Intake-Using It) เป็นกิจกรรมเป็นธรรมชาติที่ใช้ฝึกเพื่อพูดสื่อสาร ขั้นที่ 4 ขั้นผล (Output) เป็นขั้นของการทำกิจกรรมเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการใช้ภาษานอกห้องเรียนทั้งการฟังและการพูด กิจกรรมส่วนมากนั้นจะเป็นกิจกรรมเดี่ยว เป็นกิจกรรมที่สร้างสรรค์ ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินผล (Evaluation) เป็นขั้นของการที่ครูได้เก็บรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ จากการสังเกตหรือซักถามผู้เรียนในชั้นต่าง ๆ ทำให้ผู้เรียนมีความสนใจในการพูด ได้ฝึกทักษะการฟัง-การพูดบ่อย ๆ จากกิจกรรมในชั้นเรียนไม่ว่าจะเป็นการเล่น การเล่นเกม เพื่อฝึกคำศัพท์ การใช้บทบาทสมมติล้วนเป็นการให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมมากขึ้น มีบรรยากาศที่สนุกสนานในการเรียน ส่งผลให้นักเรียนเกิดการพัฒนาขึ้น สอดคล้องกับ สุพรรณ ไชยศรี (2559) พบว่าการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model มีผลต่อคะแนนหลังเรียนของ นักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์คณะบริหารธุรกิจ ห้อง CD101 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ สังเกตได้จากผลการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนเปรียบเทียบกันพบว่านักศึกษามีคะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้น การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model สามารถนำมาใช้กับการวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 ได้ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ช่วยผู้เรียนมีความสนุกสนาน ในกิจกรรมการเรียนการสอน ครูผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้ได้หลากหลายส่งเสริมการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง และเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมในชั้นเรียนมากยิ่งขึ้น อติศักดิ์ ศรีวรกุล (2556, น. 45-46) ได้ศึกษาผลการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษโดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้นประถมปีที่ 4/7

พบว่าผลการพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/7 ปีการศึกษา 2556 หลังการสอนสูงชันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

5.2.3 จากผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\bar{X} = 4.81$, $S.D. = 0.17$) จาก 3 อันดับแรก จะพบว่านักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษ นักเรียนมีโอกาสได้สนทนากับเพื่อนในกิจกรรมและนักเรียนรู้สึกพอใจในกิจกรรมการสอน เนื่องจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นมีเนื้อหาที่นักเรียนสนใจ มีกิจกรรมหลากหลายสนุกสนานและเน้นการปฏิบัติจริง โดยมีขั้นตอนการสอนคือขั้นที่ 1 ขั้นวางแผนและการเตรียม ขั้นที่ 2 ขั้นทำความเข้าใจตัวป้อนหรือข้อความรู้ใหม่ ขั้นที่ 3 ขั้นกิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึกทักษะ ขั้นที่ 4 ขั้นผล ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินผล ทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เกิดความเข้าใจอย่างถ่องแท้ มีกิจกรรมที่สามารถให้นักเรียนได้ฝึกการพูดฝึกการฟัง หรือการเล่นเกมที่ทบทวนคำศัพท์ ใช้การสร้างสถานการณ์เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติจริงและนักเรียนสามารถนำการเรียนรู้ไปใช้ในชีวิตจริงได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุพรรณ ไชยศรี (2559) ได้วิจัยเรื่องการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนโดยการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 2 ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ ความพึงพอใจของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาคอมพิวเตอร์ คณะบริหารธุรกิจ ห้อง CD101 วิทยาลัยเทคโนโลยีพายัพและบริหารธุรกิจ ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model อยู่ในระดับมากที่สุด เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 ครูควรมีการวางแผนและเตรียมตัวให้พร้อมก่อนจัดกิจกรรม การจัดเตรียมสื่ออุปกรณ์ที่จำเป็นในการสอนก่อนการเรียน เช่น บัตรคำศัพท์ บัตรรูปภาพ อุปกรณ์ที่เป็นของจริง วิดีโอ การสาธิต การจัดบรรยากาศในชั้นเรียน การทำความเข้าใจตัวป้อนที่จะป้อนให้แก่ผู้เรียนซึ่งต้องขึ้นอยู่กับความพร้อมและความสนใจของผู้เรียน รวมทั้งการขยายความเนื้อหาเพื่ออธิบายเพิ่มเติมโดยผู้สอน พูดซ้ำ ๆ ซ้ำ ๆ และชัดเจน การให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมและปฏิบัติด้วยตัวเองบ่อย ๆ จะส่งผลให้การจัดการเรียนรู้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5.3.1.2 ครูควรศึกษาแนวทางการวัดผลประเมินผลให้มีความหลากหลายโดยเฉพาะการวัดผลประเมินผลจากสภาพจริงของผู้เรียน และสภาพจริงของการเรียนการสอน วัดจากพฤติกรรมที่ผู้เรียนได้แสดงออก ซึ่งจะสะท้อนให้เห็นความสามารถและสมรรถภาพของผู้เรียน และด้วยการที่ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง ซึ่งจะให้เห็นปัญหาของตนเอง ลักษณะภาษาที่นำมาประเมินควรเป็นภาษาที่ใช้สถานการณ์สื่อสารตามสภาพจริง การประเมินความสามารถการฟัง-การพูดนั้นควรวัดให้ครอบคลุมองค์ประกอบทางภาษา อันประกอบด้วยความรู้เรื่องเสียง คำศัพท์โครงสร้าง การใช้ภาษาในสถานการณ์ และกลวิธีในการสื่อสาร

5.3.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการทําวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 การจัดการเรียนการสอนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model จะต้องคำนึงถึงสิ่งที่ตอบสนองความต้องการ คุณลักษณะส่วนตัวของผู้เรียน จะทำให้การเรียนนั้นมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

5.3.2.2 ควรมีการวิจัยและการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ในระดับชั้นอื่น ๆ ด้วย เพื่อทดสอบว่าการจัดการเรียนรู้ตามรูปแบบนี้เหมาะสมจะนำไปใช้กับระดับชั้นอื่น ๆ หรือไม่

5.3.2.3 ควรมีการศึกษากิจกรรมการเรียนรู้ B-SLIM ร่วมกับเทคนิคอื่น ๆ เพื่อที่จะได้มีเกิดเทคนิควิธีใหม่ ๆ ในการสอนภาษาอังกฤษ เพราะจะได้การพัฒนาสื่อและกิจกรรมต่าง ๆ ให้ดีขึ้น และเป็นแนวทางในการนำไปประยุกต์ใช้

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ ในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- กาญจนา อรุณสุขรุจี. (2546). *ความพึงพอใจของสมาชิกสหกรณ์ต่อการดำเนินงานของสหกรณ์การเกษตร อำเภอไชยปราการ จังหวัดเชียงใหม่*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กองวิจัยทางการศึกษา, กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). *รายงานการวิจัยเรื่องสภาพการจัดการเรียน การสอนภาษาอังกฤษ ระดับประถมศึกษา ตามหลักสูตรภาษาอังกฤษ พ.ศ. 2539*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์การศาสนา.
- คมชัดลึกออนไลน์. (2560). *เรียนอังกฤษแต่เด็กทำไมพูดไม่ได้*. สืบค้นจาก <https://www.komchadluek.net/kom-lifestyle/265267>
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ และบาหยัน อิมสารกาญ. (2550). *ภาษากับการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: บริษัท พีเพรส.ชวลิต ชูกำแหง. (2553). *การวิจัยหลักสูตรและการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- ชายุดา จันทะปิตตา. (2555). *การพัฒนาแบบฝึกเสริมทักษะการฟังภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนบัวหลวงวิทยาคม จังหวัดบุรีรัมย์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556). *การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน*. *วารสารศิลปากร ศึกษาศาสตร์วิจัย*, 5(1).
- เตือนใจ อัฐวงศ์. (2557). *การเป็นผู้ฟังที่ดี*. สืบค้นจาก http://www.med.cmu.ac.th/dept/rehab/2010/images/stories/Good_listening.pdf

- ทัชชกร สุขะวันดี. (2559). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบจับคู่ร่วมมือบนันท์ที่เสี่ยงจากคอมพิวเตอร์. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- ทำนอง เจริญรูป. (2540). ชุดการเรียนรู้การสอนเรื่องสหประชาชาติระดับประถมศึกษา Primary school kit on the United Nations / Dovid Barrs, Maura Juffkins บรรณาธิการ; Julie Beer, Jason Newman, Tracy Smith ผู้วาดภาพประกอบ. กรุงเทพฯ: ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ.
- ชูปทอง กว้างสวัสดิ์. (2549). เอกสารประกอบการสอนวิชา 0506714 การสอนภาษาอังกฤษ. มหาสารคาม: ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2546). การพัฒนาหลักสูตรและการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตร. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- บุญล้อม พันธน์นาค. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้แบบการตอบสนองด้วยท่าทางกับแบบตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่มีต่อทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. (วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี.
- บุษรา เชนอำนาจ. (2546). ความพึงพอใจของนักเรียนต่อโครงการอาหารกลางวันในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร. (วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประกาศิต สิทธิธิตกุล. (2549) จะพัฒนาภาษาอังกฤษให้เก่งได้อย่างไร. วารสารศิลปศาสตร์สำนึก, 6(16).
- ปารณัท ศุภพิมล และจารุณี มณีกุล. (2561). การใช้การสอนแบบปีสลิมเพื่อส่งเสริมทักษะทางภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสารศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนเรศวร, 20(3), 130-140.
- ปิยะธิดา ปัญญา. (2564). สถิติสำหรับการวิจัย (พิมพ์ครั้งที่ 2). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.
- ปัทมา ชั้นอินทร์งาม. (2557). ผลการเรียนรู้ด้วยชุดสื่อประสมร่วมกับกิจกรรมการสอนที่เน้นการพูดที่ส่งผลต่อความสามารถทางการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดหอมเกร็ด. สืบค้นจาก http://www.thapra.lib.su.ac.th/thesis/showthesis_th.asp?id=0000009963.

- เมธิญ กิจระการ. (2561). การวิเคราะห์ประสิทธิภาพสื่อและเทคโนโลยีเพื่อการศึกษา (E1/E2).
วารสารการวัดผลการศึกษา, 7(1).
- พรสวรรค์ สีป้อ. (2550). สุดยอดวิธีสอนภาษาอังกฤษนำไปสู่การจัดการเรียนรู้ของครูยุคใหม่.
กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ไพศาล วรคำ. (2561). การวิจัยทางการศึกษา (พิมพ์ครั้งที่ 9). มหาสารคาม: ตักสิลาการพิมพ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ: นานมีบุ๊คส์.
- รุ่งพนอ รักอยู่. (2559). ความสามารถด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักศึกษาไทย
ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ: กรณีศึกษาสถาบันพลศึกษาในเขตภาคกลาง.
(ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต). ชลบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ฤทัยรัตน์ ศรีพวงมาลัย. (2561). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
โดยการจัดการเรียนรู้ผ่านพอดคาสต์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียน
หนองกุงศาลาหน้าเที่ยงวิทยากร. (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาหลักสูตรและวิธีสอน). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วรรณพรรณ เลิศวัตรกานต์. (2556). การพัฒนาชุดกิจกรรมโดยเน้นงานปฏิบัติเพื่อฝึกทักษะการฟัง
และพูดภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนมารีวิทยา.
(การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- วิมลรัตน์ สุนทรวิโรจน์. (2553). การออกแบบการเรียนรู้ตามแนวคิด Backward Design.
มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศุภสิริ โสมาเกต. (2544). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนและความพึงพอใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างการเรียนรู้โดยโครงการกับ
การเรียนรู้ตามคู่มือครู. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและ
การสอน). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- สิริวรินทร์ เกรย์. (2563). การพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การละครและเทคนิค
การละครของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะครุศาสตร์มหาวิทยาลัยราชภัฏ
กาญจนบุรี. วารสารวิชาการ มหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี, 9(2), 267-278.
- สุชาติ ศิริสุขไพบูลย์. (2527). เทคนิคและวิธีการสอนวิชาชีพ. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สถาบัน
เทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ.
- สมิตรา อังวัฒนกุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- สมยศ เม่นแย้ม. (2543). ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: เคล็ดไทย.

- อดิศักดิ์ ศรีวรกุล. (2556). การพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษ โดยใช้ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4/7 ปีการศึกษา 2556. กรุงเทพฯ: โรงเรียนอัสสัมชัญ.
- อรัญญา ราชการกลาง. (2561). การสังเคราะห์รูปแบบการสอนแบบ B-SLIM โดยบูรณาการเทคนิคการสอนแบบเพื่อนคู่คิดและประยุกต์ใช้วีดิทัศน์ ในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน 3 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วารสารวิชาการการจัดการเทคโนโลยีสารสนเทศและนวัตกรรม, 5(1), 73-87.
- อัญรัตน์ นุ่นจิ้น. (2559). การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ด้านการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารและความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้วิธีการสอนแบบ B-SLIM Model และการสอนปกติ. (วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2553). หลักการสอน (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- อรวรรณ บุญยีน. (2548). การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ B-SLIM Model. (การศึกษาค้นคว้าอิสระปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ. (2552). กระบวนการจัดทำหลักสูตรสถานศึกษา แนวคิดสู่ปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: บุ๊คพอยท์.
- Bailey, K. M. (2005). *Practical English Language Teaching: Speaking*. New York: McGraw-Hill.
- Bilash, O.S.E. (2002). The Challenges and successes of Developing a Literacy Community in a Minority Language in Western Canada : An Action Research Study. *Foreign Language Annals*, 35(3), 307-319.
- Byrne, D. (1976). *Teaching Oral English*. London: Longman Group.
- Davies, P. & Pearse, E. (2000). *Success in English Teaching*. Oxford: Oxford University Press.
- Harmer, J. (2007). *The Practice of English Language Teaching*. Harlow: Longman.
- Hubbard, P. (1983). *A training course for TEFL*. Oxford: Oxford University Press, c1983 (1994 printing).
- Krashen, Stephan D.; and Terrell, Tracy D. (1983). *The Natural Approach: Language Acquisition in the classroom*. Oxford: Pergamon Press.
- Madsen, H. S. (1983). *Techniques in testing*. New York: Oxford University Press, 1983.

- McCaffrey and Mary Catherine. (2001). A Comparison of a One Session Video Versus Two-session Live Presentation Format of the Compass Parent Education Program. *Masters Abstracts International*, 39(3), 643.
- Nunan, D. (1989). *Designing Tasks for the Communicative Classroom*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Rost, M. (1991). *Introducing Listening*. London: Penguin.
- Smith, P. L. & Ragan, T. J. (1999). *Instructional design* (2nd ed.). New Jersey: Prentice-Hall.
- Vafae, P. and Y. Suzuki. (2020). The Relative Significance of Syntactic Knowledge and Vocabulary Knowledge in Second Language Listening Ability. *Studies in Second Language Acquisition*, 42(2), 383-410.
- Wang, Jingjing. (2000). Communicative Language Teaching and its Impact on Teachers, Professional Practices at Tertiary Level in China. *Dissertation Abstracts International*, 61(06), 2222-A.
- Weir, C. J. (1990). *Communicative language testing*. New York: Prentice Hall, c1990.
- Wilson, J. J. (2008). *How to teach listening: Pearson Longman?*.
- Yagang, F. (1993). *Listening Problems and Solutions: in Teacher Development*. Washington D.C.: English Language Division.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แผนการจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model
เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4
เรื่อง I like sport เวลาเรียน 2 ชั่วโมง

มาตรฐานการเรียนรู้/ตัวชี้วัด

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร การแสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ (มฐ.ต 1.2 ป.4/1), (มฐ.ต 1.2 ป.4/4) (มฐ.ต 1.2 ป.4/5)

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ (มฐ.ต 2.1 ป.4/1)

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถถาม-ตอบเกี่ยวกับประโยคที่ถามกีฬาที่ชอบได้
2. นักเรียนสามารถพูดขอข้อมูลเกี่ยวกับกีฬาได้

สาระการเรียนรู้

1. Structure : Present simple tense

- S + V1 (s)

- S + do/dose + not

- Do/Dose + subject

I like football.

- What is this sport?

This is football.

2. Vocabulary : Football, swimming, boxing, golf, Baseball, Basketball,

table tennis, volleyball, tennis, skiing, running, Badminton

สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

1. ความสามารถในการสื่อสาร
2. ความสามารถในการใช้ทักษะชีวิต
3. ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี

คุณลักษณะอันพึงประสงค์

1. มีวินัย
2. ใฝ่เรียนรู้
3. มุ่งมั่นในการทำงาน

กระบวนการเรียนรู้

ครู	นักเรียน
<p>ชั่วโมงที่ 1</p> <p>ขั้นที่ 1 ขั้นวางแผนและเตรียม</p> <p>ในขั้นนี้ครูจะเลือกกิจกรรมและเนื้อหาจัดเตรียมสื่อและอุปกรณ์ที่จำเป็นให้พร้อมในการสอน และเตรียมความพร้อมของผู้เรียนโดยครูผู้สอนกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในเนื้อหาและกระตุ้นอยากรู้อยากเห็นโดยใช้สื่อ</p> <p>1. ครูทักทายนักเรียนและทบทวนเนื้อหาของบทที่แล้ว</p> <p>2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ</p> <p>3. ครูเปิดวิดีโอ “Sports Song-Educational Children Song” เกี่ยวกับกีฬาเพื่อนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>4. ครูถามคำถามจากวิดีโอเพื่อให้นักเรียนตอบคำถาม</p>	<p>1. นักเรียนกล่าวทักทายครู</p> <p>2. นักเรียนฟังจุดประสงค์ในการเรียน</p> <p>3. นักเรียนดูวิดีโอประกอบเพลง “Sports Song-Educational Children Song” เพื่อฟังและเรียนรู้คำศัพท์</p> <p>4. นักเรียนทุกคนช่วยกันตอบคำถามครูว่ามีกีฬาอะไรบ้าง</p>

ครู	นักเรียน
<p>ชั้นที่ 2 ผู้สอนป้อน อธิบายความรู้ข้อมูล</p> <p>1. ครูเปิด Power point สอนคำศัพท์และอธิบายให้นักเรียนฟังแล้วออกเสียงตาม</p> <p>2. ครูถามคำถามโดยใช้บัตรภาพ เช่น ครูจะถามว่า what is this sport? ครูปฏิบัติเช่นเดียวกันจนครบทุกคำศัพท์</p> <p>3. ครูอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ตาม “Present simple tense” ใน Power point ให้นักเรียนฟังเพื่อทำความเข้าใจ</p> <ul style="list-style-type: none"> - S + V1 + Object - S + do/dose + not -Verb to be + Subject + Object/ส่วนขยาย + (คำบอกเวลา) ? - Verb to do + Subject + Verb.1 + Object + (คำบอกเวลา)? <p>4. ครูเปิดวิดีโอบทสนทนาระหว่าง Peach and dad ให้นักเรียนฟังเกี่ยวกับความชอบกีฬาและให้นักเรียนออกเสียงตามที่ละประโยค</p> <p>5. ครูถามคำถามจากบทสนทนาเพื่อความเข้าใจจากวิดีโอสนทนาของ Peach and dad เช่น What sports does she like? Does Peach like football?</p>	<p>1. นักเรียนตั้งใจดูและฟังคำศัพท์เกี่ยวกับกีฬาและออกเสียงตามครู</p> <p>2. นักเรียนตอบคำถามจากบัตรภาพ เช่น This is tennis.</p> <p>3. นักเรียนตั้งใจฟังโครงสร้างประโยคเพื่อทราบเกี่ยวกับโครงสร้างประโยค</p> <p>4. นักเรียนดูวิดีโอบทสนทนาระหว่าง Peach and dad เกี่ยวกับความชอบกีฬาและให้นักเรียนฟัง 1 รอบแล้วออกเสียงตามที่ละประโยค</p> <p>5. นักเรียนตอบคำถามจากบทสนทนาของ Peach and dad เช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> -He likes football and tennis -No, she doesn't, because she likes tennis

ครู	นักเรียน
<p>ชั้นที่ 3 กิจกรรมเพื่อความเข้าใจและฝึกทักษะ</p> <p>Activity 1 Match the word</p> <ol style="list-style-type: none"> ครูเตรียมบัตรภาพชนิดกีฬาและบัตรคำให้นักเรียน ครูแบ่งกลุ่มนักเรียน กลุ่มละ 4 คน ครูอธิบายขั้นตอนและวิธีการเล่นเกมส์ ครูแจกบัตรคำศัพท์ให้นักเรียนทุกกลุ่ม ครูจับบัตรภาพขึ้นมาแล้วให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มแข่งกันหาบัตรคำศัพท์ แล้วนำไปเติมลงบนชาร์ตหน้าห้องเรียน กลุ่มไหนรวดเร็วและเติมคำศัพท์ได้ถูกต้องจะได้คะแนน ดำเนินการเล่นเกมไปเรื่อยๆ จนครบทุกคำ แล้วตัดสินหาผู้ชนะในเกม <p>Activity 2 Yes or No</p> <ol style="list-style-type: none"> ครูอธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรมให้นักเรียนฟัง ดังนี้ - ครูเปิดบทสนทนา Peach and dad ให้นักเรียนฟัง - ครูให้นักเรียนตอบคำถาม Yes / No จากบทสนทนาที่ได้ฟัง ถ้าตอบ Yes ให้มายืนฝั่งทางขวามือ หากตอบ No ให้ยืนฝั่งซ้ายมือ ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม <p>Activity 3 sports</p> <ol style="list-style-type: none"> ให้นักเรียนจับคู่กัน แล้วถาม- ตอบจากโครงสร้างที่ได้เรียนมาแล้ว (บทสนทนา) ครูเดินดูให้ความช่วยเหลือ ครูให้นักเรียนออกมาสนทนาหน้าชั้นเรียน 	<ol style="list-style-type: none"> นักเรียนแบ่งกลุ่มละ 4 คน นักเรียนฟังขั้นตอนและวิธีการเล่นเกมส์ นักเรียนแต่ละกลุ่มรับบัตรคำศัพท์ นักเรียนแต่ละกลุ่มแข่งกันหาคำศัพท์เพื่อฝึกความจำเกี่ยวกับคำศัพท์ นักเรียนฟังขั้นตอนการทำกิจกรรม นักเรียนทำกิจกรรมเพื่อฝึกการฟังและความเข้าใจ นักเรียนจับคู่แล้วฝึกถาม-ตอบ นักเรียนสามารถสอบถามคุณครูได้ นักเรียนสนทนาหน้าชั้นเรียน

ครู	นักเรียน
<p>ชั่วโมงที่ 2</p> <p>ขั้นที่ 4 ขั้นผล</p> <p>1. ครูมอบหมายงานให้นักเรียนสัมภาษณ์เพื่อน ๆ ในห้องเรียน</p> <p>- ครูกำหนดคำถามเพื่อเป็นแนวทางให้นักเรียนใช้สัมภาษณ์เพื่อน เช่น</p> <p>What's your favorite sport?</p> <p>What sports do you like?</p> <p>- ครูให้นักเรียนเขียนรายการจากคำตอบของเพื่อน</p> <p>- ครูให้นักเรียนตอบคำถามที่กำหนดให้แล้วเขียนบันทึกบทสนทนา</p> <p>2. ครูให้นักเรียนทำกิจกรรม</p> <p>3. นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มานำเสนอหน้าชั้นเรียน</p> <p>ขั้นที่ 5 ขั้นประเมินผล</p> <p>1. ครูให้นักเรียนช่วยกันสรุปบทวนคำศัพท์ประโยคที่ได้เรียนพร้อมสอบถามปัญหาและแนวทางแก้ไข</p>	<p>1. นักเรียนรับมอบงานจากครู</p> <p>2. นักเรียนสัมภาษณ์เพื่อนๆในห้องเรียน</p> <p>3. นักเรียนนำข้อมูลที่ได้มานำเสนอหน้าชั้นเรียน</p> <p>เช่น</p> <p>What's your favorite sport?</p> <p>What sports do you like?</p> <p>เพื่อฝึกการฟังและการพูด</p> <p>1. นักเรียนช่วยกันพูดออกเสียงคำศัพท์ ประโยคที่ได้เรียน และบอกปัญหาที่เกิดขึ้นในการเรียน และช่วยกันเสนอแนวทางการแก้ไข</p>

สื่อ/แหล่งเรียนรู้

สื่อ

1. VDO บทสนทนา
2. Power Point
3. Text
4. Work sheet
5. บัตรภาพ/บัตรคำ

แหล่งเรียนรู้

Youtube

การวัดและการประเมินผล

สมรรถนะและคุณลักษณะ อันพึงประสงค์และ จุดประสงค์	เครื่องมือวัดผล และประเมินผล	วิธีการวัด และประเมินผล	เกณฑ์การวัดผล และประเมินผล
1. นักเรียนสามารถถาม-ตอบ เกี่ยวกับประโยคที่ถามกีฬาที่ ชอบได้	สังเกต	เกณฑ์การให้ คะแนนการพูด โต้ตอบตาม สถานการณ์ที่ กำหนดให้	ได้คะแนน 6 คะแนนขึ้นไป ถือว่าผ่านเกณฑ์ ประเมิน
2. นักเรียนสามารถพูดขอ ข้อมูลเกี่ยวกับกีฬาได้	สังเกต	ให้คะแนนตามแบบ ประเมินการพูด	ได้ 6 คะแนนขึ้นไป ถือว่าผ่าน

ความเห็นของผู้บริหาร/ผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....
 RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY
 .....

(ลงชื่อ).....

.....)

ตำแหน่ง.....

บันทึกผลหลังสอน

นักเรียนทั้งหมด .....คน

มาเรียนวันนี้ .....คน

ผลการเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถถาม – ตอบเกี่ยวกับประโยคที่ถามกีฬาที่ชอบได้.....คน
2. นักเรียนสามารถพูดขอข้อมูลเกี่ยวกับกีฬาได้.....คน

นักเรียนเกิดสมรรถนะ

นักเรียนมีคุณลักษณะอันพึงประสงค์

ปัญหาและอุปสรรค

แนวทางแก้ไข

ข้อเสนอแนะ

(ลงชื่อ)..... ผู้สอน

(.....)

ตำแหน่ง.....

Activity 1 Match the word

ให้นักเรียนแบ่งกลุ่มและจับคู่คำศัพท์พร้อมกับออกเสียงคำศัพท์นั้นๆ (5 คะแนน)

Words

Football	Boxing	Swimming	Golf
Baseball	Basketball	Table tennis	Volleyball
Tennis	Skiing	Badminton	Running

Picture

Name.....No.....Prathom 4

Using 1 / Activity 2

Instructions: Interview your friends and tell your friends. สัมภาษณ์เพื่อน บันทึกข้อมูล และพูด รายงาน (5 คะแนน)

Example:

A: What's your favorite sport?

B: My favorite sport is football.

A: What sports do you like?

B: I like ....(ชื่อกีฬา)....

No	Name	What sports do you like?
1		
2		
3		
4		
5		

พูดรายงาน เช่น A: Ken likes football.

แบบประเมินแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถ
ด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คำชี้แจง โปรดพิจารณาและแสดงความคิดเห็นเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างตรงความเห็นของท่าน ซึ่งมี
5 ระดับ คือ

- 5 เหมาะสมมากที่สุด   4 เหมาะสมมาก
3 เหมาะสมปานกลาง   2 เหมาะสมน้อย   1 เหมาะสมน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ความเหมาะสม				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
1. สาระสำคัญ					
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตร					
1.2 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน					
1.3 เหมาะสมกับระดับชั้นเรียนของผู้เรียน					
1.4 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง					
2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
2.2 เหมาะกับวัยของผู้เรียน					
2.3 ประเมินผลได้ตามความเป็นจริง					
2.4 ครอบคลุมด้านความรู้คุณธรรม จริยธรรม และ ค่านิยม					
3. สาระการเรียนรู้					
3.1 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3.3 เหมาะสมกับระดับชั้น					
3.4 เหมาะสมกับเวลาที่สอน					
3.5 เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ					

รายการประเมิน	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
	5	4	3	2	1
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน					
4.1 เรียงลำดับกิจกรรมได้เหมาะสม					
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
4.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน					
4.4 เหมาะสมกับวัยของนักเรียน					
4.5 ได้รับความสนใจของผู้เรียน					
4.6 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรม					
5. สื่อการเรียนการสอน					
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา					
5.3 ได้รับความสนใจของผู้เรียน					
5.4 เหมาะสมกับวัยและระดับชั้น					
5.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการใช้สื่อ					
6. การวัดประเมินผล					
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหา					
6.3 กระตุ้นให้ผู้เรียนแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง					
6.4 ใช้เครื่องมือวัดผลได้เหมาะสม					

ข้อเสนอแนะ

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน
 (.....)
 ...../...../.....

แบบประเมินความสามารถการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 (ก่อนเรียนและหลังเรียน)

.....
คำชี้แจง: แบบทดสอบนี้ทำการทดสอบนักเรียนรายบุคคลโดยครูเป็นคนถาม ใช้เวลาคนละไม่เกิน 10 นาที
(40 คะแนน)

1. Question: What sports do you like?
Student: .....
2. Question: Why do you like.....(กีฬา).....?
Student: .....
3. Question: Do you play ...(กีฬา)....on .....(วัน).....?
Student: .....
4. Question: What time is it now?
Student: .....
5. Question: What's the weather like (today)?
Student: .....
6. Question: How many seasons are there in Thailand?
Student: .....
7. Question: How do you go to school?
Student: .....
8. Question: What do you do on Monday?
Student: .....
9. Question: What does your father do?
Student: .....
10. Question: What do you want to be in the future?
Student: .....

เกณฑ์การให้คะแนนประเมินความสามารถการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ

ประเด็น การประเมิน	เกณฑ์การให้คะแนน			
	4	3	2	1
ความสามารถ ด้านการฟัง- การพูด	การออกเสียง ถูกต้องตาม หลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนักใน คำและประโยค อย่างสมบูรณ์ การใช้ไวยากรณ์มี ที่ผิดไม่เกิน2 แห่ง และรูปประโยค ถูกต้องทั้งหมด และสามารถตอบ คำถามหลังจาก ที่ฟังได้ทั้งหมด	การออกเสียง ถูกต้องตาม หลักการออกเสียง มีเสียงเน้นหนัก ในคำและประโยค อย่างสมบูรณ์มีที่ ผิดพลาดใน โครงสร้าง ไวยากรณ์อยู่บ้าง แต่ยังพอสื่อ ความหมายได้ สามารถตอบ คำถามหลังจากที่ ฟังได้เป็นส่วนใหญ่	การออกเสียงคำ และประโยค ได้ มีเสียง เน้นหนักในคำ และประโยค เป็นส่วนใหญ่ มีที่ผิดพลาด ในโครงสร้าง ไวยากรณ์หลาย แห่งจนมีปัญหา ในการสื่อความ สามารถตอบ คำถามหลังจากที่ ฟังได้เล็กน้อย	การออกเสียงคำ และประโยคผิด หลักการ ไม่เน้นเสียง ทำให้สื่อสารไม่ได้ การใช้ไวยากรณ์ เกือบทั้งหมด ไม่ถูกต้อง ตอบคำถาม หลังจากที่ฟังได้ น้อยมาก

เกณฑ์การแปลผล

4	ดีมาก
3	ดี
2	พอใช้
0-1	ปรับปรุง

แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนต่อการกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

.....
คำชี้แจง ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความพึงพอใจดังนี้

5 : มากที่สุด   4 : มาก   3 : ปานกลาง   2 : น้อย   1 : น้อยที่สุด

กิจกรรม	ความพึงพอใจ				
	5	4	3	2	1
1. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ชัดเจน					
2. การจัดบรรยากาศห้องเรียนเอื้อต่อการเรียนการสอน					
3. นักเรียนมีความมั่นใจในการปฏิบัติจริง					
4. นักเรียนรู้สึกพอใจในกิจกรรมการสอน					
5. ในขณะที่เรียนสอบถามและแสดงความคิดเห็น					
6. ครูส่งเสริมให้นักเรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม/คู่					
7. นักเรียนชอบทำกิจกรรมต่าง ๆ ที่เป็นการฝึก					
8. นักเรียนสนุกกับการเรียนภาษาอังกฤษ					
9. ครูให้โอกาสนักเรียนซักถามปัญหา					
10. นักเรียนเห็นว่าการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน					
11. ครูยอมรับความคิดเห็นของนักเรียน					
12. ครูให้ความสนใจแก่นักเรียนอย่างทั่วถึงขณะสอน					
13. นักเรียนชอบสื่อที่ครูใช้ในการสอน					
14. นักเรียนมีโอกาสได้สนทนากับเพื่อนในกิจกรรม					
15. นักเรียนชอบที่ได้เรียนรู้ด้วยกัน					
รวมคะแนน					
รวมทั้งหมด					

ภาคผนวก ข

ผลการวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ข.1 ผลพิจารณาคุณภาพของแผนการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษโดยใช้การจัดการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model ของนักเรียนระดับชั้น ป. 4 ประเมินโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่าน

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม (25)	เฉลี่ย $\bar{X}$	ค่า S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5				
1. สารสำคัญ									
1.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ในหลักสูตร	5	5	5	5	4	24	4.8	0.4	มากที่สุด
1.2 มีประโยชน์ต่อชีวิตประจำวัน	5	5	5	5	4	24	4.8	0.4	มากที่สุด
1.3 เหมาะสมกับระดับชั้นเรียนของผู้เรียน	5	5	5	5	4	24	4.8	0.4	มากที่สุด
1.4 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	24	4.8	0.4	มากที่สุด
รวม							4.8	0	มากที่สุด
2. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง									
2.1 สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	5	4	24	4.8	0.4	มากที่สุด
2.2 เหมาะกับวัยของผู้เรียน	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
2.3 ประเมินผลได้ตามความเป็นจริง	5	5	5	4	4	23	4.6	0.49	มากที่สุด
2.4 ครอบคลุมด้านความรู้ คุณธรรม จริยธรรม และ ค่านิยม	5	5	4	3	4	21	4.2	0.75	มาก
รวม							4.65	0.31	มากที่สุด
3. สาระการเรียนรู้									
3.1 มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
3.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
3.3 เหมาะสมกับระดับชั้น	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
3.4 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
3.5 เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ	5	5	5	5	5	25	5	0	มากที่สุด
รวม							5	0	มากที่สุด

(ต่อ)

ตารางที่ ข.1 (ต่อ)

รายการประเมิน	ผู้เชี่ยวชาญ					รวม (25)	เฉลี่ย $\bar{X}$	ค่า S.D.	ระดับ ความ เหมาะสม
	1	2	3	4	5				
4. การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน									
4.1 เรียงลำดับกิจกรรม ได้เหมาะสม	5	5	4	5	5	24	4.8	0.4	มากที่สุด
4.2 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	5	5	4	24	4.8	0.4	มากที่สุด
4.3 เหมาะสมกับเวลาที่สอน	5	5	5	5	4	24	4.8	0.4	มากที่สุด
4.4 เหมาะสมกับวัย ของนักเรียน	5	5	5	5	4	24	4.8	0.4	มากที่สุด
4.5 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	5	5	5	5	4	24	4.8	0.4	มากที่สุด
4.6 ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในกิจกรรม	5	5	5	5	3	23	4.6	0.49	มากที่สุด
รวม							4.77	0.16	มากที่สุด
5. สื่อการเรียนการสอน									
5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	4	5	4	23	4.6	0.49	มากที่สุด
5.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	4	5	5	5	4	23	4.6	0.49	มากที่สุด
5.3 ได้รับความสนใจของผู้เรียน	5	5	4	4	3	21	4.2	0.75	มาก
5.4 เหมาะสมกับวัยและ ระดับชั้น	5	5	5	3	4	25	5	0	มากที่สุด
5.5 ผู้เรียนมีส่วนร่วม ในการใช้สื่อ	5	4	5	5	4	23	4.6	0.49	มากที่สุด
รวม							4.48	0.16	มาก
6. การวัดประเมินผล									
6.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	5	5	4	24	4.8	0.4	มากที่สุด
6.2 สอดคล้องกับเนื้อหา	5	4	5	5	4	23	4.6	0.49	มากที่สุด
6.3 กระตุ้นให้ผู้เรียนแสวงหา ความรู้ด้วยตนเอง	5	5	4	4	3	21	4.2	0.75	มาก
6.4 ใช้เครื่องมือวัดผลได้ เหมาะสม	4	5	5	4	3	21	4.2	0.75	มาก
รวม							4.45	0.18	มาก
รวมทุกด้าน							4.69	0.25	มากที่สุด

ตารางที่ ข.2 ค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างแบบประเมินความสามารถฟัง-การพูดกับ

จุดประสงค์การเรียนรู้ (IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญด้านการวัดและประเมินผล จำนวน 5 ท่าน

	คะแนนผู้เชี่ยวชาญ					รวม	IOC	ผลการพิจารณา
	1	2	3	4	5			
1	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
3	0	+1	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
5	+1	0	+1	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
19	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

*เลือกนำไปทดลองใช้ 10 ข้อ

ตารางที่ ข.3 ผลวิเคราะห์หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม ตามเกณฑ์ 80/80 ของชั้นการทดลอง
จากกลุ่มตัวอย่าง

นักเรียน คนที่	คะแนนระหว่างเรียน						คะแนน รวม (60)	คะแนนสอบ หลังเรียน (40)
	1 (10)	2 (10)	3 (10)	4 (10)	5 (10)	6 (10)		
1	9	8	7	9	7	8	48	32
2	8	7	8	7	6	7	43	27
3	9	7	8	7	8	9	48	31
4	10	9	10	9	9	10	57	36
5	8	8	7	8	7	8	46	29
6	8	7	8	7	8	9	47	30
7	8	7	6	7	8	8	44	31
8	10	10	8	8	9	10	55	38
9	9	8	9	8	8	9	51	33
10	10	9	7	8	8	9	51	34
11	9	9	8	7	8	9	50	36
12	9	8	8	9	9	9	51	29
13	8	8	9	8	7	8	48	31
14	10	10	9	8	9	10	56	35
15	10	9	10	7	8	9	53	34
16	8	8	8	9	7	8	48	31
รวม	143	132	130	125	126	140	796	517
คะแนนเต็ม	160	160	160	160	160	160	960	640
ค่าเฉลี่ย	8.94	8.25	8.13	7.81	7.88	8.75	8.29	32.31
S.D.	0.85	1	1.09	0.75	0.89	0.86	0.12	3
							82.92	80.78

ตารางที่ ข.4 คะแนนเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

คนที่	คะแนนทดสอบก่อนเรียน (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)	คะแนนทดสอบหลังเรียน (คะแนนเต็ม 40 คะแนน)	D	D^2
1	12	32	20	400
2	10	27	17	289
3	13	31	18	324
4	19	36	17	289
5	13	29	16	256
6	11	30	19	361
7	10	31	21	441
8	20	38	18	324
9	14	33	19	361
10	15	34	19	361
11	12	36	24	576
12	14	29	15	225
13	13	31	18	324
14	17	35	18	324
15	15	34	19	361
16	12	31	19	361
รวม	220	517	297	5577
ค่าเฉลี่ย	13.75	32.31		
$S.D.$	2.91	3		

ตารางที่ ข.5 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การทดสอบ	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	S.D.	$\sum R$	t
ก่อนเรียน	40	13.75	2.91	15	35.96
หลังเรียน	40	32.31	3		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตารางที่ ข.6 ผลการประเมินความสอดคล้องแบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อ
การจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถ
ด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4

ข้อที่	ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ					รวม $\sum R$	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
2	+1	+1	0	0	+1	3	0.6	ใช้ได้
3	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้
4	+1	+1	0	+1	+1	4	0.8	ใช้ได้
5	0	+1	0	-1	0	0	0	ใช้ไม่ได้
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
7	+1	+1	+1	-1	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
9	+1	+1	0	0	+1	3	0.6	ใช้ได้
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
13	+1	0	+1	0	0	2	0.4	ใช้ไม่ได้
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
17	+1	+1	+1	0	+1	4	0.8	ใช้ได้

(ต่อ)

ตารางที่ ข.6 (ต่อ)

ข้อที่	ผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญ					รวม $\sum R$	ค่า IOC	สรุปผล
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
18	0	-1	0	0	0	-1	-0.2	ใช้ไม่ได้
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1	ใช้ได้

ค่า IOC ของแบบสอบถามความพึงพอใจมีค่าตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ตารางที่ ข.7 ผลการวิเคราะห์แบบสอบถามความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดกิจกรรม
การเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาส่งเสริมความสามารถด้านการฟัง-การพูด
ภาษาอังกฤษ

นักเรียน คนที่	ข้อที่														
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	4	5	4	5	4	4	5	5	4	5	5	5	5	5	5
2	5	4	5	5	4	5	5	5	4	5	4	5	5	5	5
3	4	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
4	4	4	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5	4	5	5
5	5	5	4	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	4
6	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	4
7	5	4	4	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5
8	4	4	4	5	5	5	4	5	4	5	4	4	5	5	5
9	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	4	5	5
10	5	5	5	4	5	5	5	5	5	4	5	5	5	5	5
11	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
12	5	5	4	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5	5
13	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5	5
14	4	5	4	5	5	5	4	5	4	5	5	5	4	5	5
15	5	4	5	5	4	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5
16	5	5	4	5	5	5	4	5	5	5	5	5	5	5	5
รวม	75	73	73	79	77	75	77	80	75	79	78	79	76	80	78
$\bar{X}$	4.69	4.56	4.56	4.94	4.81	4.69	4.81	5.00	4.69	4.94	4.88	4.94	4.75	5.00	4.88
S.D.	0.48	0.51	0.51	0.25	0.40	0.48	0.40	0	0.48	0.25	0.34	0.25	0.45	0	0.34
เฉลี่ยรวม															
$\bar{X}$												4.81			
S.D.												0.17			

ภาคผนวก ค

หนังสือขอความอนุเคราะห์

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๑๒๔๙

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๕๕๐๐๐

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง ขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย
เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านแห่บริหารวิทย์

ด้วย นางสาวสุวรรณา ตรีมิ่งคุณ รหัสประจำตัว ๖๓๘๒๑๐๑๘๐๒๒๘ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

ในการนี้ จึงขออนุญาตให้ผู้วิจัยเข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัย กับประชากรกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๔ เพื่อนำข้อมูลไปทำการวิจัยให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๑๒๔๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง ขอรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นางปวีณา ภูหัตถการ

ด้วย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุขศิลป์ ประสงค์สุข) ๖๓๘๒๑๐๑๘๐๒๒๘ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๑๒๔๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นางปวีณา ภูหัตถการ

ด้วย นางสาวสุวรรณา ธรรมิ่งคุณ รหัสประจำตัว ๖๓๘๒๑๐๑๘๐๒๒๘ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและ ดร.เกตน์สิริ เทียนประเสริฐ ภาชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี
ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๑๒๔๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย
เรียน นางปวีณา ภูหัตถการ

ด้วย นางสาวสุวรรณา ดร.มิ่งคุณ รหัสประจำตัว ๖๓๘๒๑๐๑๘๐๒๒๘ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๑๒๔๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๕๐๐๐

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นางสาวชญญาภัค ภูสิดิน

ด้วย นางสาวสุวรรณา ตรีมิ่งคุณ รหัสประจำตัว ๖๓๘๒๑๐๑๘๐๒๒๘ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

ที่ อว ๐๖๑๙.๐๒/ว ๑๒๔๗

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
อ.เมือง จ.มหาสารคาม
๔๔๐๐๐

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๕

เรื่อง ขอเรียนเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือวิจัย

เรียน นางนันติมา สุทธิประภา

ด้วย นางสาวสุวรรณา ตรีมิ่งคุณ รหัสประจำตัว ๖๓๘๒๑๐๑๘๐๒๒๘ นักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน รูปแบบการศึกษานอกเวลาราชการ ศูนย์มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ” เพื่อให้การวิจัยดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย บรรลุตามวัตถุประสงค์

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จึงใคร่ขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญ ตรวจสอบความถูกต้องของเครื่องมือวิจัย

- เพื่อ ตรวจสอบความถูกต้องด้านเนื้อหา ภาษา
 ตรวจสอบด้านการวัดและประเมินผล
 ตรวจสอบด้านสถิติ การวิจัย
 อื่นๆ ระบุ.....

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความร่วมมือจากท่านด้วยดี
 ขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์กนกวรรณ ศรีวาปี)
 คณบดีคณะครุศาสตร์ ปฏิบัติราชการแทน
 อธิการบดี

สาขาวิชาหลักสูตรและการเรียนการสอน
 โทรศัพท์ ๐๔๓-๗๑๒๒๓๓

การเผยแพร่ผลงานวิจัย

สุวรรณา ตรีมิ่งคุณ, ทิพาพร สุจारी และสุรกานต์ จังหาร. (2565). การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้แบบ B-SLIM Model เพื่อพัฒนาความสามารถด้านการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. (น. 736-743). ใน การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยบัณฑิตศึกษาระดับชาติ ครั้งที่ 6 (ออนไลน์). มหาสารคาม: มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ สกุล	นางสาวสุวรรณา ตรีมิ่งคุณ
วันเกิด	14 สิงหาคม 2540
สถานที่เกิด	จังหวัดมหาสารคาม
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 123 หมู่ที่ 17 ตำบลแห่ใต้ อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม รหัสไปรษณีย์ 44140
อาชีพปัจจุบัน	ครูอัตราจ้าง
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านแห่บริหารวิทย์ อำเภอโกสุมพิสัย จังหวัดมหาสารคาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษามหาสารคาม เขต 3
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2554	สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ (ศศ.บ.) สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
พ.ศ. 2565	ครุศาสตรมหาบัณฑิต (ค.ม.) สาขาวิชาหลักสูตรการเรียนและการสอน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY